

BOEREKOT

DE WEG NAAR AFRIKA

2010

LE JOLI DRAGON

Inhoudstafel

FLORA - DE MEEST VOORKOMENDE BLOEMEN EN BOMEN	4
QUAE VOLUPTAS	6
DEEL I – DE KANDIDATUREN.....	9
AAN DE OEVER	10
TRINK, TRINK, BRÜDERLEIN, TRINK.....	29
AU CLAIR DE LA LUNE	59
WO DIE GROßEN ELEFANTEN SPAZIEREN GEHEN	96
DEEL II – DE INGENIEURSJAREN	99
IO VIVAT	100
HOE SCHOON.....	137
SARIE MARAIS	234
CRESCITE ET MULTIPLICAMINI	307

Voor Zomer, een boom van een vent. Ik mis hem elke dag.

Flora - de meest voorkomende bloemen en bomen

Goudenregen – (*Laburnum anagyroides*): Kleurt in de lente geelblond en maakt je onmiddellijk vrolijk. Bokst in het eerste ingenieursjaar met ReINETTE een dansje voor de revue in elkaar; tapt het jaar nadien in de Gnorgl, het studentencafé van Boerekot.

Netel – Brandnetel (*Urtica dioica*): Deelt automatisch een prik uit als je in de buurt komt, maar als je de prik doorstaat wordt het interessant en zelfs gezond. Vanaf tweede kan samen met Larix.

Madelief – Madeliefje (*Bellis perennis*): Trots en dominant aanwezig in haar biotoop; diep vanbinnen een klein bloempje en liefhebber van duistere muziek.

ReINETTE – Oranje ReINETTE (*Malus domestica*): Houdt van felle kleuren, vooral oranje. Voedt ons samen met Goudenregen cultureel op, met een dans op de revue en een artistieke lingerie-avond door mannen als hoogtepunt. ReINETTE gedijt tevens prima in de omgeving van Kokos.

*

Baobab (*Adansonia digitata*): Verschijnt op de meest onverwachtse plaatsen en momenten. Heeft nood aan tropische bodems en exotische temperaturen.

Beuk – Rode Beuk (*Fagus sylvatica 'Purpurea'*): Valt op door de felrode kleur. Zet er altijd flink de beuk in, en is niet vies van een pesterijtje meer of minder. Baat in het tweede ingenieursjaar samen met Trompet café de Gnorgl uit.

Frax – Gewone Es (*Fraxinus excelsior*): De ondeugd stampvoetend op een paard. Oorspronkelijk van Nederlandse origine. Maakt zich op de nachtbus

terug van het galabal onsterfelijk door anderhalf uur lang de meest fantastische onzin uit te kramen. Wast achteraf de handen in onschuld. "*Als ik het niet meer weet – nou – dan is het niet gebeurd.*"

Larix – Japanse Larix, (*Larix kaempferi 'Diana'*): Zijn sensuele lippen en mooie krullen maken hem bijzonder populair. Woont in tweede ir met Beuk en Trompet boven café de Gnorgl.

Kokos – Kokospalm (*Cocos nucifera*): Kleurige figuur die altijd en overal een zweem van plezier en tropisch paradijs aanvoert. Vanaf tweede kan samen met ReINETTE.

Kurk – Kurkeik (*Quercus suber*): Gedijt in droge streken, maar kan verbazend veel vocht absorberen als de kans zich aandient. Hoort sinds mensenheugnis tot het Boerekotmeubilair, is de tel kwijtgeraakt van hoeveel jaren hij al in Boerekot zit. "*Mor afin, wie doe naa zoe-iet.*"

Quercus – Moereseik, (*Quercus palustris*, of in de volksmond *Quercus swampus*): Groot en struis. Gedijt in ondoordringbare wateren. Wordt al snel vaste feestpartner en zielsverwant van Trompet.

Trompet – Trompetboom (*Catalpa bignonioides*): Groeit snel en ongeduldig, schijnbaar zonder te weten waarheen. Vormt met Quercus, Beuk en Larix een kwartet van vaste kompanen. "*Newton?*"

Wilg – Schietwilg (*Salix alba*): Danst gezwind en sierlijk met alles wat naar hem toewaait. Pioniersoort, die bijzonder snel opschiet. "*Ik ben een hoer, en ik ben er fier op!*"

Zomer – Zomereik (*Quercus robur*): Altijd een garantie op duurzame kwaliteit. Wordt vaak ten onrechte te vroeg gekapt.

**

Quae voluptas

De Brusselse hemel zegt grijs en bewolkt, en er hangt een frisse lentekiem in de lucht. Voor zowat iedereen begint de werkweek, maar niet voor ons. Op ons wacht de brandende zon van Burkina Faso, het land van de oprechte mensen, waar binnen een week het trouwfeest zal plaatsvinden. De lokroep van West-Afrika krijgt gehoor. De vlam op de rode toren is ontstoken.

Amper vijftwintig passagiers zitten vandaag op de vlucht van de Lybische luchtvaartmaatschappij Afriqiyah Airways, maar wonderwel zit er een oude bekende op de vlucht. Avocado vertrekt met zijn Zuid-Afrikaanse vrouw en hun dochtertje voor een nieuwe job in Ouagadougou. Het beeld van een ladderzatte Avocado achter de draaitafel in het studentencafé komt spontaan uit vervlogen tijden aanwaaien. Tot voor kort zaten ze nog in Bukavu, Oost-Congo, tot de onlusten daar hen dwongen hun biezen te pakken.

We maken het ons makkelijk in het lege vliegtuig en bestellen bier en whisky-cola. Larix bladert in de enige reisgids die er van het land beschikbaar is, Kokos steekt zijn *iPod* in, Quercus en Frax proberen op elkaars neus te meppen. Tienduizend meter lager trekken de Alpen en nadien de Middellandse Zee voorbij, tot de kust van Noord-Afrika verschijnt, en de Boeing de tussenlanding naar Tripoli inzet. Vanuit de lucht ziet de omgeving van Tripoli er fascinerend leeg uit. Geel, kaal en droog, met hier en daar enkele huizen of een boerderij, en overal netjes in rijen gerangschikte citrusbomen. We wachten drie uur op onze aansluiting in de meest trieste transitzone uit de luchtvaartgeschiedenis. De temperatuur in Tripoli is achtentwintig graden, een voorproefje van wat ons te wachten staat. In Bobo Dioulasso, de tweede stad van Burkina Faso en onze eindbestemming, zakt de temperatuur deze tijd van het jaar zelfs 's nachts niet onder de vijfendertig graden.

We zijn de enige blanken in de vlucht tot Ouagadougou. De Sahara is geel en vlak als een spiegel, en de wind heeft lange zuidwest stroken in het zand geblazen. Dan verschijnt Gorom-Gorom, in de Sahel in het uiterste noorden van Burkina Faso, waar de wereld lijkt op te houden te bestaan en er alleen nog zand is zo ver je kan kijken. Sahel betekent oever in het Arabisch, de oever van de zandzee. Burkina Faso is met ongeveer tweehonderd vierenzeventig duizend vierkante kilometer acht keer zo groot als België.

Bij de eerste stap op Burkinabese bodem valt een loden hitte op ons neer. De tarmac smeult, het metaal van de bus gloeit. Buiten is Beuk in geen mijlen te bekennen. Taxichauffeurs zwermen om ons heen.

"De Belgique? Si votre copain ne vient pas, on peut vous emmener à l'hôtel? Vous connaissez Charleroi? Et Touré, d'Anderlecht? Et De Vits, vous connaissez?"

Blijkt dat Mia De Vits hier onlangs is komen rondtoeren. Cultuurschok in Burkina? Niks van, het lijkt wel Brussel. Een kwartier later verschijnt Beuk uiteindelijk toch, in zijn typische eendenpas.

"Bwana!"

Omhelzingen allerhande volgen. Alle rugzakken en mannen worden in de Toyota Landcruiser geladen en luttele minuten later zitten we op terras *le Showbizz*, bij Aïcha de charmante serveuse, langs *le grand boulevard de Ouaga*. Castalbier verdrijft de verdwaasdheid van de reis en de nieuwe wereld sijpelt langzaam binnen. Op het terrasje zitten haast uitsluitend blanken, meestal in het gezelschap van knappe zwarte vrouwen. Drie schaars geklede dames posteren zich strategisch aan het tafeltje rechts van ons en proberen met loense blikken onze aandacht te trekken. Tegenover *le Showbizz* staat een krakkemikkig stalletje waar gegrilde kipbrochettes worden verkocht. Het is mangoseizoen en mensen passeren met manden vol mango's op hun hoofd. Beuk trouwt binnen drie dagen met het mooiste meisje van Bobo. Ik

heb onze bruidegom in spe voor het eerst ontmoet toen hij op een herfstige maandagavond in eerste kan naast me op de trap van het fakhuis stond aan te schuiven voor cursussen. Tussen andere eerstekanners, elk met eigen plannen en ambities.

"*Afrika*," had ik toen zonder aarzelen geantwoord op de vraag waarom ik aan bio-ingenieur was begonnen.

Nu, vijftien jaar later, is Afrika een rode draad in het leven en werk van vele oud-boerekotters. Sommigen vliegen er om de zoveel tijd heen voor missies of projectwerk, anderen wonen er al jaren, en komen waarschijnlijk nooit meer terug. De kleuren en geuren van het oudste aller continenten. Zwarte gezichten en witte tanden. Het zijn vaak avontuurlijke levens die bio-ingenieurs mogen leiden. Maar alles heeft een prijs. Het is makkelijk je hart aan Afrika te verliezen. En soms zelfs je leven.

Na nog een reeks pintjes trekken we naar hotel *Oubri*. De fles *single malt* whisky vanop de luchthaven wordt gekraakt om vlotter de slaap te kunnen vatten in deze broeierige hitte. De airco werkt amper. Het is kwart voor vier Brusselse tijd, kwart voor twee Ouaga-tijd, als het licht uitgaat en ik in een diepe slaap val.

**

DEEL I – DE KANDIDATUREN

Aan de oever

"De weg naar Afrika is lang," zei de Sjamaan.

Voor een man van zijn leeftijd was zijn huid opmerkelijk gaaf. De blik in zijn lichtblauwe ogen stond hard.

"Je zult geduld moeten hebben, meer dan de anderen."

Maar ik heb helemaal geen geduld!, wilde ik uitbrengen, maar de Sjamaan stak een bliksemsnelle vinger de lucht in om aan te geven dat hij niet onderbroken wenste te worden. Niet deze keer.

"Je bent nog een kind, Trompet. Je denkt over een wijsheid te beschikken die je leeftijd ver overstijgt, en in je jeugdige dwaasheid vergis je je. Je hebt nog zoveel te leren, meer dan je kan vermoeden. Demonen zullen je in je nek komen bijten, op momenten dat je hen het minst verwacht."

Hij kamde zijn spierwitte haar strak naar achter.

"Kijk niet zo verschrikt. Trotseer de demonen. Ga de weg die je denkt die de juiste is, zelfs al heb je geen idee. En vergeet niet te genieten, je staat voor de beste jaren van je leven."

Zijn gezicht verdween in de mist en de geur van natte herfstbladeren waaide door het open raam naar binnen. Twintig voor twee! Ik zou de eerste les van het academiejaar nog missen. Ik sprintte de deur uit, sprong op mijn fiets en koerste tussen zeshonderd andere kersverse schachten door het Arenbergpark naar de eerste les van eerste kandidatuur Bio-ingenieur.

Wiskunde was, samen met Anorganische Scheikunde, hét buisvak van eerste kan. Na een halfuur vlijtig pennen en de eerste angstdruppels op het voorhoofd bleek dat de kerel vooraan helemaal niet de prof was, maar een hogerejaars die allerlei ingewikkelde onzin zat uit te kramen. Een fop-les! De echte lessen zouden pas vanaf morgen beginnen.

Enkel de enorme aula G op de campus in Heverlee kon zeshonderd studenten herbergen en dus werden we voor de meeste lessen opgesplitst in twee groepen, volgens alfabet. Groep 1 voor achternamen van A tot M, Groep 2 van N tot Z. Ik zat in Groep 1 en kende er niemand. Groep twee was als een verre zusterpopulatie, waarover ons sporadisch berichten bereikten. Enkel Filosofie en Anorganische Scheikunde vonden plaats in gezamenlijke lessen. De tamtam maakte toen al gewag van een hevig kereltje, dat onwaarschijnlijk veel lawaai maakte, in het plat Antwerps bovendien; Beuk was zijn naam. Geen haar op mijn hoofd dat toen kon vermoeden dat onze paden binnen afzienbare tijd zouden kruisen, met verregaande gevolgen.

Als onwennige schacht was het cruciaal om enkele vaste lespartners zien te strikken. Om jezelf een houding te geven en niet belachelijk te staan draaien voor de les begon, om naast te zitten tijdens de les, om te weten waar en wanneer je welke cursus te pakken kon krijgen. Van tevoren kende ik enkel Buxus, waarmee ik de ganse humaniora had doorlopen, maar hij zat in Groep 2 en had dus een andere lessenrooster. Ik kwam terecht bij Edelweiss en Kers. Edelweiss was duidelijk de intelligentste van ons drieën en nam de leerstof kordaat bij de horens. Bij de oefeningen chemie zat ik wezenloos voor me uit te staren – duizend vragen in mijn hoofd – terwijl bij Edelweiss de oplossing al op papier stond. Ik zag eerder extra vragen dan dat het antwoord in me opwelde. Tijdens de theorielessen vroeg ik me af wanneer nu eindelijk de essentie of het grotere geheel aan bod zou komen. Maar de lessen gingen niet om het vatten van één of andere essentie, maar om het memoriseren van een eindeloze reeks bouwstenen. De bedoeling was de stof zodanig te doorgronden dat je er zelf een huis mee kon bouwen. Maar dat zou ik pas

later begrijpen. Het leek me vooral heel erg vreemd om een prof tijdens een examen uit te leggen wat hij allemaal al lang wist. Het moest toch de bedoeling zijn om die man iets nieuws of extra te vertellen, of om een eigen interpretatie van de stof te geven. Daar draaide het echter níét om, althans niet in de kandidaturen. In de kandidaturen kwam het erop neer de leerstof in je hoofd te proppen zonder teveel na te denken of jezelf te veel bijkomende vragen te stellen. Als een muis die een olifant moet zien op te eten. Wat kan, maar de muis moet grote honger hebben.

Tijdens de eerste les werd ons droog meegedeeld dat we aan de voet van een zware klim stonden. Ongeveer de helft van ons zou deze zomer – mits hard werk en verzaking aan alle geneugten des levens – mogelijk de top van de berg bereiken, en tot tweede kan worden toegelaten. Deze statistieken zouden er de komende weken tot vervelens toe worden ingepompt.

“En elke week zal u collega’s zien opgeven,” werd er fijntjes aan toegevoegd door professor Stekel, die Anorganische Scheikunde gaf en tevens het hoofdpersonage vertolkte in de nachtmerries van elke eerstekanner.

Eerste kan betekende zes vakken: Wiskunde, Anorganische Scheikunde, Fysica, Plantkunde, Geologie en Filosofie. *“Toch niet veel,”* dachten ze thuis, maar we hadden tweeëndertig uur les per week. Theorie – uiteraard – maar ook oefeningen wiskunde, scheikunde en fysica. Verplichte practica voor scheikunde, plantkunde en geologie. De lesdag begon doorgaans om acht uur `s ochtends, en ging tot zes uur of halfzeven door. Opgejaagd door de schrikbeelden van professor Stekel koerste ik `s middags terug naar mijn kot en probeerde na enkele geroosterde boterhammen nog een halfuurtje nota’s te bekijken.

De statistieken hadden hun rechten. Elke week vielen er enkele – en na de tentamens zelfs hele trosjes – mensen af.

“Waar is die?”

"Opgegeven."

Kers zou bij het begin van het tweede semester opgeven. Edelweiss zou elk jaar met grote onderscheiding slagen. Intussen bleef de berg studiestof maar aangroeien, tot langzamerhand belachelijke hoogtes. De stapel papier voor scheikunde alleen zou ruim een meter hoog worden. Het was trouwens een dagtaak op zich om alle boeken, oefeningen, practicumpakketten en studentencursussen te pakken te krijgen. Sommigen werden verkocht bij het begin van de les, anderen bij Acco in het centrum van Leuven, de boeken van wiskunde bij Wouters boekhandel, nog andere op de cursusdienst van het Fakhuis. De cursusdienst was gevestigd in de kelderverdieping van het Fakhuis, een groot rijhuis in de St-Lambertusstraat waar de kern van het Presidium op kot zat. Het Presidium, dat is het hoogste orgaan van de Landbouwkring – de studentenkring van de bio-ingenieurs – kortweg LBK. Of beter nog: Boerekot, zoals we bij de andere faculteiten bekend stonden. De leden van het Presidium waren studenten uit het derde, vierde en vijfde jaar. Naar de cursusdienst gaan was leuk, zo leerde je nog wat volk kennen. 's Avonds stond er vaak een file tot ver op straat om cursusmateriaal in te slaan.

De Onthaalploeg organiseerde de eerste week een verkenningstocht door Leuven. Aan de Acco werden we opgewacht door twee bloedmooie tweedekansters. De faculteit van de burgerlijk ingenieurs – die naast ons in het kasteel van het Arenbergpark gevestigd was – stond bekend om het even beperkte als onaantrekkelijke vrouwvolk. Zo niet bij Boerekot, waar de geslachtsverhoudingen in de inschrijvingen min of meer gelijk waren. De onthaalploeg duidde ook de peters en meters aan, een persoonlijke beschermengel die je voorzag van ingekleurde cursussen, examenvragen en nuttige weetjes.

Die eerste week raakte ik tijdens een van de onthaalactiviteiten aan de praat met Zomereik. Zomer was een grote blonde kerel die eerste kan biste. Hij zat op kot op Cité, een doolhof van grote witte blokken vol identieke koten in het

uitgestrekte domein tussen Sportkot en AlmaIII, waar gelijkgezinden gaandeweg volledige gangen inpalmden, met beroemde en beruchte Citégangen tot gevolg. Zomer was deel van de harde kern van Cité en zijn sociaal leven speelde zich vooral daar af. Om de zoveel tijd ging ik bij hem langs, en liet hij zijn droog en cynisch licht schijnen over het hele studentencircus. Via Zomer kwam ik ook met Wintereik in contact. Waar je Zomer zag, zag je Winter.

Elk jaar had zijn jaargek en bij ons was dat Abeel, die bij wijze van uitdaging besloten had om tegelijk de studies van burgerlijk en bio-ingenieur aan te vatten.

"Er is toch meer dan de helft overlap."

Abeel was wereldvreemd en goedgelovig. Hij werd publiek belachelijk gemaakt, en kon dan in ongeziene furie ontsteken. Goudbloem – op wie Abeel stiekem verliefd was – maakte hem wijs dat het mooiste cadeau voor moederdag was om je moeder op een flinke tongzoen te trakteren.

"Wist je dat dan niet? Dat doet elke goede zoon voor zijn moeder! Je zal zien hoe blij ze is."

Abeel keek Goudbloem met grote ogen aan en knikte verdwaasd.

Die eerste maanden was er het eerstekan-weekend, ergens in een uithoek van de Ardennen, inclusief een dropping, een cantus en heel veel drank. En natuurlijk de doop, met look, tabasco, veel bloem en nog meer eieren, hondenvoer en ergens ertussen ook wat paardemest. Ik was beducht voor het uitgaansleven, en was meer observator dan deelnemer. Professor Stekel was vannacht weer in mijn droom langsgeslagen. Ik ging maar sporadisch naar de fuiven en andere evenementen die Boerekot aan de lopende band organiseerde. Ook in de Gnorgl, het befaamde Boerekotcafé aan de kerk van Heverlee, kwam ik niet vaak, en in eerste kan zou ik zelfs aan geen enkele cantus deelnemen. Ik was een seut die altijd op tijd in bed lag om de

ochtendles van acht uur niet te missen. Het aantal lessen dat ik in eerste kan zou missen, kon je op één hand tellen.

Ik zat op kot in een zolderkamertje in een rijhuis met drie studentenkamers in de Willem Vanden Abeelelaan, een zijstraat van de Naamsesteenweg. In de zomer was ik iets begonnen met Anjer, een negentienjarige blondine die achter de hoek woonde en aan het Heilig-Hart College studeerde. Maar eens het academiejaar begon, was ik helemaal in de ban van de studie, gefascineerd door mijn faculteit en alles wat errond hing. Tegen de kerstvakantie was het beste ervan af en was de relatie met Anjer voorbij.

Af en toe trok ik 's avonds naar residentie Lerkeveld, twee straten verderop. Lerkeveld was een domein met een enorm gebouw erop waarin honderden identieke koten waren gevestigd, uitsluitend voor jongens. De keet werd uitgebaat door paters met een streng huisreglement in de hand, maar in praktijk stond Lerkeveld bekend als een berucht laboratorium voor nuttige en minder nuttige experimenten van de hoofdzakelijk burgerlijk – burgies – en bio-ingenieurs die er de plak zwaaiden. In een hoek van de fietsenstalling op het gelijkvloers vormden tientallen fietswrakken een paradijs voor wisselstukken. Patchouli – collega eerstekanner Boerekot – instrueerde me in de geheimen van fietsensloten. Cijferslotjes waren belachelijk simpel om te openen, dunne kettingen waren met een dikke schroevendraaier te forceren, en zwaardere sloten werden met een scherp afgevijld metaalzaagje opengeklikt. Enkel heel dikke kettingen met sloten van het duurdere gamma of massieve staven moesten we noodgedwongen onberoerd laten. Het morele bezwaar tegen het stelen van studentenfietsen was samen met mijn eigen fiets in de eerste week van het academiejaar verdwenen, en geen van beide zag ik ooit terug. Mijn kotbaas had om de hoek een leegstaande garage waar we fietsen in allerlei kleurencombinaties overspoten. Het frame in paars, spatborden en wielen in groen. De fietsbel bij wijze van creatieve toets in lichtblauw. Mijn favoriet was een stalen ros in zwart met oranje tinten. Ordinaire dieven, dat waren we. Kunstenaars, zo voelden we ons.

In januari waren er tentamens, proefexamens die niet meetelden maar die je een indicatie gaven van waar je stond. Veruit het belangrijkste was scheikunde.

"Ik zal u pakken ik zal u pakken..." kondigde hij voor rijen van verstijfde studenten aan, terwijl hij aan een rotvaart van de ene kant van het bord naar de andere beende, één vooruitgestoken hand dreigend en supersnel op- en neergaand in de lucht, de andere achteloos in de broekzak van zijn grijze kostuum.

"...als u me in juni niet zal kunnen vertellen hoe u chloorzuur van fosforzuur zal onderscheiden in de potjesvraag. U zal met titraties en reductiepotentialen moeten jongleren. En er is natuurlijk boek D, met de bereidingswijzen van de belangrijkste anorganische producten. Juffrouw, kan u me vertellen hoe u polystyreen maakt?"

Stekel was een kei in het onthouden van gezichten en bijhorende namen, zelfs al zag hij dagelijks honderden gezichten. Hij bracht het ook voor elkaar om tijdens het Practicum Scheikunde plots in het labo achter je op te duiken, waardoor je van de schok je hele titratie-opstelling in de trekkast in de fik stak.

"Waar denkt u in godsnaam mee bezig te zijn, jongeman?"

Een pertinente vraag.

In het tweede semester leerde ik tijdens de oefensessies wiskunde Quercus kennen. Om de drie uur integralen en differentiaalvergelijkingen verteerbaar te maken speelden we stukjes uit het Leugenpaleis na. Jefke De Lathouwer, de kabouter met schaamhaar, Joe Roxy met gedichtjes over liefde en gezeik, en Nonkel Van Grauwel die in kinderbedjes kotste. Quercus was een grote kerel met halflang haar en een brede sik. Het gebeurde dat we in identieke kledij verschenen, inclusief lange T-shirts en zwarte puntschoenen of combat shoes. Bij late tieners schept dit onmiddellijk een band, en Quercus zou de

komende jaren een vaste feestpartner en tevens zielsverwant worden. Via Quercus leerde ik een boel andere medestudenten kennen, waaronder Muskus, een half-Ierse die zich bijzonder snel en succesvol in de harde kern van de hogerejaars nestelde, tot grote ergernis van de dames-hogerejaars. Die moesten toekijken hoe dit klein maar dapper opdondertje de heren-hogerejaars één voor één inpakte.

*

De Meesters

De examenperiode in juni was iets helemaal nieuws. Dit was niet langer de vertrouwde omgeving van het humaniora, waar je leraar je beter kende dan jezelf. Dit was een onbekende en barre planeet, waar we het ganse jaar schijnbaar in het ijle op af hadden gestevend, en die reis naderde nu haar bestemming. De Meesters van de planeet wachtten ons stilzwijgend op, het ontvangstcomité een tafel met daarop een enkel wit blad met vragen. De hitte van de nakende zomer hing al in de lucht, maar toch lag de stress dag en nacht als een kille deken om je heen. Ieder creërde zijn eigen vacuüm. Een trechtervisie gevormd door een strikte dagelijkse routine en een eindeloze tunnel van boeken vol hoofdstukken vol zinnen en woorden, formules en oefeningen. Scheikunde, Fysica, Geologie, Filosofie en Plantkunde waren mondeling af te leggen, na schriftelijke voorbereiding. Wiskunde was volledig schriftelijk.

In de blokperiode trok ik vooral op met Raoul, een atypische figuur die ik tijdens het tweede semester had leren kennen. Raoul was niet erg groot, en stond een kilo of twintig te zwaar. Hij was twee jaar ouder en om de onderkant van zijn ronde gezicht zat een dikke zwarte baard. Hij had in de

lagere school een jaar gedubbeld omwille van dyslectie, en had een jaar in Ecuador gezeten.

"Ecuador was poepsimpel", zei hij, "en vanaf het tweede semester staakten de leerkrachten en hoefde ik niet meer naar school."

Hij had er ook nog een lief zitten. Raoul kicke op Scheikunde, wilde alles snappen maar bovenal verscheen hij te allen tijde met de breedste glimlach ter wereld. In de blokperiode bestond het hem om onverwachts zijn baard af te scheren en met een onvermoede reeks van onderkinnen en breder grijnzend dan ooit voor mijn deur te verschijnen. We spraken elke middag in de Alma af voor de lunch. Over het derde bord frieten kwamen we overeen om nog enkele uren flink door te blokken om dan naar de film te kunnen gaan. Het werd een routine, en het werd een verslaving. Het ging zover dat we naar de film van tien uur in de Studio's gingen – *Reservoir Dogs* – om onmiddelijk erna om twaalf uur en nog versuft van Quentin Tarantino's genie en adrenaline in de sneak *The Assassin* met *Gabriel Byrne* en *Bridget Fonda* mee te pikken. De ene film nog straffer dan de andere. We hadden de fantasie van de film nodig om aan de tunnelwereld van stellingen en hulpstellingen, permanganaten en cyclotrons te ontsnappen, al was het maar voor even. Tot we letterlijk alle films die er draaiden gezien hadden en naar Kinopolis in Brussel met zijn dertig zalen moesten. Raoul had een oude rode Nissan Sunny die bergaf nog honderdzeventig haalde. De vorm van zijn ronde figuur stond in de chauffeurszetel geperst. Toen ook in Brussel bleek dat we – op *Hell RaiserIII* na – alle films gezien hadden, begon het ons te dagen dat we misschien overdreven. En pikten we nog snel *Hell RaiserIII* mee.

Raoul zou er – zeer tot ons beider verbazing – niet in eerste zit door raken. Hij kende Scheikunde door en door, en had me tijdens onze middaglunches meermaals geholpen op stukken waar ik was vastgelopen. Hij zou er ook in tweede zit niet door raken, zou bissen en uiteindelijk naar fysica overschakelen.

Wiskunde vormde samen met Scheikunde het vak waarmee het meeste punten te verdienen waren. Het examen testte op het begrip van de wiskundige ruimte en vooral de reproductie van de honderden axioma's, stellingen en hulpstellingen die erachter schuilgingen. Er zat doorgaans een duidelijke logica in de opeenvolging van de stappen om de stellingen en hulpstellingen te bewijzen, dus eens je vertrokken was kon je – als je flink gestudeerd had tenminste – de hele bewijsvoering relatief vlot neerpennen. Het grootste gevaar dreigde wanneer je je het juiste begin van de stelling die je moest bewijzen niet kon herinneren. Als je twijfelde zou je verschillende stellingen met elkaar beginnen verwarren, en kostbare tijd verliezen. Het examen was volledig schriftelijk en vond plaats in de grote aula G. We werden zo ver mogelijk uit elkaar gezet aan de uiteinden van de lange banken, afwisselend aan het ene en het andere uiteinde zodat je niet over de schouder van degene voor je kon kijken. Door de twee centrale trapgangen liepen twee assistenten op en neer. Quercus zat twee rijen links voor me, en was de hulpstelling vergeten.

"Hulpstelling!" siste hij van achter zijn hand.

Hij gooide me een wit gommetje toe. Het ding viel onder mijn bank en Quercus bestierf het toen ik druk naar het gommetje begon te zoeken en de assistent van ver zijn nek uitstak om te kijken wat ik in godsnaam aan het doen was. Daar was het. Ik hield het witte gommetje omhoog.

"Gevallen."

De assistent knikte me toe en vervolgde met de handen achter zijn rug gevouwen rustig zijn weg. Ik schreef het begin van de hulpstelling op het gommetje en wierp het terug naar Quercus. Hulpstelling en stelling bewezen.

Het examen Plantkunde ging door in de kleine zaaltjes achter het Landbouwinstituut in het Arenbergpark. Het vak werd gegeven door een prof die enkele jaren geleden als fossiel was ontdekt en op wonderbaarlijke wijze

opnieuw tot leven was gewekt. De hoeveelheid leerstof was immens, en per zin in de dikke cursus kwamen vijf woorden voor waar elk redelijk denkend mens nog nooit van had gehoord. Examenvragen waren de werking van floëem- en xyleemvaten (zeg maar de aders en slagaders van bomen en planten), de verschillen tussen prokaryotische (waarbij het DNA vrij in het cytoplasma ligt) en eukaryotische organismen (celkernen met netjes verpakt DNA, en het cytoplasma omgeven door een cytoskelet van microtubuli), of de beschrijving van de blauwwieren (die eigenlijk geen wieren zijn maar wel cyanobacteriën, die dankzij hun fycobilisomen vol fyco-erytrine, fycocyanine en allofycocyanine in de buitenste plasmalagen van de cel aan fotosynthese kunnen doen).

We moesten ook ons herbarium voorleggen, een verzameling van een honderdtal kruiden en planten die we in de loop van het jaar hadden moeten zoeken, plukken en drogen en netjes op grote A3 bladen plakken. Mijn tante had het hele jaar door planten en kruiden voor me aangevoerd. Ik was vooral trots op mijn collectie koekoeksbloemen, die ik zelf had geplukt in het Arenbergpark en in de berm van de Herendreef tussen de spoorweg en de Waversebaan. Met behulp van de Flora van België moesten we een onbekende plant determineren tot het niveau van familie en genus. Ik kreeg een bloem voorgeschoteld uit de familie van de Lamiaceae – de lipbloemigen – die makkelijk te herkennen zijn aan, wel, de lipvormige bloemen. En er was een biotoopstudie in te leveren, een inventaris van alle planten en kruiden die in een gegeven biotoop aanwezig zijn. De biotoop mochten we zelf kiezen, maar alle planten en kruiden moesten gedetermineerd worden. Begin er maar aan. Geloof het of niet, mijn eigenste moeder kwam aanzetten met een biotoopstudie die een aantal jaren geleden door een engel Gods moest zijn gemaakt voor de biotoop rond de pachtershoeve waar mijn voorouders generaties lang hadden gewoond. Het was een gedetailleerde lijst van alle bloemen, planten en kruiden inclusief hun Latijnse naam, die in de moerassige heide achter de hoeve groeiden. Net wat ik nodig had.

Het examen filosofie was als Russische roulette. De inhoud van het vak stond in scherp contrast met de vijf andere, exact wetenschappelijke vakken. Toch was dat niet echt een verademing. De filosofie werd heel droog gegeven, en door de relatief kleine hoeveelheid leerstof dreigde je dit vak te onderschatten en als een hapje tussendoor te beschouwen.

Geologie was niet aartsmoelijk, maar evenmin makkelijk. Vulkanen, platentectoniek en gesteentevorming. En vooral, het stokpaardje van Professor Long: kristalstructuren en hun symmetrie-assen. Zodra je klaar was met het theoretisch gedeelte mocht je één van de acht vragen over het practicum trekken. Die vragen bevatten twee blokjesvragen, twee gesteentedeterminaties, twee oefeningen en twee vragen over de excursie waar we silicaten, limonieten en leistenen in levende lijve waren gaan bekijken. Vragen over de excursie waren absoluut te vermijden. De excursie, hoewel op zich een prima plan en een aangenaam dagje uit, was een absolute lacher geweest. Zeshonderd eerstekanners op stap in de Ardennen. In de lente. Om naar stenen te kijken. Nadat ik twintig minuten lang verwoed had geprobeerd om nota's te nemen had ik het opgegeven. Ik had nota's van anderen doorgekregen maar geen van hen hield steek. Een vraag over de excursie betekende een ramp. Met Raoul had ik de avond tevoren nog geoefend op de blokjesvraag. Een blokjesvraag betekende dat je een kristalstructuur kreeg voorgeschoteld en er alle symmetrie-assen in moest aanduiden. De absolute dada van Long. Een oefening of een steen was ook riskant, dus al onze hoop rustte op de blokjesvraag. Bij het begin van het academiejaar werden sets van "blokjes" verkocht. Kartonnen puzzeltjes die je moest uitknippen en aan elkaar plakken. Hexa- en octagonale blokjes van alle soorten vormen en maten om je te oefenen in de symmetrie-assen. Kinder-ei maar dan moeilijker. Mijn zus Bies had met mijn moeder in de kerstvakantie alle blokjes in elkaar geknutseld, en dankzij hen was ik een absolute kei in het detecteren van alle mogelijke symmetrie-assen in eender welke kristalstructuur. Raoul was snel klaar met zijn theoretisch gedeelte en mocht

als eerste één van de acht omgekeerde witte bladen kiezen die op de tafel bij de assistent lagen. Breed grijnzend en met de blokjesvraag in de gebalde vuist geklemd kwam hij terug de trap op gewandeld. Shit, één van de twee blokjesvragen was al weg. Ik was ook klaar met het theoretisch gedeelte en snelde door de aula naar beneden. Eén kans op zeven. En zowaar, ik trok de andere blokjesvraag!

"Stoort het als ik rook?", vroeg hij, de onaangestoken sigaret in de ene, de aansteker in de andere hand, nadat hij mijn schriftelijke voorbereiding had doorgenomen en me aanzette om mijn antwoorden mondeling toe te lichten. Als brave eerstekanner die enkel geïnteresseerd was in goeie punten had ik geen bezwaar, ook al rookte hij iets zwaars en vies. Hij zou een aantal jaren later aan longkanker bezwijken.

En dan, het examen Scheikunde, de belangrijkste en meest prestigieuze proef van eerste kan. Ik had zó hard op dit vak gestudeerd, en op mijn fiets, in mijn groen kostuum op weg naar het kille gebouw achter de G-aula, met links de velden en het bos erachter, pompte ik mezelf vol moed. Ik hoorde mezelf prevelen:

"Ik zal u pakken, Stekel, ik zal u pakken."

Het examen ging door in het labo tussen de trekkasten. We werden op een hoge stoel geposteerd aan één van de werktafels met hun koude witte tegeltjes, of aan de tafeltjes die voor de gelegenheid in de centrale gang tussen de werktafels waren gezet. Concentratie alom. Ijzige stilte. Stekel beende de hele tijd in en uit zijn bureau, informerend of meneer X of juffrouw Y al klaar was met de volgende vraag. Indien niet, dan stelde hij een ultimatum.

"Ik geef u nog vijf minuten, juffrouw."

Je legde examen af per vraag, en soms stuurde hij mensen terug om hen de oefening nog even te laten afwerken. Meestal gebeurde dit niet. Soms omdat

het al goed genoeg was, meestal omdat hij het resultaat te slecht vond en je geen extra tijd verdiende. Stekel werd algemeen beschouwd als een correcte prof, maar hij schuwde de harde woorden niet. Meisjes liepen met tranen in de ogen tot zelfs hoorbaar snikkend het labo uit, struise kerels werden tot een fractie van hun fysieke omvang herleid na een bolwassing van de Meester. Stekel gaf geen krimp, en leidde alweer de volgende student zijn folterkamer in. Hij leek tevreden met mijn antwoorden, al stuurde hij me een keer terug om een oefening af te werken. Stekel had geen indicatie gegeven over mijn resultaat, maar ik trok me op aan het feit dat hij niet ontstemd was geweest.

Na geen enkel van de examens had ik het gevoel dat ik het echt goed had gedaan, maar evenmin dacht ik dat ik ergens volledig de mist in was gegaan. Enkel bij Fysica, tijdens de mondelinge verdediging bij professor Zilver, voelde ik hoe een eventuele eerste zit op dat eigenste moment op de wip zat. Nadat hij geconcentreerd door mijn schriftelijke voorbereiding was gegaan, keek Zilver me voor het eerst aan.

“In grote lijnen klopt wat u beweert, jongeman, maar het komt me voor dat u toch een aantal essentiële zaken over het hoofd hebt gezien. Bent u zeker dat u hier niets aan toe te voegen heeft?”

Hij nam zijn bril af, stak één uiteinde van de bril in zijn mond en keek me afwachtend aan. Een loden bal lag nu in mijn kamp. Professor Zilver had vanop de achterste banken van de aula een rustige, wijze man met een witte baard geleken, maar op een halve meter afstand zag hij er helemaal anders uit. Papperig, ruwe baard, en een pokdalig gezicht. Maar daar mocht ik me nu niet door laten afleiden. Ik wist dat mijn slaagkansen voor dit vak – en bij uitbreiding voor eerste kan – werden bepaald door de woorden die ik nu zou kiezen. Alles wat ik wist en waarvan ik gedacht had dat het relevant was, had ik opgeschreven. Ik had absoluut geen idee wat deze man nog wilde horen. Met de wegtikkende seconden voelde ik eerste zit uit mijn handen glippen. Ik was nooit goed geweest in fysica. Bij wiskunde voelde ik me op mijn gemak.

De wiskunde en de integralen die we in het zesde middelbaar te verwerken hadden gekregen waren immers een stuk moeilijker geweest dan deze in eerste kan. Scheikunde was heel zwaar, maar vooral omdat ik er – in tegenstelling tot wiskunde – weinig bagage voor had meegekregen tijdens mijn humaniora. Maar zolang ik er maar genoeg tijd instak, kon ik het uiteindelijk wel doorgronden. Voor fysica had ik simpelweg geen aanleg, zoals ook was gebleken tijdens de oefeningen doorheen het jaar. Hoe hoog moet ik mijn geweer richten om een weglopend konijn aan een bepaalde snelheid (v_{konijn}), over de horizon op honderd meter tussen zijn oren te raken? Weglopend konijn, versnelling (a_{konijn}), snelheid van de kogel (v_{kogel}) en massa van de kogel (m_{kogel}), afstand tussen geweer en aarde (onbekende x), zwaartekracht ($m_{\text{kogel}} \cdot g$), kromming van de aarde. Tot zover raakte ik in mijn analyse, maar vervolgens zag ik niet welke van de drieduizend formules in het geval van dit konijn gebruikt moest worden. Tijdens mijn humaniora had ik op een bepaald moment astronomie willen studeren. Zonnen en planeten in een eindeloze ruimte, dat leek me wel wat. De lerares fysica – een aangename doch realistische dame die het goed met me voor had – had me mijn voornemen vriendelijk afgeraden. En ze had goed geweten waarom.

Dit flitste allemaal door mijn hoofd terwijl professor Zilver me nog steeds afwachtend aankeek. Ik moest erin zien te slagen deze man te doen geloven dat ik het wél zag, de dans van zwaartekracht en kogel en konijn. Ik moest iets zeggen, de stilte had al te lang geduurd. Hij had de pen des oordeels in de hand. De pen waarvan één beweging in de komende seconden over zomer of geen zomer, tweede kan of tweede zit, zou beslissen. Toch leek hij open te staan voor verdere discussie, en daar putte ik moed uit. Ik zette mijn meest peinzende blik op, trok een wenkbrauw omhoog en zei, half gedecideerd, half vragend, één woord:

“Newton?”

Professor Zilver trok op zijn beurt een wenkbrauw op, een stuk hoger dan ik had gekund en voor mogelijk had gehouden. Hij boog achterover in zijn stoel, sabbelde op het uiteinde van zijn bril en leek een eeuwigheid in gedachten verzonken. Hij streek langzaam over zijn baard, en sprak uiteindelijk de zalvende woorden.

"Inderdaad, enigszins wel, uiteindelijk kan dit teruggevoerd worden tot de wetten van Newton. U hebt gelijk, jongeman."

Waarna een uiteenzetting volgde waartoe mijn bijdrage zich beperkte tot enthousiast knikken. Zo eenvoudig als Newton het had willen doen lijken was het nu ook weer niet, en ik moest begrijpen dat enzovoort enzovoort. Ik had geen idee waar hij het over had, maar het aanroepen van Newton had de professor gunstig gestemd. Vanuit de zeventiende-eeuwse nevel had de grote natuurkundige heel even de pen van de professor overgenomen om twee cijfers in plaats van één achter mijn naam te schrijven. Isaac Newton, mijn held.

*

Eerste Kandidatuur - Faculteit Landbouwkundige en Toegepaste Biologische Wetenschappen - Proclamatie Eerste Zittijd

"Trompet – Geslaagd op voldoende wijze"

Ik kon het amper geloven. Ik had er stiekem op gehoopt maar er toch niet echt op durven rekenen. Buiten de aula tekenden zich sterk uiteenlopende taferelen af. Geslaagden die elkaar uitbundig feliciteerden en enthousiast punten vergeleken. Niet-geslaagden die beteuterd en met lede ogen voor zich uit starden. Tranen vloeiden. Mensen van wie je dacht dat ze fantastisch goed bezig waren geweest, bleken niet geslaagd. En omgekeerd.

Ik bleek geslaagd met zesenvijftig procent. Drie B's (B stond voor een score tussen twaalf en veertien op twintig), waaronder op de twee hoofdvakken Wiskunde en Scheikunde, en op Geologie, en drie P's (P was van acht tot elf), op Fysica (met dank aan Newton), Plantkunde en Filosofie. De drie Ps moesten wel alle drie tien of elfen zijn. Buispunten – zelfs al was het er maar één – werden in principe pas gedelibereerd vanaf achtenvijftig procent. Ik was door het oog van de naald gekropen.

Quercus had tweede zit, en zou uiteindelijk bissen.

*

Saai

Het werd een vreemde zomer. Plots had ik drie maanden vrij, en ik had niets gepland. Toch kwam het een na het ander uit de lucht vallen. Ik trok tien dagen naar Zwitserland, in augustus waren er twee weken op Kesseldal in Kessel-Lo – omdat ik aan Madelief beloofd had aan haar speelpleinwerking mee te werken als ik geslaagd was – en half september gaf ik na twee weken mijn vakantiejob als magazijnier bij IKEA op om met Quercus en nog enkele anderen – na hun tweede zit – op de Griekse eilanden te gaan kamperen.

Maar die eerste weken in juli waren een grote leegte. Het besef van een schier eindeloze vakantie slaagde er niet in het studeerritme dat nog in lichaam en geest zat af te schudden. Voorts viel ook alle contact met de collega-eerstekanners weg, het leek wel alsof iedereen plots van de aardbol was verdwenen. Begin juli organiseerde mijn zus Framboos een barbecue in het ouderlijke huis. Onze ouders en Bies waren met vakantie zodat er voldoende tijd was om het huis na het feestje in zijn oorspronkelijke staat te

herstellen. Het huis stroomde vol met Pol&Soc'ers. Nu ik er zelf een jaar in Leuven op had zitten achtte Framboos de tijd rijp om me aan de knappe Jasmijn te koppelen. Lichtbruin krullend haar. Vlot en sexy. Open bloesje, geen beha. Ook Judas, een vriend van mijn zus en mij, had Jasmijn onmiddellijk in de mot. Judas had oog voor vrouwen, en een gelijkaardige smaak als ik, zoals ik jaren later zou mogen ondervinden. Maar dat wist ik toen allemaal nog niet. Tijdens die zwoele, onbezorgde zomeravond schroeyden withete kolen de ganse nacht kippenbrochettes, vismoten en beuling. Sangria en bier vloeiden rijkelijk. De boxen op het terras joegen *Love* van *The Cult* de nachtlucht in. In de vroege uurtjes kwam iemand op het idee om verstoppertje te spelen. De brievenbus vóór het huis was de teller, en luidop tellend zag ik vanuit mijn ooghoeken mensen in voortuinen en achter auto's duiken. De straat stond vol auto's en Judas had de ultieme verstoppplaats gevonden in de koffer van zijn eigen rode Fordje Fiesta. Iedereen was al lang gevonden toen iemand het gestommel en gebonk vanuit de kofferruimte van het heen en weer bewegend autootje opmerkte. Het kofferdeksel was – hoe kon het ook anders – in het slot gevallen. Een tweede ronde verstoppertje werd afgeblazen toen de politie arriveerde. Buren hadden vreemde mensen tussen de dennen in hun tuin zien sluipen, schijnbaar op weg naar een brievenbus.

Jasmijn bleef slapen – mijn zus had aan alles gedacht – maar na een onschuldige nachtkus trokken we elk onze respectieve kamerdeur toe. Het was een fantastische zomernacht geweest, maar in bed had ik meer dan ooit het beklemmende gevoel dat het echte leven zich elders afspeelde. Buiten me om en heel ver weg. Ergens daarbuiten gebeurde het, en ik maakte er geen deel van uit. Ik had het afgelopen jaar het pleziercircus zien voorbijtrekken, als een wilde rivier die ik kon voelen razen en bruisen, maar ik was altijd op veilige afstand gebleven. Terwijl anderen in de donkere wintermaanden cafétogen en landbouwfuiven hadden afgeschuimd, met vrouwen in bed waren beland, en bij de eerste zonnestralen vanop de terrassen op de Oude

Markt de lentecollectie hadden zien passeren, had ik al die tijd achter mijn bureau gezeten. Alles in de naam van de studie. Ik besepte die nacht kristalhelder dat mijn eerste kan onwaarschijnlijk saai was geweest. En bij uitbreiding voelde ik dat aan als dé reden waarom er tussen Jasmijn en mij duizend muren stonden, hoewel ze slechts enkele meters van me af lag. Mijn zus Framboos lag met haar lief op de benedenverdieping, dus in theorie had ik met Jasmijn de hele bovenverdieping kunnen afschuimen. Maar dat was theorie, en de omzetting naar realiteit lag buiten mijn bereik. Ik had al mijn energie in de studie gestoken, en op vlak van vlotte omgang met vrouwen had ik dit jaar geen enkele vooruitgang geboekt. De wet van actie en reactie, de aantrekking tussen lichamen, noch de basiskenmerken van de Lipbloemigen hadden me geleerd hoe ik Jasmijn spontaan en ongedwongen in mijn armen kon sluiten. Ik kwam tot het enige logische besluit: ik had lang genoeg aan de oever van de rivier van plezier gestaan. Tweede kan kon niet snel genoeg beginnen.

Trink, trink, Brüderlein, trink

Ik wandelde mijn kot uit en draaide de hoek om naar de garage waar mijn drie fietsen stonden. Ik gebruikte vooral de pikzwarte fiets, dat was cool, enkel de koplamp was in felpaars gespoten. Ik fietste de Vandenabeelelaan op. Mijn benen deden pijn. Het was net gestopt met regenen, de straten waren nog nat. Het was bijna twee uur in de namiddag. Aan de kruising met de Waversebaan sloeg ik links af en dan honderd meter verder rechts de kasseibaan van de Hertog Engelbertlaan af. De kasseiweg was steil, lag vol met onregelmatige kasseien die je fietsbanden teisterden, en was bovendien overdekt met een aalgladde laag van natte herfstbladeren. Daarom nam ik een smal zandpaadje dat links naast de weg liep, langs een hoge berm, waarachter Lerkeveld lag. Net voor de spoorwegovergang liep een paadje naar beneden waarlangs de Lerkeveld-bewoners aan een rotvaart op kreunende en rammelende fietsen naar beneden kwamen geraasd. Eens op het Kantineplein verscheen in volle glorie het Arenbergpark. Kasseilanen omgeven door hoge hagen, onberispelijke grasperken, in de verte de wilgen langs de Dijle, en temidden hiervan het indrukwekkende kasteel van de burgies. Iedereen ging linksaf richting Celestijnenlaan, en voegde zich bij de stroom fietsen die langs de Kardinaal Mercierlaan uit het centrum van de stad kwam, op weg naar de campus voor de lessen van twee uur. Maar ik ging rechtsaf langs het Labo van Elektrotechniek van de burgies, dan langs ons eigen labo voor Tropische Plantenteelt, en dan verscheen een groot en rechthoekig gebouw: het Landbouwinstituut. Het leek wel alsof wij bio-ingenieurs als faculteit weggestopt waren in een uithoek van het Arenbergpark, verscholen in de schaduw van de hoge bomen, ver weg van

het statige kasteel van de burgies. Maar er was iets dat de burgies niet hadden: de Bar, en daar fietste ik nu recht naartoe. De Gnorgl en de Bar waren de onbetwiste pijlers van het sociale gebeuren binnen Boerekot. Voor een goed begrip: de Bar en de Gnorgl waren duidelijk van elkaar te onderscheiden entiteiten qua locatie, openingsuren en takenpakket. De Gnorgl was het café van de Landbouwkring, een volwaardig etablissement gelegen aan de kerk van Heverlee. Dé plek bij uitstek voor nachtelijk vertier, met klassiekers als de Disco-avond, de Beach-party, de Palm-en-Smartlappen en de Lijstavond. Tussendoor was het ook simpelweg de ontmoetingsplaats voor boerekotters. Maar overdag was de Bar de spin in het sociale web van de faculteit. Niet iedere boerekotter kwam regelmatig in de Gnorgl – verre van zelfs – maar om de Bar niet om de zoveel tijd aan te doen moest je haast op een andere planeet wonen. De Bar bevond zich op het gelijkvloers van het Landbouwinstituut en deed dienst als wat officieel “de pauzeruimte” van de faculteit heette. Je kon er cursussen krijgen en kaarten kopen voor op handen zijnde LBK-activiteiten zoals cantussen en TD’s. Het was een krappe ruimte van amper veertig vierkante meter, ingericht met een toog met krukken, een zetelhoek en een handvol tafels. Het drukste moment was vlak nadat de ochtendlessen afgelopen waren, de Bar pulde dan letterlijk uit en er werden massaal broodjes en soepjes geconsumeerd. Aan de witte muren hingen prikboards met allerlei nieuwtjes en aankondigingen van activiteiten en excursies. Centraal in de Bar stond de enige ronde tafel, waaraan de hele dag kleurenwies werd gespeeld. De Bar deed dienst als woonkamer van de harde kern van Boerekot, die naarmate de dag vorderde naadloos van de consumptie van soep naar bier overschakelde. Achter de toog zwaaide Amanita – en niemand anders – de plak. Amanita was een schat van een oma die de pensioengerechtigde leeftijd jaren geleden achter zich had gelaten. Haar exacte leeftijd moest zowat het best bewaarde geheim van Boerekot zijn. Ze slaagde erin om háár Bar te bestieren met de ijzeren hand van een oorlogsveterane én met de innemende glimlach van een jonge deerne. Als je

wilde weten wat er reilde en zeilde in de Landbouwkring moest je bij Amanita zijn. Als een spons nam ze alle roddels en nieuwtjes van de toog in zich op. Wie deed het met wie, wie was stappen aan het ondernemen om het met wie te doen, wie deed het niet meer met wie, en met wie nu dan wel. Amanita was *The Sun*, de tabloid van de Landbouwkring.

Als Amanita tegen vijf uur huiswaarts keerde, namen de Barverantwoordelijken of occasionele tappers haar plaats achter de toog in, en kon de keet openblijven tot er geen volk meer was, of tot de tappers wilden sluiten. Het gebeurde dat spontane feestjes ontsproten waarbij de Bar tot een stuk in de nacht openbleef, als het enig overblijvende verlichte raam in het gebouw, tot de security het feest kwam afsluiten. Of ook niet als de vriendelijke man in uniform een oogje toekneep.

Toen ik om twee uur binnenstapte stormden de enkelen die te laat waren voor de les naar buiten, de hogerejaars in labojas sloegen nog snel een koffie achterover alvorens hun eindeloze labotesten voort te zetten, en de techniekers van het Labo Tropische Plantenteelt deden hetzelfde met een pintje of een Vieux-Temps. Om kwart na twee daalde de rust terug over de Bar neer. Ik plantte me aan de toog, wisselde met Amanita de laatste nieuwe roddels uit en bestelde een broodje krabsla en een currysoep. In mijn achterhoofd zat de ijverige student die ik vorig jaar was nerveus op en neer te wippen. Een verwijtende vinger wees naar de klok op kwart na twee. In eerste kan waren er zes vakken en tweeëndertig uur les geweest. In tweede kan werden dit twaalf vakken en zowaar vierendertig uur les per week. Wiskunde, Fysica, Organische Scheikunde (weer van Stekel), Biochemie, Dierkunde, Thermodynamica, Informatica, Statistiek, Bio-Industriële Wetenschappen, Agrarische Wetenschappen, Algemene Economie – van professor Chandelier, ex-premier van ons land – en Filosofie van de Wetenschap. Een indrukwekkende lijst, waarvan ik het gewicht voorlopig maar besloot te negeren. Ik vond dat ik gezien de opofferingen van eerste

kan wel een feestje had verdiend, en ik zweefde op de vleugels van mijn statuut als tweedekanner.

Ik zat onrustig op mijn kruk te draaien en keek al uit naar vier uur, het heilige uur vanaf wanneer het moreel geoorloofd was om bier te beginnen drinken. Bier bleek bijzonder effectief in het lamleggen van het irritante gebeuk in mijn achterhoofd. Er was toen geen GSM of email, maar de onuitgesproken afspraak was om dagelijks vanaf twee uur in de Bar te zijn. Toch was er van de anderen nog niemand. Ik had geen idee waar ze waren, maar ik wist wel zeker dat ze evenmin in de les zaten. Quercus en Beuk bisten immers eerste kan en ik trok vooral met hen op in plaats van met mijn medetweedekanners. De nieuwe eerstekanner Larix ging voorlopig nog wel flink naar de les. Quercus, Beuk en Larix zouden mijn vaste kompanen worden, de wielen aan het vehikel waarmee ik de komende jaren door Boerekot zou rijden.

*

Quercus

Elke zondagavond trok ik naar Quercus nadat moederlief huiswaarts was gekeerd en ik de vers gewassen onderbroeken in de juiste la had gepropt. Eerst het donkere Arenbergpark door langs het Landbouwinstituut, achter AlmaIII de fietstunnel onder de invalsweg door en dan het centrum in naar het kotcomplex waar Quercus op kot zat. Quercus had zogenaamd gebroken met zijn lief Koekoek, waarmee hij vanaf zijn jeugd samen was. Hoewel de twee officieel uit elkaar waren, bleven ze in praktijk een koppel. Dat was wat ik zag, maar dat was niet wat Quercus met zoveel woorden zei. Quercus was een gesloten mens. Je moest hem kunnen lezen zonder veel informatie te krijgen. En dat kon ik. Terwijl Quercus een reeks tupperware

potjes vol met liefde bereide gerechten van de mama in de frigo stapelde, keuvelden we over het weekend, alvorens per fiets door de koude en donkere herfstavond richting Gnorgl te trekken. Onderweg stopten we nog even bij Pinus die in de Schapenstraat op kot zat, en haalden herinneringen op aan onze trip naar de Griekse eilanden. Eens in de juiste stemming trokken we tegen een uur of elf richting Gnorgl waar Beuk, Larix en de anderen ons aan de toog opwachtten. Aan die toog brachten we de rest van de nacht door. Het voornemen om de volgende ochtend naar de les te gaan vervaagde met elk uur en elke pint.

Op donderdagavond, de laatste avond van de studieweek, bereikte studentikoos Leuven collectief zijn wekelijks hoogtepunt. Verspreid over de stad vonden op donderdagnacht Thé Dansants (TD's) van verschillende faculteiten plaats. De door Boerekot georganiseerde TD's gingen door in de Lido, de Corso of de Albatros, maar de meest courante locatie was de kelder van de Thierbrau op de Leuvense ring tegenover Stade Leuven. Vanavond was het de eerste TD van het academiejaar en omdat de fuif pas vanaf een uur of één op gang kwam, spraken we eerst op het kot van Quercus af, om op te warmen. Die avond redde ik Quercus het leven, al heeft hij dat nooit willen toegeven. Met een man of tien dronken we *Black Russian*. Een Black Russian bestaat uit één deel kahlua en naargelang je smaak één, twee of drie delen vodka. Wij gingen die avond voor drie delen vodka. Het kot van Quercus lag op de zesde verdieping, en aan de liften was een raam van waaruit je rechtstreeks en ongehinderd te pletter kon storten. Enkele weken geleden was er nog een student uit de tweede verdieping getuimeld. Hij was gelukkig in een afvalcontainer gevallen en afgezien van een penetrante stank die hij de dagen nadien had megedragen, had hij geen ernstige letsels opgelopen. Na enkele zwarte Russen waren we op handen en voeten (vraag me niet waarom) door de gangen aan het kruipen toen ik Quercus uit het raam aan de lift zag hangen om een luchtje te scheppen. Hij boog wel erg ver naar voren, vond ik, en toen ik zag hoe plots zijn voeten loskwamen van de

grond zette ik een sprintje in, dook de laatste meters door de lucht en greep hem als een rugbyspeler met beide armen om zijn onderbenen, om aldus een abrupt einde aan zijn jonge leven te voorkomen. Terwijl ik nog bijkwam van de klap tegen de muur onder het raam, was Quercus me zowaar beginnen uitschelden. Wat me in godsnaam bezielde had.

"Gewoon luchtje scheppen. Resultaat: knieën gekneusd, tenen verstuikt. Flink van je hoor, Trompet. Dank je wel."

"Ik heb je leven gered," had ik gemompeld.

*

Om halfdrie stapte Quercus de Bar binnen. Het deurtje was laag en hij stak zijn hoofd voor zich uit om binnen te komen, als een schildpad uit haar schelp. Quercus plantte zich naast me op een barkruk en bestelde een broodje kaas en een goulashsoep, en we kletsten met Amanita, die ons niet uit elkaar kon houden. Quercus en ik waren ongeveer even groot, en we droegen allebei zware legerbottines, maar toch konden we de persoonsverwarring absoluut niet vatten en voelden we ons telkens wederkerig beledigd.

*

Beuk

Nog voor de deur openging en hij de Bar binnenstruinde wist je al dat Beuk in aantocht was. Door het open raampje was zijn schelle stem van mijlenver te horen. Beuk was het woelwater, de schreeuwlelijk uit Groep 2. Hij was een wildeman, op het randje van hyperkinetisch, en angst was hem compleet vreemd. Afgelopen zomer had hij het in zijn hoofd gehaald om in een

zwembad een jeugdbende te provoceren. Met enkel zijn *Speedo* zwembroekje aan was hij op hen toegelopen, uitdagend met zijn handen flapperend. Hij had zich breed gemaakt en hen met zijn hoog stemmetje toe gekrijst:

"Joelie, joelie! Joelie allemaal tegen mij!"

Het resultaat was flink wat naai- en oplapwerk geweest. Door de vele trappen op zijn blote tenen was het nagelbed van zijn beide grote tenen helemaal kapot. Hij zou er nog jaren last van hebben. Pas vier jaar later, als we samen boven de Gnorgl woonden, zou hij zich uiteindelijk aan de tenen laten opereren, nadat de podoloog bijna een flauwte had gekregen bij het zien van de alle richtingen uitgroeiende nagels.

De deur zwaaide open – Beuk hoefde zich niet te bukken want hij was niet zo groot – en hij struinde binnen, met het felrode haar en een brede grijns op zijn smoel. Beuk droeg een blauwe *Levis* jeans – bruine velours broeken in de winter – met daarover een proper hemdje in een ruitenmotief met korte mouwen – lange mouwen in de winter. Er was iets vreemds, anders dan anders aan Beuk. De jeans was gescheurd aan de knie, maar er was meer. Beuk wipte opgewonden heen en weer voor de toeg.

"Amanita, Amanita! Zie je niks, zie je niks aan mij?"

"Maar Beuk, uw gezicht!"

Fietsen was altijd een risicovolle onderneming voor Beuk. Vermoedelijk zaten zijn O-beentjes en de bijhorende eendengang daar voor iets tussen. Met de regelmaat van de klok knalde hij tegen een boom of stortte hij losweg tegen het asfalt. Een normaal mens strekt in een instinctieve reactie de handen voor zich uit als hij valt, met schrammen en kneuzingen op handen en armen tot gevolg, maar het hoofd en bovenlichaam worden op die manier beschermd tegen de eerste impact. Niet zo bij Beuk. Wanneer hij na het foute manoeuvre door de lucht vloog hield hij de armen stijf tegen het lichaam geperst. Als een raket die zo ver mogelijk leek te willen vliegen. De grijns op zijn gezicht werd

zo mogelijk nog breder. Zijn voorhoofd had vijf hechtingen, en over zijn rechterwang liep een diepe snee, net niet diep genoeg om gehecht te worden. Hij kwam recht van de spoedafdeling van Gasthuisberg. In de loop der jaren werd zijn hoofd door alle snijwonden en hechtingen een levende mozaïek van zijn acrobatische geschiedenis.

"Mag ik een pintje, Amanita? Me dunkt dat ik dat wel verdiend heb. En geef die mannen ook iets."

Tot zover de vier-uur regel. Beuk trok in die tijd vaak met Fraxinus – kortweg Frax – op strooptocht doorheen Leuven, samen met nog enkele andere kompanen. Ze waren niet vies van deugnietrij. Vooral in de geest van Beuk welden als vanzelf duivelse ideetjes op. Op een kotfeestje propte hij de kotsleutel van de bewoners diep in de mosterdpot, pikte hij de magnetische toegangkaart van het kot mee, en plaste hij voor het buitengaan nog even in en rond de bloempot in de hoek. Op de terugweg richting Heverlee, te voet door de Schapenstraat, lokte en charmeerde hij langsrijdende seutjes om hen vervolgens met de kerstboom die hij zonet uit een kerststal had gepikt, van hun fietsjes te meppen. Als partner in de misdaad was je niet noodzakelijk veilig voor zijn fratsen. Op een feestje op het kot van Frax had Beuk net voor Frax goedenacht te wensen de buis onder de lavabo losgedraaid. Hij wist immers maar al te goed dat Frax elke avond voor het slapengaan niet de moeite nam om tot het toilet in de gang te strompelen, maar gewoon in zijn lavabo plaste. Zo geschiedde ook die nacht.

"Die klootzak van een tering-Beuk," vloekte Frax nadat iedereen huiswaarts was gekeerd, en hij zijn eigen warme zeik tegen de benen voelde spetteren.

Maar bovenal was Beuk als verteller van straffe verhalen een meester entertainer. De lijst van verhalen was eindeloos, en elk goor detail werd met veel smaak (en enige zin voor overdrijving) ten berde gebracht. Beuks geest werkte op dezelfde impulsieve en directe manier als die van *Papillon*, de beruchte Franse *bagnard* die in de jaren dertig keer op keer uit de

gevangenissen van Frans Guyana ontsnapte. Met zijn energie en charme slaagde hij er moeiteloos in om vriend en vijand – en vrouwelijk schoon – in te palmen. Net als *Papillon* zou Beuk later “ontsnappen” en op avontuur trekken naar vreemde landen. Algerije, Turkije en nog verder. Om waarschijnlijk nooit meer terug te keren.

Na vier uur werd het weer drukker in de Bar, en werd er afgesproken om vanavond naar een feestje in de Toewip in de buurt van Leuven Station te trekken. Met ons drieën aten we een frietje bij de Flor, het frituur aan het station van Heverlee, kwestie van het namiddagbier te stabiliseren en tevens voorbereid te zijn op de rest van de avond.

*

Larix

Op het feestje in de Toewip werd ik deelgenoot van de laatste nieuwe trend: tongzoenen onder mannen. Doorgaans werd op voorhand afgesproken hoeveel rondjes zouden worden gedraaid. Vanuit een objectieve vergelijking moest worden geconcludeerd dat de meeste mannen eerder ruw kusten. Het gebeurde dat na de tongdans tanden tot kaakbenen terug op hun plaats moesten worden geschud. Behalve Larix dan, die kuste aangenaam. Haast als een vrouw. Mogelijk zaten die sensuele lippen er voor iets tussen. Dit hele gebeuren ontsproot – voor zover bekend en toegegeven – niet uit een verdoken homoseksueel verlangen. Het was de bedoeling iets nieuws te lanceren, en als het even kon de vrouwen te shockeren. Al was dit schokeffect van korte duur, en haalden de vrouwen al snel hun schouders op als we elkaar voor de zoveelste keer haaks op de bek namen. Die bewuste avond was ik echter nog niet mee met de trend, en Larix droop beteuterd af nadat ik zijn tong resoluut had afgewezen. Hij maakte zijn beklag bij Muskus.

"Trompet wil mij niet binnendoen!"

Muskus kwam op me afgestapt, legde haar handen rond mijn hoofd, en illustreerde hoe het moest. Parmantig stapte ze van me weg, langs Larix heen.

"Toch niet moeilijk?"

Larix was zanger en gitarist van een bandje waarmee hij in het lokale jeugdhuiscircuit behoorlijk wat naam had gemaakt. Zijn status als semi-rockster in combinatie met zijn wilde krullen en dikke lippen maakten hem onweerstaanbaar bij het vrouwelijke deel van de Landbouwing. Hoewel Larix een jaar later dan Quercus, Beuk en ik aan Boerekot was begonnen, had hij zich onmiddellijk en spontaan in de kern van het sociale Boerekotweefsel genesteld. Larix droeg onveranderlijk blauwe jeans – winter en zomer – die altijd wat laag afhingen, een T-shirt van het Interfacultair Songfestival, en stevige trekkersschoenen. Later die herfst begon Larix iets met tweedekanster Bitterzoet, maar kort nadien zette Bitterzoet er abrupt een punt achter en Larix was helemaal van de kaart. Gezeten op de rode schuifaf in het parkje achter de kerk van Heverlee zwoer Larix dat geen vrouw hem ooit nog zo zou kwetsen. Maandenlang zwalpte hij rusteloos van kot tot kot, want hij sliep liever niet alleen en bleef afwisselend bij mij of Quercus overnachten. Tot hij gaandeweg steeds vaker bij Netel "overnachtte". Netel was van in eerste kan deel van ons vriendengroepje, en was er in de Bar en de Gnorgl altijd bij. Larix sliep zogenaamd op het matje naast Netels bed, omdat hij zelf geen wekker had. Natuurlijk was er helemaal geen matje, een wekker evenmin. Netel en Larix zouden zes jaar een koppel blijven.

De dansvloer stond inmiddels vol en ieder demonstreerde een eigen dansstijl. Bij Muskus draaide alles om de beweging van de schouders. Haar schouders initieerden een sensuele golf die vervolgens verschillende lichaamsdelen in beweging zette. Wat er in het geval van Muskus heel wat bleken te zijn. De beste danser van de mannen was zonder twijfel Wilg. Hij swingde erop los en

schuwde het betere stunt- en vliegwerk niet. De danstruukjes hadden hem doorheen eerste kan in staat gesteld om het ene schachtje na het andere rond zijn vinger te draaien. In geen tijd stond hij bekend als *Gino-Camino*, omwille van de Italiaanse versiertruiken, en door dat belachelijke brommertje. Klaver, in zwart-wit gestreepte broek en sinds eerste kan een vaste waarde in het feestgedruis, ontwikkelde een variant op de Muskusdans door de schouders verticaal ritmisch op en neer te bewegen. Netel vond het feit dat ze op de dansvloer stónd meer dan voldoende, en wandelde simpelweg van de ene danser naar de andere en terug.

Er waren heel wat argumenten waarom een vrouw voor Larix kon vallen – de sexy lippen en het kustalent, de donkere krullen, de semi-rockstatus – maar voor zijn danskwaliteiten hoefde je het niet te doen. Larix danste onder geen beding. Geplant op de barkruk lucht drumde hij er bij momenten flink op los, maar zonder die barkruk ook maar een moment te verlaten of de dansvloer zelfs maar een blik waardig te gunnen, dronk hij pint na pint. Ik kende niemand die zo veel kon drinken. Pas jaren later, in een donkere danskeet op de grens van Zimbabwe met Zambia, in de vroege uurtjes en na liters Zambezi bier, zou ik Larix voor het eerst zien dansen.

Beuk zat aan diezelfde toog, maar slaagde erin om vanop zijn kruk te dansen. Het begon met het strekken van de korte beentjes op de voetsteunen van de kruk. Vervolgens bestond de Beuk-dans uit het opwaarts uitstrekken van de rozige armpjes, aangevuld met circulaire handbewegingen, en desgevallend wat schouderwerk. Later op de avond zou meer bier in de man de overmoed zover leiden dat hij op de kruk ging staan, waarna dezelfde choreografie een niveau hoger werd getild. Ritmische knieplooibewegingen vervolmaakten dan het geheel. Deze overmoed leidde er elke keer opnieuw toe dat Beuk – en met hem kruk en pint – met veel kabaal tegen de grond gingen.

Qua karakter stond ik waarschijnlijk het dichtst bij Quercus, en ongetwijfeld stond ik het verst af van Beuk. Eigenlijk was Beuk met niemand anders die ik

ooit ontmoet had te vergelijken. Toch zou het met deze nozem zijn dat ik een hele reeks avonturen zou beleven doorheen de Boerekottijd. Beuk was impulsief in zijn ideeën en voorkeuren van wat hij wilde doen en wat hij van mensen dacht. Hij had altijd een mening, en dat maakte het makkelijk omdat je altijd wist wat hij dacht. Als hij iets goed vond, was het meteen héél goed. De broodjes club-kaas of scampis-in-look van de beenhouwerszaak over de spoorweg.

"Zalig!"

De vol-au-vent-schotel in de Kruimel in het centrum.

"Ongeëvenaard!"

En als het slecht was was het ook heel slecht. Het frituur aan de overkant van de spoorweg, uitgebaat door twee vrouwen met blondgebleekt haar, serveerde de frieten en curryworsten zó vettig dat je er twee dagen ziek van was.

"Nooit meer!"

Met mensen hetzelfde. Hij plakte een oordeel op basis van een eerste indruk. Als hij in de les of in de bar met iemand aan de praat was geraakt.

"Een crème van een gast!"

Of omgekeerd, als iemand hem had tegengestaan of op de zenuwen had gewerkt.

"Een droes!"

De andere kant van de medaille was dat die mening over een persoon van de ene op de andere dag helemaal kon omslaan. Nadat hij er bij een practicum mee had samengewerkt bleek de droes plots *"een gouden kere!"*, en evengoed moest je hem later op de week tegenhouden omdat hij op het punt stond die *"crème van een gast"* op zijn gezicht te meppen. Quercus en ik

waren observerender, zagen de wereld vanop een barkruk passeren en vormden stilzwijgend een oordeel. Larix kon met iedereen overweg, en iedereen met hem. Larix was de groepsman bij uitstek, hij voelde zich opperbest met veel mensen om zich heen. Op een gezellige *tête-à-tête* op restaurant of een avondje cinema met zijn tweeën hoefde Netel niet te rekenen.

De rest van de week ontmoetten we elkaar in de Gnorgl aan de toog. Tien pinten of meer per avond waren geen uitzondering. Na verloop van tijd voelden we het effect van de eerste vijf pinten zelfs niet meer. Volgens een krantenartikel dat ophing aan de Gnorglmuur was je alcoholverslaafd zodra je meer dan vijftientig pinten per week dronk. Als de zondagavond wat zwaar uitliep, waren we al verslaafd nog voor de week was begonnen. Het was niet moeilijk om de agenda vol te plannen. Eens je in de maalstroom van activiteiten was opgenomen ging alles vanzelf, en kon je op de feestgolf van TD naar disco-avond in de Gnorgl, en van cantus naar privé-feestje surfen. Om 's nachts lallend en zingend kotwaarts te zwalpen, en plots vast te stellen dat het alweer vrijdag was geworden. In het weekend werd er bijgeslapen, en twee dagen later begon het circus opnieuw.

*

Dotterbloem

Ondanks een verschroeiend sociaal leven stond mijn liefdesleven op een bijzonder laag pitje. Tijdens het tweede-kan weekend walste Frax op Arno's "*Filles du Bord de Mer*" zijn danspartner-voor-de-avond de nacht in. Ik praatte het hele weekend met Silene, een wat teruggetrokken en neurotische schoonheid, en raakte helemaal in de ban van deze donkere ziel. Zondagnamiddag kwamen Beuk en zijn vader ons oppikken. Frax taterde de hele rit tot Leuven, zijn kleurige trui vol hooi van de hooiberg in het veld waar

hij met zijn verovering de nacht had doorgebracht. In praten was ik goed, maar lang niet op dezelfde resultaatgerichte manier als Frax kon, en dus was er op het weekend met Silene qua fysieke toenadering geen schot in de zaak gekomen. Toch leek me het moment waarop Silene en ik moesten kussen een kwestie van dagen, het kwam er maar op aan de juiste gelegenheid te vinden. Maar ondanks mijn verwoede pogingen om de gelegenheid te creëren, gebeurde er helemaal niks. Wilg – die vorig jaar iets kortstondigs met Silene had gehad – waarschuwde me voor de ondoordringbare complexiteit van de dame in kwestie, maar daar moest mijn op hol slaande hart niks van weten. Na weken van moeizame telefoontjes en tegenstrijdige signalen – en nadat ze op skivakantie met iemand anders zowaar wél een gelegenheid had gevonden – gaf ik de hoop op Silene uiteindelijk op.

Op de Palm- en Smartlappenavond liep ik Dotterbloem tegen het lijf. De Palm- en Smartlappen was een oeroude klassieker waarbij de Gnorgl elk jaar opnieuw uit zijn voegen barstte. Het concept was de eenvoud zelve: Palm aan een spotprijsje en de ganse nacht Vlaamse schlagers. Denk ervan wat je wil, maar het was jaar na jaar een absoluut hoogtepunt waarover nog weken werd nagepraat. Het hele gebeuren werd flink gesponsord door brouwerij Palm. Palmvlaggen, Palm-T-shirts en Palm-prullaria waren alomtegenwoordig. Niet verwonderlijk als je beseft dat de cafékelder voor dit evenement bomvol Palmvaatjes werd gestouwd. De Palm- en Smartlappenavond joeg vlot vijfendertig dertiglitervaatjes door ons aller Boerekotkelen, zeg maar een goeie duizend liter. Een Palm kostte die avond zeventig eurocent – vijfentwintig frank – en op de zoveelste schlagerschijf van Bart Kaëll, Ann Christy, Will Tura, André Hazes of Benny Neyman werd alsmaar wilder en uitdagender op de tafels gedanst. Volgens de brandweervoorschriften mochten maximaal honderdvijftig mensen het café in, maar tijdens de Palm- en Smartlappenavond liep dit makkelijk op tot het dubbele. Het volk kroop waar het maar kon. Op banken, op stoelen, op tafels, op vensterbanken en op de flipperkast. Op de tonen van de Marie-Louise werd de massa op de

vensterbank tegen het grote raam geperst. Het raam ging vervaarlijk bol staan onder de druk, tot er plots geen raam meer was en de mensen op straat tuimelden. Maar iedereen bleef zingen. Dotterbloem zat in eerste licentie sportkot. Ze was groot en slank, had lang bruin haar, danste cool. Na de Palm- en Smartlappen botsten we keer op keer op elkaar in de Gnorgl. Ze vond me een dromer. Het zou enkele maanden duren. Die periode was er één van veel drank en wiet, en die maanden hangen als een schimmige waas in het geheugen. Ik bracht veel tijd door in sporthal De Nayer waar ik twee keer per week ging trainen met de universitaire tafeltennisploeg. Je zag Kim Gevaert er trainen op de atletiekpiste. Op Sportkot werd ook jaarlijks in oktober de vierentwintigurenloop georganiseerd, waarbij de faculteiten tegen elkaar rondjes liepen op de sportterreinen van Sportkot tussen het Arenbergpark en Cité. De faculteit die na vierentwintig uur het meeste rondjes had gelopen, had gewonnen. Er waren ook subcategorieën zoals het snelste rondje, maar de grootste uitdaging was om genoeg mensen te vinden die de hele nacht door rondjes wilden blijven lopen. De eindoverwinning ging traditiegetrouw tussen VTK – Vlaamse Technische Kring, de faculteit van de burgies – en Sportkot. LBK was op sportief vlak een middenmoter, maar won doorgaans de zijcompetitie van het mooiste standje met een constructie van veel stro, varkenskoppen en goedkope jenever. Met Quercus, Zomer en Winter hield ik de LBK-stand bevolkt terwijl vanuit de techno-tent de intro van "No Good" van *The Prodigy* door de herfstlucht galmde. Telkens ik dat nummer hoor ruik ik de herfst in de lucht, zie ik de donkerblauwe hemel achter de atletiekpiste en de De Nayer sporthal, en drink ik op Zomer zaliger.

De week nadien organiseerde het tweede-kan-presidium een Jenevervoetbal op de voetbalvelden van Sportkot. Langs het voetbalveld stond een met alle mogelijke kleuren jenevers volgeladen winkelkarretje. De regels veranderden de hele tijd: een "proficiat-jenever" als je scoorde, een "straf-jenever" als je een goal tegenkreeg, tot uiteindelijk iedereen bemodderd rond het winkelkarretje stond en niemand meer wist waar de bal was. Nadien trok ik

nog naar het kot van Dotterbloem op de Naamsesteenweg. We zetten samen onze eerste seksuele stapjes. Ik mocht dan al negentien zijn, de zone onder de gordel was een nooit van nabij gezien mysterie. De geur en smaak van een vrouwelijk lichaam waren opwindend en rustgevend tegelijk. Toen we voor het echte werk gingen liet mijn kant van de zaak het bij de eerste poging simpelweg en zonder pardon afweten. Stress.

“Niet erg hoor,” zei Dotterbloem.

Dat zag ik enigszins anders. Bij de volgende poging was het wel raak en waren we beiden maagd af.

Eigenlijk werd een lief niet bijzonder veel plaats gegund. Als vanzelf draaide mijn leven rond Boerekot. Ik voelde me er als een vis in het water, of een varken in de trog, als je wil. De vriendenkring, de sfeer, de activiteiten, later het praesidiumwerk. Boerekot was de zon en ik was een planeet die er blijgezind rondcirkelde. Pas nadat ik was afgestudeerd zou de positie van zon vacant worden voor een vrouw. Dit gold evenzeer voor een hoop anderen. Boerekot was een jaloerse vrouw.

*

Studie vergeten

Het was plots april geworden. De geur van lentebloesems hing in de lucht en felgroene blaadjes verschenen aan de bomen. Je moest plat op je fiets gaan liggen om de takken te ontwijken die zwaar en laag doorhingen van het gewicht van de lentebuien. Het leek wel alsof ik de afgelopen acht maanden in een lange winterslaap in een hol had gezeten. De winterslaap was een bierroes, en het hol was de Gnorgl. De lente werkte verfrissend – alsof je een nieuwe dosis energie kreeg – en verlamdend tegelijk, want de examens verschenen aan de horizon. Vanaf april en mei verminderde het feestgedruis sterk in intensiteit, en de meesten die tot dusver flink de bloemetjes hadden

buitengezet vonden de tijd gekomen om de aandacht naar de boeken te verleggen. Cursussen kleuren en samenvattingen maken, nota's verzamelen, dat soort dingen. Het werd alsmaar moeilijker om feestpartners te vinden, en de feestjes en gebeurtenissen die zich tevoren als een spontane en schier eindeloze stroom hadden aangediend, droogden langzaam op. Zondag- en donderdagavond bleven de klassieke avonden om door te zakken in de Gnorgl, maar zelfs dan verschenen niet altijd meer al diegenen die in de herfst en winter met de toog vergroeid hadden geleken. Dit had ook voor mij het signaal moeten zijn om mijn focus op de studie te richten, maar ik had de zaak danig verwaarloosd. Telkens ik de steile berg begon te beklimmen – in achtervolging van het onzichtbare peleton dat zich al enkele cols verderop bevond – liet ik me snel terug naar beneden glijden, en besloot verder maar niet te veel aan de studie te denken. Ik ging dan toch maar eens naar de namiddagles Biochemie, maar omdat ik hopeloos achterop was met de leerstof voelde ik me er niet meer op mijn gemak. Ik kwam ook sowieso bij de andere feestneuzen terecht. Het lespubliek is onzichtbaar ingedeeld in groepjes, en als je zoals ik maar zeer sporadisch opdook hoorde je bij geen enkel groepje. Stekel werd in tweede kan als meest gevreesde prof overtroffen door professor Jenever, die ooit belangrijk onderzoek moest hebben verricht, maar nu vooral gefrustreerd door het leven ging. Hij had een merkwaardig scheve neus en een schoudertic waarbij zijn linkerschouder op en neer wipte. Hij mocht al enkele jaren geen mondeling examen meer afnemen omwille van intimidatie of onbehoorlijk gedrag ten opzichte van – voornamelijk vrouwelijke – studenten. Biochemie was op zich een interessant vak, waarbij we moesten kunnen spelen met de molecuulstructuren van talloze enzymen en co-enzymen, waaronder het beruchte co-enzyme A en adenosinetriphosfaat (ATP, de energie-drager in levende organismen, ook in de mens). Het vak culmineerde in de Krebs- of citroenzuurcyclus, een reeks van chemische reacties die door alle bekende organismen wordt gebruikt bij de afbraak van eiwitten om zo in hun energiebehoefte te voorzien. De cyclus

werd in 1953 door Sir Alexander Adolf Krebs ontdekt. Je moest eigenlijk de hele cursus doorworsteld hebben om de cyclus te kunnen vatten, en de toepassing van de Krebscyclus kwam dus quasi altijd in één of andere vorm terug in het examen. Het instuderen van de leerstof werd enigszins bemoelijkt door het feit dat er geen cursus was. Er circuleerde een studentencursus, die enkele jaren geleden door enkele goedmenende studenten was samengesteld op basis van nota's en slides die Jenever in de les gebruikte. De studentencursus werd door iedereen als basis gebruikt, maar Jenever hekelde graag de talloze fouten en onvolkomendheden die erin stonden. Dat het misschien tot zijn verantwoordelijkheden als prof behoorde om zelf een volwaardige cursus te schrijven, leek niet in hem op te komen. Al lag de viesscore die me voor Biochemie te wachten stond, meer aan mezelf dan aan het gebrek aan een degelijke cursus.

Uiteindelijk ging ik niet meer naar de les, en beperkte ik me tot de practica, omdat die nu eenmaal verplicht waren. Bij het practicum scheikunde aan de steriele trekkast verknoeide ik de proef keer op keer. Op het eind van het drie uur durend practicum moest je je eindproduct afleveren. Ik was steevast bij de eerste vijf klaar, maar het feit dat de andere vier poedertjes spierwit waren en het mijne kanariegeel, suggereerde dat ik in het proces minstens één stap moest hebben overgeslagen. Voor de practicum-begeleider iets kon zeggen was ik het labo al uitgespurt. Ik haastte me naar het warme nest van de Bar, waar ik me zo snel mogelijk van de persistente geur van ethanol, benzeen en toluen in mijn kleren trachtte te verlossen. De opstekende schuldgevoelens drukte ik keer op keer de kop in door me te verschuilen achter het feit dat ik de meeste van de vakken niet of amper interessant vond. Ik was ook echt ontgoocheld in wat ik te studeren kreeg, en ik vroeg me af of ik niet beter Germaanse of Filosofie was gaan studeren. Maar van dat vraagstuk lag natuurlijk niks of niemand wakker. En ikzelf tot nader order evenmin.

*

Baobab

Baobab had er een handje van weg om langs te komen op die momenten dat ik voor één keer toch achter de boeken was gekropen. Mijn aarzelende bezwaren lachte hij weg door me mee te voeren naar een wereld waar mijn weerwerk belachelijk irrelevant werd tegen de achtergrond van het grotere geheel.

"Waarom zou je studeren, Trompet? Elke mens is toch van nature lui. Waarom mensen dan toch zoveel energie in studie en later carrières steken is gedreven door ambitie en de drang naar zelfontplooiing. Maar ook daar staat in essentie de luiheid centraal. De confrontatie van luiheid en ambitie resulteert in een nieuw begrip: efficiëntie. Met zo weinig mogelijk inspanning je doel bereiken. Efficiëntie wortelt in luiheid, niet in ambitie."

Daar moest ik over nadenken.

"En het is al laat op de avond, je kan nu toch niet meer efficiënt studeren."

Dat was waar. Baobab had altijd wel een zwaar boek over astronomie, het boeddhisme of *Jung* onder de arm, waarvan hij helemaal in de ban was geraakt. Doorgaans kwam hij na donker, rond een uur of tien langs met een nieuw inzicht uit zijn boek, en vaak discussieerden we tot diep in de nacht. We dronken thee en Calvados, een fles die ik uit de kelder van mijn pa had meegepikt. Baobab was een eenzaat, die doorgaans genoeg aan zichzelf had om mee te discussiëren. Baobab had het niet voor het studentenleven van uitgaan en bier drinken. Baobab had het eigenlijk voor niets of niemand. Hij lag soms een hele dag op zijn bed, na te denken over wat er ook maar in zijn hoofd omging, en te luisteren naar *The Cure*, de *Virgin Prunes* en Duitse existentiële gothic. Hij was duidelijk op zoek, en worstelde daarbij met grote

onoplosbare vragen in zijn hoofd. Maar vandaag was hij helemaal in de wolven van een boek over de geschiedenis en de nieuwste ontwikkelingen in de astronomie.

“De stof die we voorgeschoteld krijgen is ook niet echt wat je noemt intellectueel stimulerend. Neem de wiskunde en de fysica, zó saai! In het humaniora hebben we geleerd hoe de wiskunde erin slaagt om wat in de wereld en de kosmos om ons heen gebeurt in een wiskundige vergelijking te gieten. Dat is prachtig, alsof je het DNA van de natuurwetten ontdekt, alsof je inzage krijgt in de machinekamer achter de gordijnen van het heelal zoals we het zien. De grote namen uit de geschiedenis van de natuurkunde hebben elk theorieën ontwikkeld die de bewegingen van hemellichamen effectief beschrijven. Eerst Newton, die met zijn absolute ruimte dacht dat het universum altijd hetzelfde blijft, onbeweeglijk en onveranderlijk. Tweehonderdvijftig jaar later kwam Einstein op de proppen met de formulering van zijn speciale relativiteitstheorie – de connectie van ruimte en tijd, die altijd met elkaar in verband staan via de lichtsnelheid (“alleen licht wordt niet ouder”) en de algemene relativiteitstheorie – de ruimtetijd, die in een lege ruimte vlak zou zijn, wordt in realiteit gekromd onder invloed van massa en energie. Kort nadien kwamen Niels en Bohr en Heisenberg aanzetten met hun quantumfysische benadering die de klassieke fysica van Newton en Einstein helemaal op zijn kop zette. De quantumfysica zegt in essentie dat alle deeltjes geen unieke plaats hebben op elk moment van de tijd maar dat deeltjes “golven” zijn en je eigenlijk alleen maar met een bepaalde waarschijnlijkheid kan zeggen waar een deeltje op een bepaald moment zou kunnen zijn. Het grappige is dat die wetten, die elk de werkelijkheid vanuit hun benadering met een grote mate van precisie beschrijven, absoluut niet met elkaar in overeenstemming blijken te zijn. Er is niemand die daar een antwoord op heeft, alle grote natuurkundigen breken zich hierover al decennia het hoofd. Donkere energie, donkere materie en allerlei exotische deeltjes worden aangevoerd om de theorie met de

waarneming overeen te laten komen, maar eigenlijk is er tot dusver amper vooruitgang. Dat is toch ongelooflijk boeiend, maar dat komt niet aan bod, en in plaats daarvan krijgen we domme differentiaalvergelijkingen op te lossen, zonder te weten wat ze betekenen. Op het examen krijgen we dan een oefening die drie keer moeilijker is, en waarvan we nog minder weten waar ze eigenlijk voor staat."

"Maar als de twee belangrijkste benaderingen van de fysische werkelijkheid niet met elkaar overeenkomen, wie heeft dan gelijk?"

"Sinds de jaren zeventig gelooft men dat de klassieke natuurkunde en de quantumfysica slechts onderdelen zijn van een grotere omvattende theorie die nog niet ontdekt is, want de huidige kennis is niet ver genoeg gevorderd om het deeltjes- en golfkarakter in eenzelfde model te beschrijven. Een kandidaat voor die omvattende theorie is de Snaartheorie, die zegt dat de deeltjes waaruit alles in de kosmos is opgebouwd eigenlijk piepkleine "snaartjes" zijn die zich in tien dimensies uitstrekken. In de vier dimensies die we kennen, en daarnaast nog in zes andere, opgerolde en daardoor niet waarneembare dimensies. De Snaartheorie is nog absoluut niet bewezen, evenmin als de reeks nieuwe deeltjes die nodig zijn om de theorie te bewijzen, maar die voorlopig door niks of niemand konden worden waargenomen."

"Dus we weten eigenlijk nog niets."

"Weet je wat ik denk, Trompet? Ik denk dat de quantumtheorie de potentiële werelden beschrijft maar dat het de pijl van de tijd is die bepaalt welke weg wordt gevolgd. Het is de vooruitgang van de tijd die de vage quantumwereld van kansen en waarschijnlijkheden in de eenduidige realiteit stort, en vanaf dan geldt gewoon de klassieke natuurkunde terug. Het is de tijd die de werkelijkheid uit de waarschijnlijkheid trekt. Zonder tijd zou alles, planeten, zonnen of zelfs een reusachtige onbestemde massa in een slaperige waas

liggen sluimeren, zonder dat er ooit iets zou gebeuren of veranderen. De tijd en niks anders is de drijvende kracht."

"Hmm, de meeste wereldgodsdiensten hebben een andere mening."

"Als je per se een god wilt die alles geschapen heeft, aanbidt dan de tijd. Al zou je kunnen zeggen dat de potentialiteit niet de verdienste van de tijd is, het enige wat de tijd doet is de potentialiteit dwingen om werkelijkheid te worden. Einstein heeft ook gevonden dat de tijd relatief is. God is overal, maar god is niet overal hetzelfde."

Daar leek Baobab zelf over na te moeten denken, en hij pauzeerde even, terwijl hij zichzelf nog een centimeter Calvados inschonk. Ik luisterde graag naar Baobab. Zijn beschouwingen gaven me een soort van rust. Maar hij wist van geen ophouden, terwijl ik de slaap van achter mijn ogen voelde oprukken. Het was intussen drie uur, het holst van de nacht. Buiten was het donker en stil.

"Zou mijn theorie niet kunnen kloppen, Trompet? Dat is wat ik zou willen weten en onderzoeken, maar in plaats daarvan krijgen we Newton en de principes van magnetisme van Maxwell. Einstein wordt niet eens naar behoren uitgelegd, laat staan dat de Snaartheorie aan bod zou komen! Saai, saai, saai! En dan nog iets, al die belangrijke mannen worden voorgesteld als supermensen uit een ver verleden, maar dat waren vaak net heel interessante persoonlijkheden met bizarre of pikante kantjes. Newton was in Oxford ongeëvenaard voor zijn wetenschappelijke doorbraken, maar stond ook bekend als een homo, in de middeleeuwen dan nog! En Darwin liet zijn evolutietheorie twintig jaar in zijn schuif liggen uit angst voor de reacties van de Kerk inclusief zijn eigen diepgelovige vrouw. Einstein was in al zijn genialiteit een ongelooflijk warhoofd, en de ontdekker van de k-constante pleegde, geplaagd door depressie en een gebrek aan erkenning, uiteindelijk zelfmoord. Waarom komen al die dingen niet even aan bod, dat zou het toch allemaal veel minder saai maken. Want dat is wat het nu is: saai, saai, saai!"

Toen ik 's ochtends wakker werd was Baobab verdwenen. Ik had hem niet horen vertrekken.

*

XIII

Tot ver in de blok trok ik met wie me maar wilde vergezellen naar de Oude Markt. Doorgaans naar de Pilosa, de Gnorgl was immers dicht in deze tijd van het jaar. Ik kon mijn gedachten moeilijk bij de leerstof houden, en de minste aanleiding tot afleiding was voldoende om de boeken de rug toe te keren. Ik miste weinig van het wereldkampioenschap voetbal in de Verenigde Staten, waar Brazilië wereldkampioen werd. Op kot had ik geen TV, dus ik ging vaak in de gemeenschapszaal van Thomas Morus kijken. Ik had morgenvroeg examen Statistiek. België werd na de poules met 3-2 door Duitsland uitgeschakeld. 1-1 na Völler en Grün, maar nog voor de rust Klinsmann en nog eens Völler. In de negentigste minuut Albert maar het was te laat. Na de match sprong ik even bij Zomer binnen die probeerde me te motiveren met de strips van XIII.

"Eén per één te lezen ter beloning na elk afgerond hoofdstuk".

Op kot aangekomen besloot ik toch nog snel één stripje te lezen, alvorens aan de rest van Statistiek te beginnen. Toch was het alweer tijd voor het avondeten toen de laatste XIII me geen andere keuze liet dan uit mijn comfortabele zetel te kruipen.

Bij mijn examen Statistiek ging ik zoals kon worden verwacht de mist in, net als bij Biochemie, het grote buisvak van Jenever. Hoewel Zomer veel beter bezig was dan ik was het examen Biochemie ook bij hem erg slecht verlopen. Na het examen vouwden we de volledige cursus tot papieren vliegtuigjes.

Vanop Zomers kot op de eerste verdieping van Thomas Morus zweefden de structuur van co-enzymeA en elektronentransporten doorheen semi-permeable membranen door de lucht. Om het verst. Goudenregen zat op het gelijkvloers op kot en joelde van plezier toen ze honderden witte vliegertjes voor haar raam naar het grote grasveld zag zweven. Dolle pret, zou je denken – en dat was het op dat eigenste moment ook – maar dit uitdrijvingsritueel was niet meer dan een verhulling van mijn frustratie over het niet-halen van de doelstellingen die ik me onbewust had gesteld. Ik had een jaar lang de feestrivier met veel plezier doorzwommen, en er was de seksuele openbaring met Dotterbloem geweest, maar al bij al voelde ik me mislukt in de Academie van de Liefde en het Leven. En daarbovenop wachtte binnen enkele weken onherroepelijk een tweede mislukking uit monde van de Proclamator. Nijdig plooidde ik de volledige Krebs-cyclus tot een reuzevliegtuig. Het leek even eeuwig te zweven, tot het uiteindelijk met de neus vooruit ter aarde stortte.

*

Tweede Kandidatuur – Faculteit Landbouwkundige en Toegepaste Biologische Wetenschappen - Proclamatie Eerste Zittijd

"Trompet – Niet geslaagd"

Het verdict was vlijmscherp. Negendertig procent. Volledige tweede zit. Ik had werkelijk alles opnieuw wat je maar opnieuw kon hebben, tot oefeningen en practica toe. Wat had ik dan verwacht. Ik had het ganse jaar amper naar de boeken omgekeken. En toch kwam de realiteit van deze genadeloze cijfers hard aan. Een bisjaar verscheen aan de horizon.

"Dan moet je maar voor vrijstellingen blokken," zo werd me aangeraden.

Vrijstellingen in je bisjaar kreeg je voor die vakken waarop je minstens twaalf op twintig haalde. Een bijkomende voorwaarde was echter dat je over de vakken heen vijftig procent haalde. Er werd me meegedeeld dat de meesten erin slaagden zes à zeven procent te stijgen tussen eerste en tweede zit.

"Elf procent stijgen? Dat gebeurt niet vaak hoor."

De mevrouw op de studiedienst keek me met een flauwe glimlach aan. De plots heel concrete realiteit van een bisjaar haalde me uit de nihilistische waas waarin ik mezelf het afgelopen jaar had gewenteld. Ik stelde die vijftig procent tot doel. Als ik dat kon halen, kon de schade misschien nog beperkt worden. Voor me doemde een drie maanden durende helling van elf procent op.

Beuk en Quercus waren erdoor in eerste kan in derde zit, Larix had een haalbare tweede zit.

*

Een smurf in de spiegel

Die zomer studeerde ik harder dan ooit tevoren, en dan ooit nadien. Ik deed zelfs voor Baobab de deur niet open. Voorts kwam er niemand langs. Een volledige tweede zit was vooral heel eenzaam, en zo hoorde het ook. Het was bloedheet die zomer. In de veranda, die je door moest voor het toilet in de achterbouw van het huis, en waar het in de winter bitter koud kon worden, hing een overweldigende hitte. Er gebeurden vreemde dingen in je hoofd als je zo hard studeerde. Van fysica circuleerde er een lijst waaruit de examenvragen quasi zeker kwamen. Het verlichtte de bloktak echter niet echt; het waren meer dan vijftig vragen en ze besloegen de hele cursus. Meer dan de helft van de vragen had ik netjes opgelost van mijn peter gekregen.

De andere helft deed ik zelf. Toen bij het instuderen de formules en symbolen in verschillende kleuren begonnen te dansen en de afgelopen vijf vragen zich in mijn hoofd vermengden tot een absurd antwoord op een niet-bestaande vraag, strompelde ik naar de badkamer om water in mijn vermoeide ogen te plensen. Ik glimlachte naar mezelf in de spiegel, en negeerde de aanblik van mijn overspannen blokhoofd met ogen die doorheen de tweede zit alsmaar dieper in mijn schedel zakten. Vanuit de spiegel grijnsden evenwel niet één maar twee gezichten me aan. Achter me zat een smurf me spottend aan te kijken. Witte muts, brede grijns. Zijn blauwe beentjes wiebelden ontspannen op en neer langs de badrand. Ik bleef secondenlang naar de smurf kijken. Toen ik me omdraaide naar de badrand was hij verdwenen. Zomer raadde me aan wat vaker pauze te nemen.

Professor Nobel gaf fysica en maakte naar verluidt kans op de Nobelprijs voor zijn onderzoek met de cyclotron, de deeltjesversneller in Zwitserland die onderzocht hoe het heelal er vlak na de Oerknal moet hebben uitgezien. Nobel stond erom bekend een kurkdroge humor te hebben, maar niemand had ooit een spier in zijn grote gezicht weten vertrekken, laat staan dat iemand hem ooit had zien lachen. Toen hij mijn studentenkaart bestudeerde vroeg Nobel me eerst of dit echt mijn familienaam was.

"U heet daadwerkelijk zo?"

Geen spier bewoog in zijn gezicht. Zelfs geen zweem van spot of wat dan ook in zijn ogen.

"Ja."

Zijn linkerwenkbrauw bewoog een millimeter omhoog. Mijn examen was niet goed. Omdat ik zoveel vakken, practica en oefeningen opnieuw moest doen had ik weinig tijd tussen vakken. Gemiddeld had ik om de andere dag een examen. Ik had niet de tijd gehad om alle examenvragen in mijn hoofd te proppen, en het antwoord op de vragen die ik had voorgeschoteld gekregen,

kon ik me maar half herinneren. Nobel nam de tijd om me uit te leggen wat ik had moeten antwoorden. Dat was erg vriendelijk van hem, maar ik wist maar al te goed wat het betekende.

Professor Phoenix gaf in tweede kan het weinig tot de verbeelding sprekende vak "Agrarische Wetenschappen". Het was een overzicht van agrarische praktijk, en vooral een bloemlezing over vierkantshoeves in België, zijn persoonlijk stokpaardje. Tevens was hij een beer van een vent en decaan van onze faculteit, een functie waarvan hij het belang graag onderstreepte. Bij de start van mijn mondelinge verdediging vermeldde hij langs zijn grote neus weg dat hij net de landbouwminister van Zuid-Afrika aan de lijn had, maar dat ik vooral moest blijven praten. Gedwee praatte ik over koetjes en kalfjes tegen de brede rug van onze decaan, terwijl hij met de minister aan de andere kant van de wereld hetzelfde deed. Er circuleerde een erg goeie samenvatting van het vak en die vijftig gecondenseerde pagina's waren het enige dat ik had gestudeerd. Professor Phoenix kende die samenvatting natuurlijk ook – ze lag vóór hem – en eens de paringsdans met de Zuid-Afrikaanse landbouwminister was afgerond, kwam hij op de proppen met zaken die hij enkel in de les had behandeld.

"Set-aside policy," zegt u dat iets?"

"Zet-opzij politiek... wat bedoelt u precies?"

"Uw Engels is voortreffelijk jongen, maar antwoord op de vraag, alstublieft. Ik stel u een vraag en u stelt me een vraag terug."

Hij snoof. Weer die grote neus.

"Zo werkt een examen niet, beste vriend. Het drieslagstelsel, de braaklegging van één derde van je landbouwgrond."

Hij wuifde verveeld met zijn reuzenhand en sprong naar een volgende vraag.

"Weet u me dan misschien iets zinnigs te vertellen over champignons? Wat is volgens u essentieel bij de kweek van champignons?"

Champignons? In de samenvatting werd over champignons met geen woord gerept. Champignons, in godsnaam, wat een vraag. De decaan keek me rustig aan, met lichte spot in de ogen. Achter mijn ogen welde de paniek op. In de zoekmachine in mijn hoofd tikte ik "champignon" in. Een raderwerk zette zich in beweging op zoek naar cruciale meststoffen, mineralen of bodemsoorten voor de teelt van de heilige *Basidiomyceet*, want dat is wat een champignon feitelijk is: een steeltjeszwam. Een Opper-schimmel zeg maar. Maar dat was niet wat deze man wilde horen. De zoekmachine vond geen bruikbaar resultaat. Ik zou het niet vinden, en een vraag om verduidelijking aan de Grote Beer, die ongetwijfeld nog een reeks ministers te bellen had, leek me evenmin een goed idee. Plots herinnerde ik me hoe thuis in de tuin na een stevige regenbui spontaan witte champignons uit een hoop kippenmest waren opgeschoten, en in die ene les die ik had bijgewoond had de decaan flink doorgedramd over hoe een bio-ingenieur in de eerste plaats logisch moest leren nadenken en het gezond verstand gebruiken. Ik zag een opening. Ik keek op naar Phoenix, en besloot te springen.

"Goeie grond, en veel water!"

Phoenix keek me even aan. Ik keek terug en probeerde niet met de ogen te knippen. De schampere blik verdween, de reuzentronie fleurde op en een behaarde reuzenvinger wees tot net niet tegen mijn neus.

"Zeer juist, jongeman. U mag gaan."

Spijtig genoeg draaide niet elk vak om de kennis van de champignon. Bij Organische Scheikunde viel ik volledig door de mand en Stekel spelde me flink de les.

"Zesenvijftig procent vorig jaar. U had weinig overschot. U had moeten weten dat u harder moest studeren."

Hij boog plots naar me toe, vanachter het kleine metalen tafeltje tussen ons in. Zijn enige overblijvende laterale haarlok danste wild op en neer en een lange bleke vinger ging als een drillboor heen en weer voor mijn neus.

"U heeft niet hard genoeg gestudeerd, mijn beste!"

Ik boog het hoofd en knikte.

*

Tweede Kandidatuur – Faculteit Landbouwkundige en Toegepaste Biologische Wetenschappen – Proclamatie Tweede Zittijd

"Trompet. Niet geslaagd"

Afgezien van een onversneden stukje optimisme dat met de handen voor de ogen was blijven hopen, had de rest van mijn hoofd geen cent meer voor mijn slaagkansen gegeven. Echt verrast was ik dus niet. Ik was vooral geïnteresseerd in mijn vooruitgang ten opzichte van eerste zit. En wie weet in enkele vrijstellingen voor mijn bisjaar. Ik haalde vijftig komma zes procent, en had recht op twee vrijstellingen. Dierkunde en – ja hoor – Agrarische Wetenschappen, het vak van de Champignon. Ik had de doelstelling die ik mezelf had gesteld, en die gezien de omstandigheden de enige realistische had geleken, gehaald. Ik voelde daarbij geen trots, maar ook geen teleurstelling. Dit was een logisch gevolg van mijn zelf gemaakte keuzes.

Baobab had gelijk. De kunst van de luiheid vereiste oefening, en het ultieme meesterschap was weinigen gegeven. In eerste kan had ik niet geweten hoeveel inspanning het kostte om te slagen, en dus had ik voor de zekerheid als een halve pater geleefd en grotendeels verzaakt aan de leuke dingen des levens. Dit jaar was het spiegelbeeld van dat eerste jaar geweest, en was ik

tot de bodem van het puntensysteem afgezakt. De uitdaging voor de komende jaren zou erin bestaan om een betere leerling te worden, en het sociale leven te combineren met net genoeg studeren, om het soort onoverbrugbare percentages als in deze eerste zit te vermijden.

Maar ik had geen spijt. Als er gebist moest worden, dan zou ik bissen. Tenslotte waren bissers als Zomer en Winter de coolste gasten die ik kende.

Au clair de la lune

Ik was die zomer amper uit Heverlee weggeweest, en zomer was haast ongemerkt in herfst overgegaan. De geur van noten en rottende bladeren hing in de lucht, de ochtendmist lag over de velden, alsof de bodem uitademde na de warme zomer. Een nieuw academiejaar was begonnen, maar zo voelde het niet. Er was geen spanning of druk voor nieuwe vakken, wat tegelijk saai en comfortabel was. Hoewel vorig jaar me had geleerd dat de combinatie van onverwoed op stap gaan en toch een eerste zit halen een moeilijke spreidstand was, had het weinig zin om nu al te beginnen herhalen wat ik nog maar net had zitten blokken. Het voordeel was dat ik de vijand kende – ik had er de hele zomer mee geworsteld. Ik wist aan welke vakken ik extra aandacht zou moeten besteden, waardoor ik zonder gewetensproblemen de rest kon brossen.

Ik zat voor het derde jaar op rij op kot in de Vandenabeelelaan. Ik verhuisde van mijn zolderkamertje naar de ruimere kamer op de eerste verdieping, met grote ramen die uitgaven op de tuin. Ik las veel, iets waar ik de afgelopen twee jaar amper tijd aan had besteed. In de Naam van de Roos van Umberto Eco, de cyclus van De Donkere Toren van Stephen King – Quercus was ook een fan, diep in de nacht na veel bier speelden we zelfs scènes na – de Hyperion reeks van Dan Simmons, waarover ik met Netel en Quercus discussieerde in een poging om het complexe verhaal te snappen.

Intussen waren Quercus, Beuk, en Larix door eerste kan geraakt. Muskus was iets anders gaan studeren.

*

Generaal Madelief

Met het groepje tweedekanners vormden we de Onthaalploeg voor de nieuwe eerstekanners, net zoals tweedekanners dat voor ons hadden gedaan. Op het onthaalweekend ergens te lande heetten we de nieuwe lading boerekotters met een cantus gepast – dat wil zeggen, met veel zang en nog veel meer drank – warm welkom in Boerekot. De eerste woensdag van het academiejaar stond een in detail uitgekiend bosspel in Meerdaalwoud op het programma. Madelief en niemand anders was de drijvende kracht achter het hele gebeuren.

Madelief was vanaf het eerste uur in eerste kan deel van ons ontkiemende vriendengroepje geweest. In haar huisde een gevoelige en duistere ziel, die ons permanent van tips voor de nieuwste donkere muziek voorzag. Tegelijk stond Madelief voor temperament en een bovengemiddelde dosis testosteron, want in Madelief huisde een natuurlijke leider.

"En wie denkt vals te moeten spelen, zal gepakt en op originele wijze gestraft worden!"

De sporttheorie zegt dat er grofweg drie types sporttrainers of leiders te onderscheiden zijn. Er zijn de *laissez-faire* leiders die zelfregulering voorstaan, en de groep een eigen hiërarchie laten ontwikkelen. De tweede soort is de democratische leider, die stuurt telkens de situatie dit vereist, maar ook openstaat voor input van de groep. De derde soort is de autocratische of dominante leider die geen tegenspraak duldt en amper ruimte laat voor inspraak van de pupillen. Madelief viel in de laatste categorie. De eerstekanners wisten amper wat hen overkwam toen Madelief – volledig in het zwart gekleed inclusief zwarte *Dr. Martins* – vanop de trappen voor de

kerk van Heverlee de spelregels op een duidelijke doch niet mis te verstane manier uitlegde.

"Is alles duidelijk?!"

Niet alleen was alles ondubbelzinnig duidelijk, het kapsel van de toehoorders werd tevens netjes geföhnd door Madeliefs militaire instructies. Ook wij staken spontaan de borst vooruit en klikten als vanzelf onze legerbottines tegen elkaar. Als de generaal sprak, zwegen de luitenanten. En hadden de arme soldaten van pure schrik in hun broek gescheten. Het hoofdkwartier van het Bosspel plaatsten we strategisch in de Hut, op een splitsing van twee hoofdwegen diep in het bos. Het was een simpel bouwwerk met drie muren en een dak, en daaronder een tafel met banken waar je met een man of tien kon zitten. Hier sloegen we ook de voorraad jenever op. Een jeneverborrel werd verdiend bij elke naar behoren afgelegde opdracht. De schachtjes renden zich een ongeluk door het bos, tot de jenever zijn tol begon te eisen en gaandeweg iedereen rond de Hut bleef hangen en jenever slurpte. Een mooi schachtje dat het koud beweerde te hebben, murwde zich naast Larix op de krappe bankjes rond de tafel en zou zich de rest van de avond geen centimeter meer verplaatsen. Ze had het ook echt koud, zagen we nu. We doopten haar Cleopatra, omwille van de donkere ogen, de scherpe neus en de piramidevormige tietjes.

Gagel was een mooie jongen uit eerste kan, met de onhebbelijke gewoonte om flauwe moppen te tappen.

"Het is groen en komt van de berg af. Een skiwi!" Het heeft een baard en hangt tegen de muur. Kader Abraham!"

Waarna enkel hijzelf luid in lachen uitbarstte, en wij elkaar fronsend aankeken. De schier eindeloze moppenstroom ergerde Beuk mateloos, waarop Gagel hem nog meer viseerde als toehoorder van zijn Geert-Hoste-gewauwel. Toen Eerste Kan de volgende dag een gratis vat in de Bar gaf was

Gagel, aangewakkerd door de pinten die driedubbel voor hem stonden geparkeerd, aan een indrukwekkende grappenreeks begonnen.

"Waarom heeft de kerstman nooit seks? Zijn ballen hangen in de boom!"

Voor Beuk was dit het laatste beetje rechtvaardiging dat hij nodig had om tot actie over te gaan. Hij plaste stiekem een bierglas halfvol, lengde aan met een frisse halve pint en bood Gagel een mooi pintje aan, inclusief twee vingers kraag. De kleur was wonderbaarlijk dezelfde als elk ander pintje.

"Dank je wel, Beuk, erg vriendelijk van je."

Beuk grijnsde breed. *"Met plezier, maat. Schol!"*

Voor de meesten onder ons was dit een brug te ver, maar evenmin verhinderden we het gebeuren en het moet gezegd: de moppen van Gagel die na de zoveelste giller luid lachend van zijn vers pintje nipte, werden plots een stuk grappiger. Gagel zou uiteindelijk met Cleopatra aan de rol gaan, en het jaar nadien wat anders gaan studeren.

Ik wees mezelf twee petekindjes toe: mijn achterneef die een veel consciëntieuzere student was dan ik en mijn peterhulp eigenlijk helemaal niet nodig had, en een mooi schachtje uit het Antwerpse. Ze luisterde naar *Lou Reed* en *David Bowie*. Ik offereerde mijn petekindje heel wat meer dan enkel wat opgeloste examenvragen, maar andermaal had ik de complexiteit der dingen in een vrouwenhoofd schromelijk onderschat, en verder dan wat geknuffel na de Doopcantus, in het natte gras van het Arenbergpark, kwam het nooit.

*

Hoor wie klopt daar

"Niemand zal ermee kunnen lachen. We zullen ons belachelijk maken," zei Quercus.

We zaten met zijn tienen rond de grote vergadertafel op de eerste verdieping boven de Gnorgl. Het was eind november en nu de nieuwe eerstekanners netjes ingeburgerd waren zat onze taak als Onthaalploeg er grotendeels op. Maar we hadden ons als groep zo hard geamuseerd dat het kriebelde om nog iets te organiseren. Op tafel lag het idee om Sinterklaas bij Boerekot te laten langskomen. Vooral Beuk, Wilg, Larix en ik stonden te popelen om onze versie van de Heilige Man tot leven te wekken, en het irriteerde me mateloos dat Quercus nog steeds in vraag stelde of we wel moesten doorgaan met dit hele Sint-plan.

"Als je niet wil meedoen en het allemaal maar belachelijk vindt wat doe je hier dan eigenlijk?"

Mijn woorden klonken bitsig en het werd plots muisstil rond de grote tafel. Alle ogen waren op Quercus gericht. Er volgden enkele ongemakkelijke ogenblikken tot Quercus opstond, zijn jas van de kapstok nam en zonder nog een woord te zeggen de vergaderzaal verliet. Ik had gemeend wat ik zei, maar ik had eigenlijk verwacht dat Quercus wel zou inbinden. Niet dus. Net als ik was Quercus een trotse mens, en dus had ik hem eigenlijk weinig keuze gelaten. In elk geval zou Quercus er niet bij zijn tijdens de grote Sinterklaasshow.

Frax leek ons de geknipte kandidaat om de Sint-rol te vertolken, maar hij was niet geïnteresseerd.

"Ik heb vorig jaar niet eens een kadootje van die goede Sint gekregen. De flikker! Zo vaak had ik zijn slurf in mijn mond gehad en toch was Hij me alweer vergeten."

De tweede kandidaat-Sint was een een sympathieke en gemoedelijke kerel uit eerste kan. Hij was zo zwart als de nacht en Beuk had hem Steppe gedoopt, zijn echte naam hebben we nooit geweten. Steppe vond het prima. Hij zou de zwarte Sint zijn, en wij zouden met zijn allen witte Zwarte Pieten zijn.

We verschenen net voor de les begon en met veel bombarie stapte de zwarte Sint met de Pieten in zijn zog de aula in. De technische dienst liet ons breed grijnzend binnen via de zij-ingang waarlangs de prof arriveert. Alle deuren gaan open als je een Sintpak aanhebt. De aanblik van de zwarte Sint was voldoende om de aula op je hand te krijgen en Beuk leefde zich uit door het hele gebeuren te entertainen, en hier en daar een venijnige steek uit te delen aan iemand met wie hij nog een eitje te pellen had. De aula zong een sinterklaasliedje en ik serveerde intussen jeneverborreltjes aan de proffen, die het hele gebeuren minzaam gadesloegen. Professor Jenever liet zich de borreltjes welgevallen. Zijn scheve neus liep al rood aan toen we ons onder de laatste tonen van "*Hoor wie klopt daar kinderen*" uit de voeten maakten. Het hele Sint-avontuur was een gigantisch succes.

Na een tussenstop in de Bar – waar Steppe pint na pint kreeg aangeboden – belandden we uiteindelijk terug op het kot van Beuk in de Prins De Ligne Straat – de PDL, de straat die samen met de Waversebaan de hoek vormt waarop de Gnorgl ligt – om ons om te kleden. Ik had zelf ook wat aan de jenever gezeten en vleide me languit op mijn buik neer op het bed van Beuk. Enkele vrouwen volgden mijn voorbeeld en op een gegeven moment lagen zowel Hennep, Salie en Klaproos op en rond me op het bed. Half indommelend voelde ik hoe een stel vingers zich rond de mijne kronkelden, ik wist niet van wie. Het hele gebeuren, terwijl in het kot van Beuk mensen in- en uitliepen en zich omkleedden, was stiekem en daarom des te spannender. Ik streelde zachtjes terug. Buiten was het intussen donker geworden. Eén voor één verlieten mensen de kamer. Sommigen gingen een frietje halen, en er werd afgesproken om elkaar later op de avond in de Gnorgl te treffen. Ik bleef uiteindelijk met één vrouw achter op het bed van Beuk. Het bleek

Klaproos. Klaproos was een jaar later aan eerste kan begonnen en deze rijzige, hoogblonde en rondborstige schoonheid was snel een vaste deelneemster aan onze feestactiviteiten geworden. In het schrale oranje licht van de straatlantaarn waren enkel contouren zichtbaar. De jeneverroes voerde een flinke dosis lust aan en er werd passioneel gekust en gestreeld. De rusteloze lippen van Klaproos waren al tot mijn navel afgezakt, en bewogen langzaam zuidelijker. Maar alles stopte abrupt toen we iemand de trap hoorden opkomen. Het was Quercus. Hij moest hebben gevoeld dat we niet onschuldig een dutje lagen te doen. We doken snel weer in de slaapsimulatie houding. We hoorden hem grinniken toen hij de situatie had opgemeten en de deur achter zich terugtrok. Het moment van magie was gebroken, we schudden kledingstukken en lichaamsdelen terug op hun plaats en trokken naar de Gnorgl. Die rottige Quercus was er alsnog in geslaagd mijn Sinterklaasfeest te verknallen.

*

De Eerste Vrouw

Clovis Matton was een zaadveredelingsbedrijf in Avelgem en tevens een begrip als het jaarlijkse bedrijfsbezoek georganiseerd door ex-bio-ingenieurs die intussen voor Clovis werkten. Nog voor we de provincie uit waren prijkten al talloze afdrukken van blote konten op de ramen van de bus. Pluimes, die tot dusver zijn deelname aan dergelijk bandeloos gedrag pertinent geweigerd had, zat naakt als een baby op zijn busstoel, terwijl hij een onderhoudend gesprek gaande hield met de beleefd knikkende studente naast hem. Dit had alles te maken met de nieuwe discipline die de afgelopen maanden tot volle wasdom was gekomen: streaken, naaktlopen, blootjossen, noem het zoals u wilt. Streaken werd die herfst een hype, het werd een sport en het werd een

kunst. In geen tijd werd streaken een elementair onderdeel van een geslaagde avond. De kerk van Heverlee, gelegen tegenover de Gnorgl, werd een klassiek doelwit voor een rondje naaktloperij. Doorgaans pas vanaf twee uur in de ochtend, want tot middernacht kon je nog op zedige burgers met hun hond stoten. Een populaire variant was de schuifaf op het grasplein achter het Huis van God. Door de herfstregen gleet de schuifaf als een roetsjbaan en het gebogen uiteinde katapulteerde je in de lucht waardoor je, als je je knieën hoog optrok, nog een meter of tien op je rug op het gras kon doorglijden. Mijn moeder begreep maar niet hoe ik er in slaagde modderstrepen op de binnenkant van mijn witte hemden te krijgen. De naaktloperij werd zo berucht dat er in oktober elke avond een politiecombi – zogenaamd onopvallend – op het plein voor de Gnorgl stond. De combi met de onbeweeglijke silhouetten van de twee agenten en hun kepie stond altijd met de neus in de richting van het café, klaar om blooterds onmiddellijk bij de lurven te vatten. Na enkele uren vruchteloos wachten gaven ze het doorgaans op en de kepies zijn er nooit in geslaagd een naaktlopende Boerekotter te pakken te krijgen. Het hele streakgebeuren werkte een boel grappen in de hand. Zodra een nieuwkomer ervan werd overtuigd om de kerk te "*annexeren*", werden zijn kleren – die hij naïef op een vensterbank van het café achterliet – door de nabijvers achter de toog verstopt. Het is een weinig benijdenswaardige onderhandelingspositie om je kleren terug te krijgen als je naakt in een vol café staat waar niemand nog bijkomt van het lachen. Soms werd ook de voordeur op slot gedaan, waardoor er voor de blooterds niks anders op zat dan over het drie meter hoge muurtje achter de Gnorgl te klimmen en via de GFT-bak en de toiletten terug het café binnen te raken. Met geschramde billen en gekneusde ballen tot gevolg.

De bus draaide het bedrijfsterrein van Clovis op waar we de obligate presentatie volgden en vervolgens naar de proefvelden werden geleid. De mais stond meer dan twee meter hoog en zodra de groep aan de proefvelden arriveerde lieten we ons terugzakken tot het eind van de groep en doken we

met de riem al in de hand de maïsvelden in. Links en rechts zoefden schichten van blote torsos` s en billen langs de maïsstengels heen. Zó plezant. Netjes op tijd sloten we terug bij de groep aan, om zowaar nog een intelligente vraag te stellen. De organisatie door Clovis Matton was ronduit fantastisch. Na de rondleiding was er stoofvlees met friet en dan een cantus, voorgezeten door de mensen van Clovis Matton zelf en door de respectievelijke praesessen van de Boerekotters van Leuven en Gent. De mannen van Clovis gaven er zelf een flinke lap op en dronken zich een stuk in hun voeten. Onmiddellijk na de cantus werden we de bus terug naar Heverlee ingepropt, met als logisch gevolg dat de buschauffeur er aan elk tankstation op de E40 af moest voor een sanitaire stop voor zijn vrolijk zingende bus.

De "*Maestro*" werd algemeen beschouwd als de grondlegger van het streakfenomeen. Zijn baanbrekende pionierswerk had hem ongeëvenaarde faam en respect opgeleverd. Het was allemaal begonnen toen de Maestro – inmiddels een gerespecteerd zakenman – op het idee kwam om tijdens Leuven-Kermis met een kompaan-streaker volledig aangekleed een wagentje van het spookhuis op de Oude Markt in te stappen. Vanop het terras van de Pilosa keken de tafeltjes giechelend toe hoe de twee mannen, gekneld in een ongemakkelijk en veel te klein wagentje, een verwoed gevecht tegen de tijd én tegen hardnekkige hemdsmouwen, broekspijpen en sokken leverden. Om uiteindelijk apetrots en poedelnaakt het spookhuis uit te wandelen, zich op het terras neer te planten en het welverdiende pintje naar de lippen te brengen. Moeders legden de handen over onschuldige kinderoogen. Café- en spookhuisuitbaters keken met gekruiste armen grijnzend toe.

Volgeling van het eerste uur was de notoire blootjossier Slinger, die tijdens de stresserende examenperiodes de nodige ontspanning haalde uit een naakte wandeling, een "blokje rond", te beginnen en te eindigen aan de Gnorgl. Onderweg werden de buurvrouwen vriendelijk begroet, die dit – het moet gezegd, indrukwekkend – heerschap hetzij in detail observeerden, hetzij verschrikt tegen de gevel aankleefden. In de late uurtjes in de Bar gebeurde

het dat er op het gelijkvloers van het Landbouwinstituut in alle paradijselijke puurheid de lift naar de bovenste verdieping werd genomen, met het risico om in volle glorie een prof – of godbetert de decaan – tegen het lijf te lopen, vervolgens op het dak bij de vlag van de faculteit een heildronk uit te brengen, en de lift terug naar beneden te nemen.

Eén ding was in de hele streakgeschiedenis echter nooit gelukt: nooit had ook maar een enkele vrouw mee gestreakt. Streaken was tot dusver een strikte mannenzaak geweest; vrouwen leken observatie boven deelname te verkiezen. Zelfs de meest stoere dames bleken keer op keer onvermurwbaar. Maar dat wist Margrietje – een mooi schachtje met lange blonde haren – natuurlijk helemaal niet. Beurt om beurt praatten we op de bus op haar in om het kosmische belang van streak-deelname te benadrukken. Niet deelnemen was heiligschennis, stond haast gelijk met het afwijzen van je bio-ingenieurschap. Toch kwam het als een absolute verrassing toen we – terwijl we op een grasveld tussen het tankstation en de E40 druk bezig waren naakt haasje-over te springen – Margrietje in haar blote kont over het grasplein zagen sprinten. Bij de aanblik van onze met verstomming geslagen gezichten barstte Margrietje – met haar jeans nu preuts in de hand – prompt in tranen uit. Zelfs oprechte felicitaties over de eerste naaktlopende vrouw in de geschiedenis van Boerekot konden haar niet troosten.

*

Weegbree

Tijdens een cursus van de jeugdbeweging in de Ardennen in de kerstperiode leerde ik Weegbree kennen. Weegbree kwam uit het dorp naast het mijne, was drie jaar ouder dan ik en gaf les in de lagere school. Ik werd stapelverliefd, en vanaf februari waren we een koppel.

*

Honderd pinten en Champions League

Vanaf het tweede semester maakte het onbezorgde bisserleven van de eerste maanden plaats voor een zekere stress. Ik wilde er deze keer absoluut door zijn in juni, en aan een vierde zit wilde ik absoluut niet denken. Toch had het nog altijd weinig zin om al in januari als een gek te beginnen studeren aan vakken die ik al grotendeels kende. Wat maakte dat ik veel tijd in de Bar doorbracht en me bekwaamde in de edele kunst van de Kleurenwies. De enige ronde tafel in de Bar stond centraal voor de toog geposteerd, en was traditioneel voorbehouden voor de kaarters. Kleurenwies werd gespeeld met zijn vieren, al werd er soms met vijf of zes gespeeld met afwisselende delers die op hun beurt een spel oversloegen. Kleurenwies aan de ronde tafel was geen parkwandeling. Het ging er serieus aan toe en blunders werden op een stortbui van scheldwoorden tot zelfs pek en veren onthaald, gevolgd door ellenlange discussies over strategieën en verdoken agenda's. Als Amanita om een uur of vijf `s avonds naar huis ging namen de Barverantwoordelijken over, en dit jaar vervulde Larix samen met Victor de rol van Barverantwoordelijke. Victor biste eerste kan, zat op kot boven de Gnorgl en hoorde intussen bij het meubilair van de Landbouwkring. Hij was een zonderlinge figuur, met een belachelijk dun snorretje op zijn lip en af en toe de vreemde drang om zich bij de oude garde te bewijzen.

"Ik kan honderd pinten drinken", meldde hij zonder verpinken toen hij aan de ronde tafel van de Bar zat te kleurenwiezen met Larix, Kokos en de oude rot Kurk. Kokos studeerde wiskunde, overtuigd van zijn roeping om wiskundeleraar te worden, maar was er altijd bij op Boerekot-activiteiten, en spendeerde vele uren in de Bar en de Gnorgl. Wenkbrauwen werden

opgetrokken bij de bewering van Victor. Bewijzen dan maar, en om de beurt werd een heildronk op Victor gelanceerd. De geplogendheden indachtig betekende dit dat hij drie keer meer moest drinken dan de anderen. Het tempo werd opgevoerd, pint na pint na pint na pint. Na een uurtje stond het bier Victor aan de lippen, en net voor hij afdroop om te gaan overgeven kwamen de tranen van woede en gekrenkte trots. Grootspraak werd beleefd geduld binnen Boerekot, maar dan waren er consequenties. Kots en tranen, in dit geval.

Victor zat ziek op toilet en Larix moest weg voor practicum, dus namen Wilg en ik hun plaats in aan de ronde tafel. Het was een uur of drie en we hadden de Bar grotendeels voor ons alleen. Kurk kwam uit Antwerpen en was zelf de tel kwijtgeraakt van hoeveel jaren hij intussen aan Boerekot studeerde. Kurk was een oude rot in het vak van de Kleurenwies.

"Aan de ronde tafel spelen we Champions League."

Wilg had ook al heel wat kaarturen op zijn naam en durfde al eens een rare truuk uithalen of proberen vals te spelen, door stiekem geen Troef meer te volgen en later op het spel dan plots toch te kopen en hopen dat niemand het zou merken. In tegenstelling tot gewone Wies, waar de troef bepaald werd door de laatste kaart, was de Troef bij Kleurewies open voor discussie tussen twee teams van twee spelers (die, in tegenstelling tot bijvoorbeeld Manille met vaste teams, elk spel konden veranderen) of zelfs met individuele spelers tegen elkaar of tegen een team. Elk spel begon met een discussie, een risico-inschatting omdat je nooit zeker wist wat je teamspeler in handen had, en vooral veel bluff. We waren een halfuurtje bezig toen Kurk deelde. Wilg had op korte tijd een indrukwekkende schuld opgebouwd. Als hij slechte kaarten had, verloor Wilg zich graag in de illusie dat hij een Miserie – waarbij je vooropstelde dat je geen enkele slag zou halen, wat de andere spelers ook deden – kon winnen. Een normale mens waagde zich enkel aan een Miserie als hij voornamelijk lage kaarten op zijn hand had, en minstens een kleur niet

had – zodat risico-kaarten konden worden weggegooid als die ene kleur werd gespeeld. Zo niet bij Wilg. Zonder verpinken ging Wilg Miserie met zelfs een blote Aas. Een "*Wilg-Miserie*" zou een begrip worden als zijnde een niet te winnen Miserie, en vele jaren later werd de benaming in de Bar nog altijd gebezigd door mensen die al lang niet meer wisten wie Wilg was. Wilg had verschillende Wilg-Miseries op rij verloren en zat diep in het rood. Hij was vastbesloten het volgende spelletje te winnen.

"Koeken."

Kokos: "*Harten.*"

Ik ging harten mee met Kokos.

Kurk: "*Klaveren.*"

Kokos en ik gingen al samen Harten dus Wilg en Kurk moesten nu op zoek naar een soort waarin ze samen tegen Kokos en mij wilden opbieden. De stelregel was dat je drie keer heen en weer mocht discussiëren, al zat er wel enige flexibiliteit in de interpretatie van die regel, afhankelijk van met wie je aan de ronde tafel zat.

Wilg: "*Schoppen.*"

Kurk: "*Schoppen mee.*"

Schoppen tegen Harten. Omdat Harten hoger was dan Schoppen moest Kurk het aantal te halen slagen opdrijven. Het minimum was acht slagen dus Kurk moest negen zeggen om boven de acht Harten van Kokos en mij te gaan.

Kurk: "*Negen.*"

Ik was met Kokos Harten meegegaan dus nu moest ik ook negen zeggen. Mijn stelregel was om, als je degelijke kaarten had zonder veel nadenken en met uitgestreken gezicht tot negen en zelfs tien te gaan. Tenzij je echt slechte kaarten had, of je goeie kaarten had in de kleur waarin de

tegenstander aan het opbieden was. Pas als ik hoger dan tien moest gaan bekeek ik mijn kaarten nog eens om in te schatten wat mijn tegenspeler had en hoe het spel zou kunnen verlopen.

"Negen."

Kurk: *"Tien"*.

"Tien."

Kurk had zijn kaarten omgekeerd op tafel gelegd, om duidelijk te maken dat hij niet eens naar zijn kaarten hoefde te kijken om tien te kunnen zeggen. Kokos en ik waren hoger dus moest Kurk nu naar elf. Hij keek me lang aan, trok diep aan zijn sigaret, en blies blauwe rook in mijn gezicht. Uiteindelijk nam hij zijn kaarten van tafel, leunde achterover op de twee achterste stoelpoten en fronste de wenkbrauwen.

Kurk: *"Passe-parole."*

Eens boven de tien was er de optie om je medespeler te vragen de beslissing te nemen. Daarmee gaf je eigenlijk aan je medespeler de boodschap dat je tien slagen wel zag zitten, maar dat elf afhing van hoe sterk zijn hand was. Wilg leunde op zijn beurt achterover, trok diep van zijn sigaret en keek een eeuwigheid naar zijn kaarten. Kokos bestelde nog eens vier pintjes.

Wilg, uiteindelijk, na van het verse pintje genipt te hebben: *"Elf."*

Tien was echt wel het maximum dus ik besloot te passen. Wilg en Kurk moesten elf slagen in Schoppen halen. Wilg mocht eerst uitkomen. Hij dacht lang na, nipte nog eens van het bier. Elf slagen halen betekende dat je maar twee slagen mocht missen, dus er was weinig ruimte voor fouten. Wilg bleef maar nadenken en Kokos stond op het punt om nog eens vier pintjes te bestellen toen Wilg plots de goedheid vond om een eerste kaart op tafel te gooien. Schoppen zot. Kurk trok grote ogen, keek Wilg aan en schudde dan meewarig het hoofd.

"Mor afin, wie doe naa zoe-iet?"

Wilg trok van zijn sigaret en gaf geen krimp.

"Champions League. Wait and see."

Kokos en ik haalden de schouders op. Kokos wierp de Dame. Ik had de Heer maar ook nog twee kleine schoppen dus ik wierp de vijf en verwachtte dat Kurk de slag zou binnenhalen met de aas. Maar Kurk had de Aas niet, wierp Schoppen Drie en de slag was voor ons.

"Gaa hebt den aas nie, oef wa? Gaa hebt den aas ni maar gaa zegt wel el-lef. Proper is da."

Wilg begon nu wat ongemakkelijk op zijn stoel te draaien maar zei niets. Kokos en ik wonnen de volgende slag, wat betekende dat Kurk en Wilg nu geen enkele slag meer mochten missen om de elf slagen te halen. Wilg kon de volgende slag kopen en speelde toen – tot ieders verbazing – Schoppen Aas. Ik kon Schoppen Heer houden die na deze slag de hoogste troef was dus ze zouden geen elf slagen halen en het spel verliezen. Kurk die tot dusver op de achterste stoelpoten had zitten wiebelen, liet zich nu plots naar voren vallen, wierp zijn kaarten op tafel, en briepte.

"Gaa had den Aas en gaa spielt Schoppen Zot!"

Er ontstond een verhitte discussie waarbij Wilg probeerde uit te leggen dat hij verwachtte dat Kokos en ik niet veel troef hadden en hij met Schoppen Zot de Heer en de Dame in één slag uit het spel kon halen. Het sloeg nergens op en het werd Kurk teveel. Hij ging aan de toog zitten en zou de rest van de namiddag pinten hijsen en naar de muur achter de toog staren.

"Schoppen Zot!" mompelde hij om de zoveel tijd, liep opnieuw rood aan en schudde het hoofd.

Genoeg gekaart voor vandaag en ik trok naar mijn kot, waarnaar Weegbree intussen onderweg moest zijn van school. Nog voor ik aan de Oude Kantien was begaf mijn achterste band het en ik wandelde met de fiets aan de hand naar mijn kot. Als uit het niets verscheen plots Baobab, en hij wandelde met me mee. De rusteloze en immer cynische Baobab had blijkbaar een soort van rust gevonden. Hij lachte dezer dagen zowaar af en toe. Hij had besloten alle chaos en vertwijfeling in zijn hoofd van zich af te schrijven. Wie weet werd het wel een boek, en een bestseller. Maar na tien bladzijden bleek dat alles wat hij te zeggen had al op papier stond. Misschien wat mager voor een boek, maar voor hem was het louterend geweest, en hij was trots en opgelucht. Zijn cynisme was omgezet in een positieve energie, en hij was uitermate gefascineerd door vanalles en nog wat.

"Vertel me je meest interessante droom."

Baobab was zich aan het verdiepen in het oeuvre van Carl Gustav Jung, de Zwitserse psychiater die in het begin van de twintigste eeuw met baanbrekende inzichten over droomanalyse, archetypen en het collectief onderbewustzijn op de proppen kwam. Vooral de droomanalyse van Jung fascineerde Baobab mateloos. Jung geloofde dat dromen een oer-code gebruikten gebaseerd op symbolen eerder dan op taal. Een auto, een zee, een moeder kon in een droom symbool staan voor iets helemaal anders dan waarmee we die begrippen in het bewuste leven via taal associëren.

"Als je in een droom op de rand van een hele hoge brug moet lopen, en je uiteindelijk ook valt, duidt dat op faalangst. Als je door nauwe gangen moet kruipen, waar het warm is en je heel hard moet nadenken om eruit te raken als in een verschrikkelijk moeilijke puzzel, dat is ook angst om iets dat op je afkomt en waarvan je bang bent of je het wel zal aankunnen. Het ontdekken van nieuwe ruimtes in een gebouw dat je al jaren kende duidt op diepere bodems en nieuwe inzichten. Avontuur ook. Volgens Freud – tijdsgenoot en

collega-baanbreker van Jung – betekende sterven in een droom zelfs dat je dan in het echte leven ook net was doodgegaan."

Baobab wilde een eigen droomwoordenboek samenstellen en analyseerde zijn eigen dromen.

"Ik droom niet," loog ik.

"Hmm. Goed, dan vertel ik je mijn droom van vannacht. Ik was een soldaat in Parijs tijdens de Franse revolutie. Ik lag op mijn buik in een smalle kasseienstraat. Ik was dodelijk getroffen in de buik en mijn bloed vloede in de goot. Andere soldaten renden langs me heen. Ik stond op het punt om te sterven. Ik had geen pijn. Het volgende moment wandelde ik door een veldweggetje in een idyllisch landschap, tot het plots donker werd, het landschap zich openscheurde en ik de sterrenhemel zag, maar dan mooier en feller dan ooit tevoren. Als vanzelf werd ik omhooggevoerd tot er, zwevend in de eindeloze ruimte, een klein plateau verscheen waarop een enkele rechthoekige neonreclame stond opgesteld, als in een oude film, met erop in grote witte knipperende letters één woord. Het was een prachtig woord."

Baobab staarde voor zich uit terwijl we voortwandelden, alsof hij zich diep concentreerde.

"En, wat stond er op het bord?," vroeg ik nadat Baobab geen aanstalten maakte om zijn verhaal af te maken. Geen antwoord.

"Verdomme," riep hij nog een minuut later uit, *"ik kan me dat ene woord niet meer herinneren, terwijl het lijkt alsof het zo dichtbij is dat je het haast kan aanraken. Maar dan glipt het weer weg. Alsof je je eigen schaduw wil vangen."*

"Wat betekent de droom dan volgens jou?," vroeg ik.

"De conclusie is dat het leven na de dood een neonreclame is. Maar als ik dat ene woord nu maar kon onthouden zou ik misschien een glimp kunnen opvangen van die Oerpoel die in ons collectief onderbewuste zit opgesloten,

en kon ik het toevoegen aan het droomwoordenboek. Maar om de droomtaal te leren moet ik meer dromen zien te verzamelen, dus kom op Trompet, geef me een interessante droom. Ik geloof er niks van als je zegt dat je niet droomt. Iedereen droomt."

Ik zweeg.

"*Het interesseert je niet,*" zei hij uiteindelijk. En weg was hij.

*

Focus

Aan mijn kot stond Weegbree me op te wachten. Eind vorig jaar in de Ardennen was de wederzijdse aantrekking onderhuids duidelijk geworden, maar toch had het nog een tijdje geduurd voor die eerste kus er was gekomen. Enkele weken later lagen we op mijn kot samen op bed naar *Dead Can Dance* te luisteren. Toch was ik die avond weer niet ondernemend genoeg om Weegbree te durven kussen. Een week later gingen we naar de film en nadien, in de auto voor het ouderlijke huis, was de kus er dan toch gekomen. Woensdagnamiddag was er geen les in de lagere school en dan kwam Weegbree in haar witte Opel naar Heverlee gereden. Ik ging niet naar de les en we spendeerden de rest van de namiddag in bed. Daarna iets eten of drinken in Leuven. En als Weegbree terug naar huis reed om morgenvroeg fris voor de klas te kunnen staan, begon mijn avond pas.

Was het door omringd door hogerejaars op bedrijfsbezoek te gaan? Was het door heel concreet te zien waar dit diploma een bio-ingenieur kon brengen? Of was het door, op een herfstnamiddag onder de opkomende maan, in mijn bloot gat door de maïsvelden te rennen? Ik weet het niet, maar in elk geval vond ik mijn motivatie terug, rondde ik mijn twijfels van vorig jaar over mijn

studiekeuze voor eens en voor altijd af, en besloot ik dat ik bio-ingenieur wilde worden. Terwijl tweede kan een jaar vol vragen en vertwijfeling was geweest, bracht tweede kan bis antwoorden, en Weegbree zag ik als het tot dusver ontbrekend stukje in mijn levenspuzzel.

*

Sta krom

We stonden elkaars outfit nog uitgebreid te bewieroken toen de bus om halfnegen op het Kerkplein in Heverlee arriveerde. Smokings, strikjes en manchetknopen van vaders en nonkels waren voor de gelegenheid uit de kast gehaald om er op ons paasbest uit te zien. Kurk had zelfs een klassieke grijze hoed van zijn grootvader op de kop getikt. De vrouwen hadden zich voor de gelegenheid helemaal opgemaakt, inclusief make-up en een stijlvol kapsel, en droegen lange rode, paarse en gele jurken. Open ruggen en décolletés, met een bijpassende sjaal of een golfje erover tegen de kou voor de tijd van het jaar. Na de autostrade sloegen we een veldweg in die alsmaar smaller werd tot een grote ijzeren poort in het donker verscheen waarachter zich het domein onthulde. Grote kaarsen verlichtten de looper die over de trappen naar de zaal liep waar vannacht het meest exclusieve feestje van het jaar zou doorgaan: het Galabal. Het Galabal vond altijd op een sjieke locatie plaats; in een kasteel, in een zaal op de buiten, of zelfs in de Concert Noble in Brussel. Dit jaar vond het gebeuren plaats in de Postiljon in Aarschot. Het Galabal was leuk in verschillende opzichten. Het was het type evenement, net als de Verkiezingen en de Revue, waarbij de geschiedenis aan de oppervlakte kwam, en je je deel voelde van dat groter geheel: Boerekot en de faculteit bio-ingenieur. Voor het dansfeest vond een diner plaats met professoren, het presidium en alumni. Toen we arriveerden stond de decaan met de praeses te

keuvelen in de rechthoekige inkom in het gezelschap van de proffen en de gestelde lichamen van de faculteit. Voorbij de inkom was een brede houten toog in L-vorm die tot in de zaal doorliep. Het was een grote rechthoekige zaal met witte bogen. Links achteraan stond een middeleeuwse koets, en aan de muren hingen kitscherige schilderijen gedomineerd door Griekse zuilen en stille meren. De discobar stond naast de koets op een verhoog aan het verste uiteinde, langs beide kanten geflankeerd door twee sets van vierkleurige spots, en erboven een enorme discobal. Aan het plafond hingen grote kristallen luchters en witte slingers met hangplanten erin. De met zilveren kandelaars versierde tafels waaraan het diner had plaatsgevonden werden weggehaald toen we arriveerden, om plaats te maken voor het dansfeest en het instromende volk. Het Galabal bracht ook de grotere populatie die Boerekot rijk was op de been, en vormde de perfecte gelegenheid om te kijken wat onze geliefde faculteit nog meer te bieden had buiten ons vertrouwde incestueuze groepje dat de Gnorgl en de Bar als centrum van de wereld had. Mooie, in bedwelmende parfums gehulde medestudentes, die zelden of nooit in de Gnorgl kwamen of in de les in andere groepjes vertoefden, werden op het Galabal plots bereikbaar voor een gesprekje of een dans. Het Galabal had de traditie om gevestigde koppels met relationele crisissen op te zadelen omdat hij of zij te lang, te opzichtig of te dichtbij haar of hem had staan flirten of dansen. Dit werd nog versterkt door die andere traditie van het Galabal, namelijk om enkel Duvel of sterke drank te consumeren. Bij een *Cohiba* sigaar dronk je nu eenmaal geen ordinair pintje.

De zaal zoemde van ingehouden verwachting voor de aanstaande gala-nacht. Glitter en glamour mochten vanavond, werden zelfs aangemoedigd. Quercus, Larix, Beuk en ik hadden ons in het sigarenwinkeltje op de Naamsesteenweg een sigaar van een duim dik en vijftien centimeter lang aangeschaft en het eerste uur waren we zoet met het professioneel aansteken van de sigaar, inclusief het gebruik van de sigaarschaar en aansteekhout. Terwijl de eerste voorzichtige danspasjes werden gezet op de dansvloer, bliezen we blauwe

rook de hoogte in en taxeerden we kleedjes. Beuk had zijn plannetje al lang klaar. Hij had de afgelopen weken een gevaarlijk spelletje zitten spelen met Roos, een klein eerstekannertje met ros-lichtbruin haar en een ronde boezem. De zaken lagen enigszins complex omdat Roos al een tijdje met een tweedekanner samen was, een sympathieke kerel en vaste Gnorgl-klant. Terwijl die vorige week nietsvermoedend aan de toog had zitten pinten hijsen, was Beuk ervandoor geglipt naar het kot van Roos even verderop om flink wat ongehoorde kapoenerij uit te halen. Met kapoenerij verloor je makkelijk de tijd uit het oog en Beuk had onverwachts onder het bed moeten duiken toen haar lief de trap opkwam. Later was hij dan toch ongemerkt door het raam en langs de regenpijp ontsnapt. Om door tuinen en hagen opnieuw aan de Gnorgltoog te belanden met geschaafde handen en bloemperkjes aan zijn voeten. Met sierlijke handgebaren zette hij zijn verhaal kracht bij.

"Grote, stevige tetten!"

Op het Bal was Beuk er binnen de kortste keren alweer met Roos vandoor. Op de grindparking tussen de geparkeerde bussen begon de volgende aflevering van de kapoenerij maar Beuk – een notoire tettegek – had de grootste moeite met het ontrafelen van de complexe feestjurk. Na een moeizaam en vruchteloos gevecht met lintjes en koordjes werd het hem allemaal te veel en hij trok de hele jurk simpelweg over het hoofd van Roos om bij zijn favoriete obsessie te kunnen. Met de beige jurk als een gigantische binnenste-buiten gedraaide pruik op haar hoofd stond Roos in haar ondergoed in de winterkoude. Jurk alsook kapsel om zeep. Het is uiteindelijk nooit wat geworden.

Ik taterde overal wat en danste de hele avond met Weegbree. Om twaalf uur ontstond er paniek aan beide kanten van de toog: de Duvel was op. De uitbater kon er niet bij hoe de hele voorraad er op enkele uren kon zijn doorgejaagd. Een bestelwagen werd weggestuurd en een uurtje later was er opnieuw Duvel.

Dan was er Frax. Larix had zijn lippen en krullen, Kokos kon de sympathieke buurjongen spelen, en Wilg had zijn verraderlijke danspasjes om de vrouwelijke aandacht te trekken. Maar de titel van onnavolgbare meester-versierder en vrouwenverslinder, die kwam ongetwijfeld Frax toe. Op dat vlak stak hij torenhoog boven iedereen uit. Oorspronkelijk van noordelijke origine, maar na daar alle vrouwen gehad te hebben – inclusief moeder en dochter, de knappe tandarts en de jonge tweeling in het festivaltentje – was hij naar het zuiden afgezakt om ons te verblijden (nou ja) met zijn innemende aanwezigheid. Om de zoveel tijd stak zijn ontembare jagersinstinct weer de kop op, en op die momenten was voor deze sluwe vos tussen Kesseldal en Meerdaalwoud geen prooi veilig. Toch bleef Frax erg discreet over de katjes die hij in het donker kneep. Opschepperij kwam er niet aan te pas. Integendeel. Hij antwoordde steevast ontwijkende onzin wanneer naar de vorige nacht en bijhorende katjes verwezen werd. De standaard repliek ging van:

"Ik weet niet waarover jij het hebt."

De grote neus de hoogte in, de lippen vooruitgestoken en de ogen wijd opengesperd. Op die momenten kon Frax er met zijn poppenkastkop behoorlijk dreigend uitzien.

"En als ik het niet meer weet – nou – dan is het niet gebeurd."

Wij stonden met verbazing te kijken hoe hij het toch elke keer weer gedaan kreeg. Hij praatte vrouwen letterlijk zijn bed in, zonder dat ze er zelf erg in leken te hebben. Zijn typische pose was aan de toog, met een elleboog ter ondersteuning van zijn grote hoofd dat gaandeweg en haast onmerkbaar naar de mond werd bewogen van het meisje dat die avond het centrum van de wereld vormde. Je kon er je moeder op verwedden dat er binnen afzienbare tijd gekust zou worden. Beuk hield van de andere kant van de toog de weddingsgelden en geschatte uren van kus-actie bij. De meisjes wisten achteraf moeilijk uit te leggen hoe een en ander in zijn werk was gegaan.

"We waren gewoon aan het praten. Hij vertelde me dingen die ik eigenlijk niet eens wilde weten, over hoe en wat met andere vrouwen en van je-moest-eens-weten. Ik vond hem niet uitgesproken knap of zo, maar hij intrigeerde me wel en plots ..tja.. stak zijn tong in mijn mond. En ik vond het helemaal niet erg."

Ze schudde het hoofd, nog steeds vol ongeloof hoe het allemaal zover was kunnen komen.

Frax danste op de dansvloer en kwam even een Duveltje bijtanken.

"Alles goed, Frax? Geen problemen?"

"Ik heb maar een probleem," riep hij uit, "Tes-tos-te-ron!"

In essentie had Frax bindingsangst, in praktijk neukte hij het ene grietje na het andere. Frax grijsde.

"Het is makkelijk. Ze hebben zo weinig ervaring, en raken gefascineerd door wat ik allemaal weet en kan. Het zijn vogels voor de kat."

Zijn vaste vriendin had er op dat moment al lang de brui aan gegeven, en als je Frax aansprak op de vraag of een vaste relatie ooit combineerbaar zou zijn met de talloze projectjes, werd eerst het cultureel-historische maar in essentie onnatuurlijke karakter van monogamie aangevoerd, en nam hij je vervolgens geruisloos en met overtuiging mee naar een filosofisch niveau waar parallelle levens en het moeilijke pad naar zelfontplooiing het feit van de vogeltjes en de kat naar de achtergrond verdreven. Uiteindelijk werd je wakker uit een hypnose en vroeg je je af hoe het gesprek zo had kunnen afdwalen, en zat je er met een hoop existentiële vragen bij. En Frax, die was intussen alweer op strooptocht vertrokken.

"Ik heb een hele lijst van adresjes. Ga ik even aanbellen. Doen ze niet open, dan trek ik naar het volgende."

"En wat gebeurt er dan?"

"Nou, als ik zelf mag kiezen zet ik ze erbovenop. En dan traag op en neer, met borsten en billen binnen handbereik, is als afgetrokken worden door de zachtste hand ter wereld. Fantastisch toch?"

Een gebeurtenis als het Galabal maakte de vos helemaal wild. Frax danste en swingde er de ganse nacht op los. Ladderzat haalde hij nog net de laatste bus, plantte zich naast de chauffeur, greep de microfoon en begon ter plekke gore versregels te verzinnen. Met de microfoon losjes in de hand, de benen over elkaar geslagen en gezeten naast de chauffeur – die enkel maar zijn bus veilig door de donkere nacht wilde loodsen – kraamde Frax een uur lang de meest fantastische pornografische onzin uit. Het ging over Ome Daan en zijn geile tante.

"Ik had een leuke tante

Die wist wel wat gedaan

Als een geile gouvernante

Kwam ze voor me staan

Ze zei ik weet wel wat jij wil

Een stukje tiet, en ook een stukje bil"

De chauffeur gaf later toe dat hij dit nog nooit had meegemaakt. Het voordeel was dat de hele bus redelijk rustig was, omdat ze aan de lippen van Frax hingen. En Frax, die lalde heerlijk verder.

"Maar!

Ome Daan

Die stond

Voor de open haard,

Zijn pik te drogen

Het is waar

Hij was geen brave kapelaan

Zij met haar kont

En hij met zijn zwaard

Niet gelogen

Ome Daan die riep

Hieperdepiep,

Sta krom, vieze slet,

Opdat ik mijn lat in je kan schuiven!”

Mensen huilden – en enkelen gaven zelfs over – van het lachen. Kurk had vanachter de toog in de Postiljon een fles cognac meegegraaid, die hij rustig had zitten opdrieken in de bus. De hoed was hij kwijtgeraakt. Op kot viel hij later nog van de trap, met wat schrammen en verstuikingen tot gevolg. En twee weken gezwollen ballen. Bij het laatste vers van Frax proestte hij het uit, en sproeide daarbij een waas van cognac over de rijen voor hem.

*

“Hmm.”

Stekel bromde maar stelde geen bijkomende vragen bij mijn examen Organische Scheikunde. Hij gaf me een veertien. Dat was minder dan wat ik

verdiende, maar een bisser kreeg nu eenmaal minder punten bij Stekel. Ik kon intussen jongleren met de Krebb's cyclus zodat ook het Biochemie van Jenever geen noemenswaardige problemen stelde.

*

De hut

Rond twintig juni hadden de meesten hun examens afgewerkt. De hut – waar ook Madeliefs Bosspel had plaatsgevonden – was de traditionele plek om het einde van de examens te vieren. We fietsten erheen met een voorraadjie sterke drank, bier was namelijk te zwaar om helemaal naar het bos mee te sleuren. Larix was mee, en ook Klaproos, Goudenregen, Madelief en Myosotis. Voorts waren er Quercus, Beuk, Wilg en ik. Netel en Klaver waren er niet want zij hadden nog een examen. Het plan voor vanavond was simpel: gezellig tateren en dronken worden. Madelief zette op indrukwekkende wijze een competitie porto-drinken in, en zelfs nadat alle tegenstand was afgeschud, keek ze niet om. Enkel Myosotis hijste flink door en bleef in het zog van Madelief. Quercus plaagde Myosotis dat ze eigenlijk een ongewenst kind was.

"Je vader was eigenlijk van plan in de pompbak te schieten maar plots was het te laat en jij was het resultaat. Zo zie je maar."

Myosotis kon gewoonlijk wel wat hebben maar vanavond niet. Ze was dit jaar niet zo gelukkig in de liefde geweest. Na een cantus had ze liggen rollebollen met Boks, een stoere bink met het peperkoeken hartje. Voor Valentijn had hij om vier uur 's ochtends, na flink wat pinten, een boeketje bloemen naar het kot van Myosotis willen brengen, maar was hij met de auto de gevel van het huis ingereden, en meer dan een knipperlichtrelatie was het allemaal niet.

Zodra er wat drank aan te pas kwam durfde de relationele frustratie bij Myosotis al eens naar boven te komen, en vorige donderdagavond in de Gnorgl was ze de metalen brandladder opgekropen. Ze wilde er niet af en als iemand naar haar toe wilde klimmen dreigde ze eraf te springen. Myosotis stond kwaad op en ging wat verder op een omgehakte boomstam zitten. Ik had zitten meedoen met Quercus en liep naar haar toe toen ze alleen in gedachten verzonken in de duisternis van het bos zat te staren. Ik ging in de koude boslucht naast haar zitten en wilde een arm om haar heen slaan. De boomstam begon evenwel plots te rollen en ik viel achterover met mijn hoofd tegen een andere boomstam. Mijn drankbeker vloog door de lucht en Myosotis ging samen met mij tegen de grond. Ze begon me eerst uit te kafferen, en dan te wenen. Ze sprong op haar fiets en reed zonder licht de verkeerde kant uit, dieper het bos in. Toen ik van de klap van de boom bekomen was en eindelijk mijn beker had teruggevonden, strompelde ik terug naar de hut. Ik had een fles *Old Smuggler* meegebracht, en Wilg en ik dronken whisky-cola. Samen bezongen we onze liefde voor oudere vrouwen. Weegbree was drie jaar ouder dan ik, en Wilg was stapelverliefd op een wat oudere fotografe uit Leuven.

"Whiskietje, Wilg?"

"Graag."

"Portoke, Madelief?"

"Bweuaark."

Madelief zat intussen tegen de buitenkant van de hut uitgeteld op de grond. Het winnen van de porto-cup had zijn tol geëist. Telkens ze porto rook of iemand het woord porto nog maar uitsprak ging ze opnieuw overgeven. Naarmate het niveau in de alcoholflessen zakte werd het alsmear vrolijker, en kwamen de geheime verhalen naar boven. De vermoeidheid van de

examenperiode in combinatie met sterke drank stond garant voor snelle dronkenschap.

"Wie heeft het ooit al anaal gedaan?," vroeg Beuk.

Er werd de tafel rondgekeken.

"Nope," zei Larix.

Schouders werden opgehaald.

"Vies," zei Quercus.

"Er is niks aan," zei Goudenregen uiteindelijk.

Klaproos, die naast Goudenregen zat, beaamde.

"Niks aan."

"Aha, en over wie hebben we het dan? Kennen we de boosdoeners misschien?," wilde Beuk weten.

Klaproos en Goudenregen mompelden iets over ex-lieven lang geleden. Dan was er even een verwachtingsvolle stilte, en het volgende moment vielen ze elkaar onder onze verbaasde ogen huilend in de armen, en begonnen druk onder elkaar te fezelen. Wij wisten niet goed blijf met de situatie, keken elkaar aan en schonken dan maar het zoveelste drankje in. Ook Wilg was intussen dronken. Hij droeg nog altijd zijn versierdersimago met zich mee en dat begon hem danig te storen, zeker nu hij de mooie fotografe van zijn *sérieux* trachtte te overtuigen. Quercus en Larix zagen het zwakke punt en probeerden Wilg op te naaien.

"Danske doen, kuske geven, tetteke-rus, mooi is dat. Telkens weer opnieuw. Zie waar het je gebracht heeft," zei Quercus.

Wilg gaf geen krimp en goot een flinke geut whisky in het bodempje cola, en *en passant* ook een flinke geut over de tafel.

"U bent een slet, Wilg. Wat zeg ik, u bent een hoer!," riep Larix uit

Dat vond Wilg zelf ook grappig. Hij stond op – in twee keer – goot de whisky naar binnen en riep uit:

"Ik ben een hoer. En ik ben er fier op!"

Zonder direct aanwijsbare reden had hij het volgende moment geen broek meer aan en zijn blote staf zwalpte over de houten tafel. Beuk greep de dikke zwarte portefeuille van Wilg en probeerde ermee op het zwalpend lid te meppen. Wilg merkte er niks van, trok zonder broek het bos in en lalde voort over "hoer" en "fier".

De drank was op en we maakten ons klaar om de terugtocht aan te vatten. Wilg had zijn broek teruggevonden, Quercus hielp de geradbraakte Madelief recht, en Myosotis moest nog ergens in het bos aan het fietsen zijn. De terugkeer naar Heverlee liep door een mooie residentiële wijk en menig netjes geknipt struikje werd gemolesteerd. Quercus ondersteunde nog steeds Madelief bij het lopen. Iemand kwam op het idee om over de geparkeerde auto's te lopen. Met een aanloopje was je via de motorkap met een stap op het dak en als je dan afzette kon je echt heel hoog springen. Mijn knieën en ellebogen raakten flink geschaafd door het vallen bij het neerkomen. Een bewoner die door ons gejoel was gewekt had zich eerst de ogen uitgewreven, en dan onmiddellijk de politie gebeld toen hij onze gillende studentenhoofden hoog boven de dennenhaag rond zijn tuin zag uitkomen. De man haalde ons enkele straten verderop in en begon ons – logischerwijze – uit te schelden. Toen de zwaailichten arriveerden werden we teruggelid naar de auto voor het huis van de man, een oude Volvo. Op de motorkap in de ochtenddauw kwam het profiel van een Nike-schoen zodanig zuiver met de onderkant van de schoen rond mijn voet overeen dat ontkennen te belachelijk geworden was. Ik keek schaapachtig rond. De anderen keken schaapachtig terug.

"Meekomen."

Ik werd beleefd naar de achterbank van de politiewagen geleid. De jongste van de twee agenten – netjes gekapt – startte de wagen maar toen hij wilde vertrekken viel de wagen pruttelend stil. Ik grijnsde geluidloos. Voor mijn met whisky verzadigd brein was een flik in een stilvallende Ford Mondeo onweerstaanbaar grappig. Tweede poging. Versnelling in neutraal. Contactsleutel. Motor draaide. In eerste. We schoten twee meter vooruit, en de Mondeo viel stil. Ik drukte mijn beide handen zo hard ik kon tegen mijn mond, maar de andere agent had mijn gesmoorde proest gehoord, en draaide zich naar me om.

"Vind je het grappig, jongeman?"

Ik schudde snel mijn hoofd, terwijl ik mijn handen zo mogelijk nog harder tegen mijn mond drukte. Na de derde poging reden we in stilte naar het politiekantoor op de Grote Markt in het centrum van Leuven. Ik werd op een stoel gezet en aan de overkant van de tafel tikte de oudere agent het procesverbaal in. Ik was intussen zodanig ontnuchterd door de ontwikkelingen van het laatste uur dat ik verschrikt voor me uitkeek. De agent begreep dat ik een zatte student eerder dan een directe bedreiging voor de staatsveiligheid was. Telkens hij een zin had getypt las hij de zin traag en duidelijk voor en vroeg me of dit een correcte weergave van de feiten was.

"Ik beaam over een auto gelopen te hebben, met name de donkergroene Volvo 244."

Ja, dat beaamde ik, met dank aan de afdruk van mijn Nike-schoen. Ik stond erop dat "een" in "één" werd veranderd, om er in het PV geen twijfel over te laten bestaan dat ik over slechts één auto had gelopen. Uit mijn whisky-roes kwamen namelijk nog een aantal andere auto's aangevlogen, maar het leek me aangewezen die herinnering niet in het PV te laten opnemen. De agent keek me fronsend aan, had onmiddellijk in het snotje wat mijn manoeuvre betekende, maar zei niets en tikte stilzwijgend mijn versie in. Ik perste het laatste restje concentratie uit mijn hoofd om de verklaring na te lezen, en

tekende. Ik stemde in met een minnelijke schikking, mits de tegenpartij hiermee akkoord zou gaan. Zoniet dan ging het naar de rechtbank.

"Je mag gaan," zei de agent.

Ik stond beduusd op.

"Wat bezielt je eigenlijk om over een auto te lopen?"

Ik knipperde in het felle licht dat plots recht in mijn ogen scheen, en schuifelde op de tast naar de deuropening.

"Je zou zelf toch ook niet willen dat iemand over je auto liep?", vroeg de agent.

"Nee."

Ik haalde mijn schouders op, om aan te geven dat ik evenmin een verklaring had, en wandelde naar buiten. De agent schudde het hoofd. Toen ik – te voet, want mijn fiets stond nog in Heverlee – van het politiekantoor op het terras van de Pilosa arriveerde, zoals gebruikelijk bevolkt door een aanzienlijke populatie van boerekotters, was het gerucht al verspreid geraakt.

"Trompet zit in den bak!"

Ik kreeg prompt een pintje troost aangeboden. Ik was echter murw geslagen door de plotse ontzuivering en een overdaad aan uniform. Verdwaasd nam ik afscheid, en zette strompelend en beteuterd de lange weg terug naar Heverlee in. Quercus was me nog in het politiekantoor komen zoeken, maar ik was toen al ontslagen en op weg kotwaarts.

"Uwe maat de auto-loper is al weg!"

De anderen hadden intussen besloten een benefietfuif te geven om de schade aan de auto te betalen. Dat wist ik natuurlijk allemaal niet, en ik verzonk in sombere gedachten over mijn stupiditeit. Hoe stoer sommigen het verhaal

achteraf ook vonden, ik voelde me vooral stom dat ik me door het ordesysteem had laten klissen. Ik bleef me het hoofd pijnigen over de vraag waarom ik niet gewoon was weggelopen toen de discussie met de auto-eigenaar gaande was, en de politiecombi onderweg. Hoe zou die man me ooit hebben ingehaald? Het is algemeen bekend dat je met een stuk in je voeten supersonische snelheden kan halen. Drie kwartier stappen, dat was mijn straf. En de schaamte. Het was na zes uur en al licht toen ik op mijn kot arriveerde. Ik viel als een blok in slaap.

De bel haalde me uit mijn slaap. Het was halfnegen `s ochtends en Beuk stond breed grijnzend voor de deur. Hij kon niet gaan slapen alvorens me het ganse verhaal gedaan te hebben, zei hij. De combinatie van kater, slaapttekort en somberheid bracht me niet direct in de stemming, maar Beuks enthousiasme was onweerstaanbaar.

"Jij denkt dat je de held van de avond bent, maar die eer komt Larix toe."

Beuk giechelde onophoudelijk.

Ik keek hem versuft aan.

"Hij is een tand kwijt!"

Beuk en Wilg waren – zodra ze de zwaailichten van de politiewagen hadden zien aankomen – op de vlucht geslagen. Officieel zaten ze namelijk nog in de examenperiode en ze wilden vermijden dat hun ouders via een proces-verbaal te weten zouden komen dat ze in het bos op stap gingen terwijl ze eigenlijk nog examens hadden. Beiden hadden op dat moment al besloten dat ze tweede zit hadden en gingen voor de enkele resterende vakken "*een F vragen*". Dit betekende dat je bij het begin van het examen naar de prof stapte en meldde dat je het examen niet zou afleggen. Een F betekende een nul op twintig, en betekende sowieso tweede zit. Nadat ik in de politiecombi was afgevoerd, hadden Beuk en Wilg zich terug bij de anderen aangesloten om per fiets richting centrum Leuven te trekken. In de vervaarlijk steile

afdeling op de Waversebaan moet plots een steen – naar eigen zeggen de grootte van een respectabele terrastegel – vanuit het niets voor het wiel van Larix zijn gesprongen, waardoor hij overkop ging en – met de voortanden vooruit – tegen het asfalt neerging. Van de terrastegel is nooit een spoor teruggevonden, van het stuk voortand evenmin. Beuk en Wilg vergezelden de overvloedig bloedende Larix – een scheurtje in de lip – naar de spoeddienst op Gasthuisberg, waar ze tot de conclusie kwamen dat enkel pijnstillers konden helpen. Larix moest uiteindelijk een stuk tand laten bijzetten. Het litteken op de lip hebben ze zo gelaten.

De volgende dag ging ik met Beuk naar de motorkap van de auto kijken, een oude Volvo van begin jaren tachtig. Er was niet echt iets te zien, maar ik was er toch niet gerust op. Ik kondigde thuis aan de keukentafel alvast aan dat ze niet hoefden te schrikken als er in de komende weken een brief van het Leuvense parket in de bus zou vallen.

"Wat bezielt je eigenlijk om over een auto te lopen?"

Ik keek niet op.

"Je zou zelf toch ook niet willen dat iemand over je auto liep?" zei mijn moeder.

"Nee."

Ik schepte nog eens lasagne op en begon te eten. Mijn moeder schudde meewarig het hoofd. Uiteindelijk heb ik van de zaak nooit meer iets vernomen.

*

Tweede Kandidatuur – Faculteit Landbouwkundige en Toegepaste Biologische Wetenschappen - Proclamatie Eerste Zittijd

"Trompet. Geslaagd"

Ik haalde achtenzestig procent. Na drie jaren Boerekot was ik tweedekanner af en mocht ik naar het eerste Ingenieursjaar.

*

In juli vond de zomerbarbecue in het ouderlijke huis plaats. Iedereen was er: Quercus, Larix en Netel, Wilg, Klaver, Klaproos, Goudenregen, Madelief met haar Hollands lief dat ze enkele weken eerder op een festival tegen het lijf was gelopen, Frax, Weegbree natuurlijk, en ook ReINETTE en Kokos. ReINETTE en Kokos waren in hun eerste semester in Leuven een koppel geworden, en zouden dat meer dan een decennium blijven. Het regende die avond onophoudelijk. Kokos en ik stonden aan de barbecue, met een pintje in de hand, onder de halfopen garagepoort brochettes te bakken. Kokos was er altijd bij geweest op de Gnorglavonden, in de Bar, op TD's en noem maar op. Maar na twee jaar wiskunde zou hij naar Mechelen verhuizen om daar wat anders te gaan studeren. En Madelief, een klepper op vlak van diepe gesprekken en dito muziek, zou naar Gent trekken om daar de bio-ingenieurstudie voort te zetten. De verhuizen naar Mechelen en Gent betekenden niet het einde van de vriendschap – notoire feestuitstapjes zouden plaatsvinden – maar het zou toch niet meer hetzelfde zijn, en de typische metaalgeur van zomerse regenbuien voerde een subtiele zweem van nostalgie aan. Als een grote vis net onder het wateroppervlak, waarvan je de schaduw ziet passeren en beseft dat hij groot moet zijn, maar de impact ervan toch niet kan vatten. Zonder dat we het zelf helemaal beseften waren we op een keerpunt beland. Het vraagstuk van onze bende fascineerde en

frustreerde me tegelijk. Ik was op zoek naar een objectieve analyse van waarom net wij elkaar gevonden hadden, en hoe duurzaam dat was. Wat bond ons, buiten het feit dat we samen veel bier dronken. De gedachten schoten me door het hoofd, maar er kwam geen antwoord. Kokos draaide de kippenbrochettes nog eens om en hield zijn bierflesje voor zich uit toe.

"Op de zomer!"

Ik knikte en we toastten op de zomer. Buiten nam de storm nog toe, en binnen dronken wij samen heel veel bier.

*

Weegbree lag vredig naast me te slapen. Ik kon de slaap niet vatten en woelde heen en weer in een soort van half-slaap. Tot ik de Sjamaan in kleermakerszit op een groot rotsblok met een vreemde vorm zag zitten. Zijn witte tuniek hing halfopen waardoor de oude gegriefde huid van zijn borstkas zichtbaar werd. Het leek wel schildpadhuid. Hij rookte een lange, smalle pijp zoals ik er nog nooit een gezien had. Zijn lichtblauwe ogen keken me rustig aan.

"Zoveel vragen in je hoofd," begon hij.

"Breek je hoofd niet over vanalles en nog wat. Jullie stimuleren elkaar, duwen op verschillende knopjes, elk volgens eigen inborst. Jullie zijn nog jong, en ontwikkelen de kleur van jullie persoonlijkheid op een gezamenlijk werkpalet. En dat schilderij is jullie band. Jullie zullen waarschijnlijk, ongeacht binnen hoeveel tijd en waar ook ter wereld, elkaars referentie blijven. Dat is meteen ook het antwoord op je vraag wat jullie bindt. Op een mooie zondagavond, op een bankje met uitzicht op een eindeloze steppe en een glas donkerrode wijn in de hand, zou je dit vriendschap kunnen noemen."

Wijn? De gedachte dat de Sjamaan zelfs maar wist wat wijn was leek me absurd. Voor zover ik kon inschatten stond de Sjamaan ver boven alles wat een mensenleven aangenaam maakte. Zijn schoolmeestertoon irriteerde me.

"Wat weet jij eigenlijk van vriendschap af?," beet ik hem toe. *"Om nog maar te zwijgen over wijn. Ik heb je advies niet nodig. Alles is perfect in orde. Alle elementen die ik nodig heb, heb ik gevonden. De toekomst lacht me toe."*

Hij kneep zijn ogen tot spleetjes, en er vormde zich een smalend lachje om zijn dunne lippen.

"Goed voor je," zei hij. *"Geniet ervan. Zolang het duurt."*

Hij sprong van het rotsblok af – verbazend lenig – en wandelde weg, in de richting van de horizon.

"Zolang het duurt? Wat moet dat in godsnaam betekenen? Hey!"

Maar hij liep door en keek niet om.

*

We lagen nog vredig te slapen toen Beuks schelle stem `s ochtends vroeg door het huis galmde. Zodra hij wakker was geworden was hij over de matrassen met slapende mensen in de living beginnen rollen. En was hij de collectie schilderijen van Vlaamse pachthoven beginnen verhangen.

"Opstaan! Opstaan!," gilte hij terwijl hij als een gek de klepel in de antieke bel in de hal heen en weer haalde.

Een blijde juli-zon scheen door de ramen naar binnen. Een nieuw tijdperk was aangebroken, met nieuwe avonturen in het verschiet.

**

Wo die großen Elefanten spazieren gehen

Om zeven uur 's ochtends staat Beuk als een gek op het binnenvenster van de hotelkamer te kloppen. Even later zitten we bij een colaatje te zweten op het terras van het hotel. Al is terras misschien een groot woord. Een streep beton waarop vanuit achterkamertjes stoelen worden aangevoerd.

Na het ontbijt kruipen we de jeep in en slaan de asfaltweg richting Bobo Diulasso in. Bobo ligt driehonderdzestig kilometer verder in het zuidwesten, richting Ivoorkust, maar eerst staat nog een tussenstop gepland in Boromo, ongeveer halweg tussen Bobo en Ouaga. De asfaltweg heeft heel wat putten en slechte stukken. Een dubieuze aanbesteding van de Europese Commissie, gegund aan een Franse firma, zo gaat het gerucht. Er zou binnenkort een nieuwe weg worden aangelegd. Bij het passeren van een tegenligger wordt gepinkt met de linkerrichtingaanwijzer, als teken van groet. Beuk wuift uitbundig naar de vele politieposten waar de agenten onder hun boom liggen te slapen. De eerste indruk van het land is er één van rust en leegte. Langs de weg staan, zover je kan zien, acacia's, eucalyptussen en baobabs, in een toenemende dichtheid naarmate we meer naar het zuiden afzakken. Om de zoveel kilometer verschijnt, tussen de rode vlakten en de grijze boomstammen, een dorp of een stadje. De weg is twee rijstroken breed, niets meer, en aan de rand van de weg helt het vaak snel naar beneden. Wat betekent dat de helft van de weg is afgeblokt telkens een vrachtwagen in panne valt. Bovendien lijkt een vrachtwagen wonderwel telkens hoog op de helling of net in een bocht in panne te vallen, en zelfs als er voldoende ruimte is in de berm blijft de truck in het midden van de weg staan. Naast immobiele vrachtwagens zijn er bewegende brommertjes en fietsers, ezelskarretjes, overstekend vee, katoenvrachtwagens en de alomtegenwoordige *Peugeots bachés* die worden volgestapeld met allerlei goederen tot zelfs motorfietsen tot drie meter hoog op het dak, tot het chassis doorbuigt en het gevaarte net niet kantelt in de bochten. Er is veel vraag naar vrachtwagens. Elke maand

komt in Ghana een boot aan vol tweedehands auto's, bestelwagens en vrachtwagens uit Europa. Ik heb hier al camions zien rijden met opschriften als "Houthandel Vermandere, Roeselare," of een bestelwagen met "Stad Izegem Groendienst" erop. Onderweg koopt Frax vanop de straatkant, leunend uit het jeepraampje, tien boeketjes plastic bloemen. Elk boeketje in een verschillende kleur, waardoor onze grote witte jeep er plots als een overladen lijkwagen uitziet. Bij zoveel kitsch vind je geen woorden om te reageren, maar Frax glimt en straalt als wilde hij de tropenzon doen verbleken. Net achter Boromo gaan we van de weg af, de brousse in, om na een halfuurtje aan het kampement "*le kaicedra*" te arriveren. Hier zullen we twee nachten logeren, om dan door te rijden naar Bobo Diulasso, waar het trouwfeest zal plaatsvinden. Vanuit dit kamp wordt het nationaal park beheerd, en er zijn toeristenbungalows om extra inkomsten voor het park te genereren. Een van die bungalows is voor ons. De setting is fantastisch; het langgerekte kamp ligt aan een bocht in de bruine rivier, met aan het spitse uiteinde een plekje onder de immense kaicedra-boom, een soort acacia, met zicht op de rivier. De rode grond gloeit na als een kookplaat. Vanochtend om halfzeven is een groep toeristen per jeep vertrokken, op zoek naar olifanten in het park. Het is vroege namiddag en we kunnen in principe de groep achterna gaan, want ze hebben de olifanten nog niet gevonden. We besluiten eensgezind vandaag nergens meer heen te gaan en storten ons enthousiast op *apéro* met Kaicedra *lui-même*, de jonge Fransman die al twee jaar de boel hier draaiende houdt. Hij klaagt over zijn personeel. De grote frigo ligt vol bier. We drinken, soezen, zeveren, af en toe wat lezen. Ik begin in Bill Bryson's "*A short history of nearly everything*", Larix leest "*El negro*", Beuk iets van Herman Brusselmans, en Frax het inspirerende "*Symbolen van verlangen*". Quercus en Kokos doen een dutje. De namiddag glijdt voorbij. Tam dat zijn we, maar kijk, de olifanten waarnaar de groep al de ganse voormiddag naarstig op zoek is, komen rustig naderbij gesloft. Ze bewegen traag en geruisloos, onderwijl blaadjes van de bomen etend met de grijpslurf.

Het grootste schouwspel komt als ze even verderop de rivier ingaan, en onze richting uit slenteren om ter hoogte van het kamp de andere oever op te klauteren. Ik had nog nooit eerder gezien hoe onhandig een olifant een gladde oever beklimt. De voorpoten naar binnen gebogen, steunend op de slurf, en met de glibberende achterpoten proberen ze zich omhoog te duwen. De twee kleine olifantjes lukt het al helemaal niet, en het is aandoenlijk hoe de moederolifanten onrustig rondjes draaien op de oever, en uiteindelijk zelfs proberen te helpen, terwijl de kleine olifant er een potje van maakt en telkens opnieuw de rivier in schuift. Na het avondeten wordt de eliminatie van de drankvoorraad voortgezet en haalt Kaicedra de toverkruidendoos boven. De jonge honden piepen en blaffen als een of ander dier in de brousse passeert. De oudere honden slapen rustig verder. Ik plant me op een van de typische houten stoelen met een lange rug en deel de joint met Frax, die probeert uit te leggen wat de boodschap van "*Symbolen van Verlangen*" is.

"De symbolen van verlangen zijn zichtbaar in ons dagelijkse gedrag, Trompet."

"Over wat voor verlangen gaat het?"

"Euhm, in principe elk soort van verlangen. Maar zoals Freud al zei is er maar een ultiem verlangen waarnaar alle andere verlangens kunnen worden teruggevoerd, en dat is, jawel, het seksuele verlangen. Laat me je een voorbeeldje geven. Stel, je bent aan het winkelen in de supermarkt. Melk, water, groentjes in je bakje. Komt er een strakke dame..."

Met het geratel van Frax op de achtergrond dwalen mijn gedachten af. Naar de blitse sterrenhemel, en naar vervlogen tijden.

**

DEEL II – DE INGENIEURSJAREN

Io vivat

Na de twee kandidaturen volgden drie ingenieursjaren. De zwaarte van de vakken ging in stijgende lijn over de eerste drie jaren, met het eerste ingenieursjaar – eerste ir – op de top van de moeilijkheidsparabool. Nadien hoorde het grootste selectieproces achter de rug te zijn, en hoewel de leerstof er in de laatste twee ingenieursjaren niet minder op werd, waren proffen toch vaak iets milder in de beoordeling.

Na twee jaar lang op dezelfde vakken gekeken te hebben vond ik het lijstje met nieuwe vakken spannend, exotisch zelfs. Ware het niet dat de afschrikwekkende reeks bestaande uit Systemanalyse, Thermodynamica, Mechanica en bovenal Fysische Transportverschijnselen zich in al haar verschrikkingen aandiende. Systemanalyse was eigenlijk toegepaste wiskunde, voortbouwend op de differentiaalvergelijkingen van de kandidaturen, en daar was ik goed in. Met de basiswetten van de Thermodynamica, de Carnotcyclus en de werking van benzine- en dieselmotoren kon ik ook nog mee. Maar Mechanica en vooral Fysisch Transport waren geavanceerde en complexere versies van de fysica in eerste kan. Het spook dat ik indertijd met zoveel moeite van me had afgeschud rees nu opnieuw – en in toegenomen proporties – voor me op. Fysisch Transport ging in essentie om het stromingsgedrag van vloeistoffen en gassen volgens hun snelheid, druk, dichtheid en temperatuur als functie van de tijd en plaats. De belangrijkste leidraad was de ideale gaswet of Wet van Boyle-Gay-Lussac, die het gedrag van ideale gassen onder invloed van druk, volume, temperatuur en aantal deeltjes beschrijft ($PV=nRT$). Voorts was er de achttiende-eeuwse wet van Daniel Bernoulli, die de drukveranderingen aan hoogte- en snelheidsveranderingen relateert en vooral relevant is voor

laminaire stromingen. En natuurlijk zijn er de behoudswetten uit de klassieke mechanica, alsook massa- en energiebalansen. Inderdaad, een nachtmerrie.

Mijn interesse ging veeleer uit naar Biochemie, Genetica en Microbiologie. DNA, de drager van de genetische code in levende wezens, dat wordt omgezet in eiwitten, en de rol van RNA en ribosomen in het hele proces. Dat vond ik fantastisch.

Gelukkig had Beuk een omgekeerde aanleg en interesse. We zouden een vruchtbare en essentiële symbiose ontwikkelen waarbij Beuk me leerde hoe aan een onmogelijke oefening van Mechanica of Fysisch Transport te beginnen, en ik hem de werking van gladde en dwarsgestreepte spierweefsels, sarcomeren met actinefilamenten en myosinekopjes doorheen selectieve membranen uitlegde.

*

Leuven Bloedserieus

Zomer, Goudenregen en ik waren tijdens de verkiezingen in mei verkozen als het team dat Bloedserieus in goede banen moest leiden. Bloedserieus was een actie waarbij een hele week lang overal in Leuven bloed werd afgetapt. Als compensatie voor je deelname aan het goede doel kreeg je gratis toegang tot concerten en andere activiteiten. Het Rode Kruis hield twee bloedinzamelcentra open; een in College De Valck in de Tiensestraat in het centrum van de stad, waar de faculteit Rechten was gevestigd, en een in Sporthal De Nayer, net buiten de ring op Sportkot. Boerekot werkte sinds enkele jaren samen met Medica, de geneeskundefaculteit, waardoor drie vrouwelijke dokters in spe aan ons Boerekot-organisatiecomité werden

toegevoegd. Bij Bloedserieus kwam heel wat voorbereidingswerk kijken. Die eerste maanden van het academiejaar vergaderden we verschillende keren per week. Zomer stond in voor de afstemming met het Rode Kruis. Als vanzelf was hij de coördinator van de hele actie. Zomer had een groot verantwoordelijkheidsgevoel, en bovendien de motivatie en dadendrang om dit gebeuren een groot succes te laten worden. Medica zocht naar sponsoring, muziekgroepen en een locatie voor de concerten. Ik werd Promotieverantwoordelijke. Alle belangrijke studentenbuurten en fietsverkeerassen in Leuven en Heverlee kregen een "plakploeg" op zich afgestuurd. Elke plakploeg kreeg op het fakhuis een route in Leuven toegekend waar ze aan elk huis aanbelden om een bloedrode affiche voor het straatraam te mogen ophangen. Naast een stapel Bloedserieus-affiches en T-shirts kreeg elke plakploeg ook een fles jenever mee, tegen de opkomende winterkoude. In november kleurde de stad rood met affiches van Bloedserieus. Ook Beuk, Larix, Quercus en Wilg boden zich aan als plakploeg. Terwijl Kokos een praatje sloeg met de kotbewoners en de affiches overhandigde, glipte Beuk telkens weer het huis binnen, om de koelkast leeg te halen. Twee pintjes, een halve fles wijn, een frisco. Als laatste promotie-actie hing ik op zondagavond met Pluimes en Winter duizenden rode lintjes aan de fietsen aan het station, en de volgende dag begon het hele circus, de start van een hectische week met weinig slaap. Maandag was er een persconferentie in de gebouwen van het Rode Kruis in Brussel. 's Avonds een fakkeltocht van de Gnorgl naar de Oude Markt, onderwijl liedjes zingend en aan elk café een pint drinken. Dinsdag waren we voor dag en dauw al op de baan in een – gesponsord – blauw bestelwagentje, om allerlei materiaal dat we van de Dienst Logistiek van de universiteit ter beschikking kregen, van magazijnen in Heverlee naar College de Valck en Sporthal De Nayer te transporteren. De ochtendmist hing nog over de sportvelden toen ik die ochtend Sporthal De Nayer binnenwandelde, waar de eerste studenten zich al gewillig lieten aftappen. Alles verliep vlot. Zomer was een indrukwekkende

verschijning. Groot met brede schouders, grote neus, blond en lichtblauwe ogen, maar nu liep hij gebukt, alsof een onzichtbare last in zijn nek lag. Hij maakte een opvallend nerveuze indruk.

"Wat is er?"

"Niks, niks. Gaan jullie aan de ingang van Sportkot staan om het bezoek binnen te laten?"

"Welk bezoek?"

"Je zal wel zien."

Winter, Goudenregen en ik liepen naar de ingang van Sportkot waar de slagboom de toegang tot de sportterreinen versperde. We begrepen er niets van en wachtten af in de novemberochtend. Even later kwam een onopvallende grijze Opel Vectra aangereden.

"Goemorgen."

De twee mannen met snor zagen er niet bepaald vriendelijk uit.

"Hallo, wie bent u?"

"BOB. Bijzondere Opsporingsbrigade. Beveiliging van de Koninklijke familie."

Er begon ons een en ander te dagen. Toen even later de rector van de universiteit en burgemeester Louis Tobback in hun paasbest kwamen aangewandeld wisten we het wel zeker: er was blauw bloed onderweg. Even later arriveerden drie Mercedes-limousines met daarin Prinses Astrid, dochter van Koning Albert II en al jarenlang voorzitter van het Belgische Rode Kruis. We werden snel op een geïmproviseerde rij voor de ingang van Sporthal De Nayer gezet en de Prinses kwam met elk van ons praten. Zomer was intussen de rust zelve geworden en palmde de Prinses met weidse gebaren helemaal in.

De volgende avond zat ik met Goudenregen, Zomer en Winter buiten op de treden aan de ingang van van AlmaII, terwijl binnen het publiek Metal Molly's hit "Orange" luidkeels meebrulde.

"Op Bloedserieus."

Daar dronken we op. Veel bloed, dus het Rode Kruis was tevreden. Voorts veel jenever, goeie concerten, een Prinses zowaar. Iedereen tevreden. Vannacht moesten we de zaal nog opruimen want morgen moest de Alma alweer klaar zijn voor hongerige studenten, en dan zat Bloedserieus er op voor dit jaar. Wat maakte dat er na enkele hectische weken een relatieve rust volgde. Althans voor even. Sinterklaas kwam er alweer aan, en ook Goudenregen had een plannetje in gedachten om ons nuttig bezig te houden: een dansvoorstelling voor de Revue.

*

Na drie jaar in de Vandenabeelelaan had ik deze zomer mijn kot geruild voor een kot op de Kapucijnenvoer. De ramen bestonden uit van die kleine ouderwetse gekleurde stukjes glas, en de flauwe herfstzon kleurde groen en rood en gele patronen op de muur en vloer. De bel ging, dat moest Beuk zijn. Beuk en ik hadden besloten om vandaag gehoor te geven aan onze artistieke roeping. Op de linoleum vloer lagen twee vuilniszakken opengesperd, met daarop onze schildersattributen: dikke witten A3 bladen, en vingerverf. Rood, blauw, geel en groen. Het nieuwe dubbel album van *Smashing Pumpkins* inspireerde ons tot een eerste schilderij; een groene berg, daarop een rood mannetje, en blauwe vegen voor een woeste achtergrond.

"Fantastisch."

Trots keken we naar ons gezamenlijke kunstwerk. Er volgden nog wat variaties op hetzelfde thema, dan een blad vol vingerafdrukken van onszelf in verschillende kleuren.

"Heel mooi. Echt."

Waarna onze inspiratie alsook de vingerverf zo goed als op was. Maar nog niet helemaal. Met de resterende blauwe en rode verf vormden we twee dikke cirkels, elk over de helft van het blad, en plantten er vervolgens onze blote kont in. Fier keken we naar het resultaat. Terwijl onze ronde billen zich duidelijk in blauw en rood aftekenden, hadden de bilhaartjes voor een meer verfijnde toets gezorgd.

"Meesterlijk."

"Kers op de taart."

Het was woensdag dus Weegbreedag. Ze arriveerde net toen we ons in de badkamer aan het verschonen waren. Met een stapeltje opgerolde schilderijen onder de arm ging Beuk ervandoor, en bleef ik met Weegbree achter. Met zicht op het verkeer beneden aan de Kapucijnenvoer deden we het op mijn witte gammele bureau, dat in dat eerste semester toch voor weinig anders werd gebruikt. Nadien samen eten en naar de film. Weegbree bleef niet slapen want moest 's ochtends vroeg op om voor de klas te staan. Dat weekend reden we met een groepje vrienden van de jeudbeweging in Weegbree's oude Opel naar een chalet in de Ardennen, voor herfstwandelingen, gezelschapsspelen en met oude jenever geflambeerde pannenkoeken.

"She's the one for me she's all I really need, o yeah."

Ik maakte ontbijt met zicht op de donkere bossen en neuriede "Zero" van *Smashing Pumpkins*. Het nummer is lang niet zo vrolijk als die paar regels

deden vermoeden, maar Weegbree glimlachte en kustte me op de wang. Het liep allemaal perfect tussen ons twee.

*

Na het succes van vorig jaar moesten we wel de Sint opnieuw bij Boerekot laten langskomen. Deze keer was ik Sint. Het is niet makkelijk om Sint te zijn, en je moet vooral heel veel kunnen drinken. In vol ornaat stapte ik nog maar de Gnorgl uit om naar de Bar te vertrekken of ik werd *Pierroke*, het dorpscafé naast de bakker, ingetrokken en kreeg een paar pinten aangeboden. Beuk en Larix waren Zwarte Pieten.

"Kan je niet even bij mijn zoon langskomen? Dat zou echt graaf zijn. Hé mannen?"

Hij keek met grote ogen naar zijn toogmaten. De vaste klanten, stuk voor stuk met lede, bloeddoorlopen ogen, knikten ongeïnteresseerd, de neus in het glas.

"Honderd euro."

Hij toonde me de twee briefjes van vijftig euro tussen zijn vingers in zijn portefeuille. Ik had een seconde oogcontact met Beuk en Larix, en we dachten hetzelfde. We goten de rest van het bier achterover, en struinden naar buiten.

"Sorry maat, misschien later."

We trokken naar de Bar, waar meer bier voor de Sint en zijn Pieten wachtte. Het hoge woord voeren in grote groepen was niet echt mijn ding, dus ik beperkte me tot het wuiven van de heilige rechterhand, in witte handschoenen gestoken, en het vriendelijk aanvaarden van de talloze pintjes.

Om te kunnen drinken moest ik telkens de witte baard naar beneden trekken. Toen we aanstalten maakten om naar de campus te trekken werd de Sint evenwel uitdrukkelijk om een speech gevraagd. Een speech, dat zag ik niet zitten, maar waarom niet...

"Dansen met de Sint!"

Wenkbrauwen werden opgetrokken.

"En links! En links! En rechts! En rechts!"

Ik danste erop los, en had de grootste moeite om de verschillende rood en witte lagen enigszins onder controle te houden terwijl ik mijn benen zo hoog mogelijk in de lucht zwierde.

"En we zwaaien met de armen!"

Mijn staf ging alle richtingen uit, als van een onbeholpen cheerleader, en ook de mijter zwalpte vervaarlijk heen en weer op mijn hoofd.

"En allemaal!"

Achter de Bar draaide iemand de volumeknop helemaal open. Beuk en Larix begonnen enthousiast mee te dansen en binnen de kortste keren stond de hele Bar te aerobicen op aangeven van de Heilige Man.

"Een applausje voor onszelf! En hoera!"

We dronken onze pinten leeg en onder luid gejoel trokken we naar de campus om de verschillende aula's aan te doen. We pasten overal hetzelfde danstruukje toe, en met succes. Het had wel iets, een voltallige aula op de banken zien kruipen om enthousiast mee te dansen. Stekel keek ongeduldig toe, zijn krijtje opgooiend in de hand om de les voort te zetten zodra hij zijn aula terugkreeg. Tijdens een spurtje tussen de aula's G en C – ofte van de lessen scheikunde naar fysica – gleeed ik uit op het natte herfstgras en brak mijn staf. Terug in de Bar wachtten nog meer pinten, en toen was de tijd

gekomen om terug naar de Gnorgl te trekken en me van dit veellagige, bloedhete pak te ontdoen. Gedreven door de adrenaline en alcohol van de namiddag sprintte ik de brede, lange stenen trap op die de Kardinaal Mercierlaan met het Kerkplein van Heverlee verbond. Boven aangekomen stond ik puffend de anderen op te wachten. Heel even voelde ik me als de echte Sint, die waarachtig enkele studentenhartjes had verblijd. Ik rechtte mijn rug, stak mijn borst vooruit en hield de provisoir herstelde staf voor me uit. Toen Beuk boven aan de trap arriveerde grijnsde hij breed. Er blonk een glinstering in zijn ogen.

"Trompet, jongen! Dat donkere silhouet van de Sint met mijter en staf, tegen het licht van de opkomende maan achter de kerktoren. Dat moet een van de indrukwekkendste beelden van het jaar zijn!"

En met het beeld van de Sint vervloog het eerste semester van eerste ir.

*

Oh so quiet

De richting van bio-ingenieur zat op een hoogtepunt in haar populariteit, met jaarlijks vijf- tot zeshonderd nieuwe studenten die aan eerste kan begonnen. De officiële benaming van Landbouwingenieur was twee jaar geleden in Bio-ingenieur veranderd, omdat "Landbouwingenieur" niet meer representatief was voor de verschillende eindiploma's die je kon halen. Voortaan kon je afstuderen als Bio-ingenieur in de Landbouwkunde (met onder meer subrichtingen Plantenbescherming en Landelijk Genie), in de Milieutechnologie (Water- of Bodemconservering), in de Scheikunde, in Cel- en Gentechnologie of in Land- en Bosbeheer. De start van het tweede semester was voor ons jaar een bijzonder moment, omdat je als eerste-irrer

exact in de helft van je studie zat. Om dit heuglijk moment gepast te vieren, werd een hele reeks feestelijkheden georganiseerd voor de ganse faculteit. Er was de Half-Time TD, de Half-Time cantus, maar bovenal: de Revue. De Revue was een theatervoorstelling in de Leuvense Stadsschouwburg op de Bondgenotenlaan, volledig in elkaar gebokst door eerste ir. De verhaallijn was ondergeschikt aan het bad van satire waarin de proffen werden ondergedompeld. De proffen zelf zaten op de eerste rij en keken minzaam toe hoe hun alter ego's hen op het podium tot leven wekten. Dans en zang werden niet geschuwd, en de Stadsschouwburg met zijn hoog *Muppet Show*-gehalte leende zich perfect voor deze showbizz-avond.

Meer hadden Goudenregen en ReINETTE niet nodig om met een wonderlijk idee op de proppen te komen. Ze trommelden een groep van vijftien mannen op om met een spetterende choreografie de Revuevoorstelling te openen. Quercus, Beuk en ik konden onmogelijk weigeren. Met haar ontwapenende vrolijkheid verdreef Goudenregen elk ochtendhumeur, wrong ze elk moeilijk karakter open. Wat er diep achter die spontaneïteit zat kregen maar heel weinigen ooit te zien.

De choreografie was een ingewikkeld soort poppenspel op "*It's oh so quiet*" van Björk en er moest flink gerepeteerd worden, twee tot drie keer per week.

"Sluipen op de buik! Schouders en poep omlaag! Uitdagende blik naar het publiek! Rollen naar links."

Goudenregen en ReINETTE legden er flink de pees op.

"Linkervoet naast rechterknie! Vier trage stappen achteruit. Hoedje ophouden! Vijf snelle stappen in twee cirkels! Hoedje afnemen!"

Onze outfit bestond uit een zwarte broek – blote voeten eronder, een zwarte open *débardeur*, waaronder onze blote torso's zichtbaar waren, en het onvermijdelijke zilveren hoedje.

De avond was aangebroken. De zaal vulde zich met een verwachtingsvol geroezemoes. Tussen ons en het publiek hing voorlopig nog het zware donkerrode doek. We lagen al in de startpositie op onze buik op het houten podium, in een V met de punt naar het publiek gericht. De spanning was te snijden. Niemand van ons zei een woord. Op dit moment zat vóór het doek, op een hoge houten kruk, Frax, de zaal op te warmen, verkleed als travestiet in een rood kleedje en met lange wimpers. Net achter het doek stond Riet hem zijn tekst in te fluisteren, want die kon hij niet onthouden. Eerst vlotte het niet zo best. Frax stamelde, en ging ver achteruit op de houten kruk hangen om beter te kunnen horen wat Riet aan het zeggen was, maar na enkele minuten kwamen de woorden plots als vanzelf. Het publiek was helemaal mee en Frax besloot te vertellen wat in hem opkwam. En dat bleek een vrije improvisatie van Freek de Jonghe.

"Want de koe die was op zoek..."

"Frax! Frax! Dat is je tekst niet!" riep Riet uit.

Maar hij was niet meer te houden, en ging door op zijn elan.

"... en de koe die zei je blijft maar beter met je poten van mijn uier ..."

Onder luid applaus verliet Frax het podium. Nu was het aan ons. De eerste tonen van Björk werden ingezet. De spanning steeg zo mogelijk nog meer.

"It's oh so quiet.." begon Björk.

Het doek ging open. Quercus lag rechts voor me.

"It's oh so still.."

"Sluipen op de buik! Schouders en poep omlaag!", galmde het door mijn hoofd.

De zaal was pikdonker. In mijn ooghoeken zag ik de in rode pluche gehulde balkons. Naarmate ik dichterbij het publiek toekroop zag ik plots de gezichten op de eerste rijen. Ik schrok me een ongeluk.

"You're all alone..."

"Uitdagende blik naar het publiek!"

Dat lukte nog net.

"And so peaceful until..."

"Linkervoet naast rechterknie! Vier trage stappen achteruit."

Nu zou het nummer losbarsten.

"Rollen naar links, nu!"

Ik rolde naar rechts. Vraag me niet waarom.

"Links!," siste Quercus, voor ik er verder over kon nadenken.

Ik draaide om en ging links, maar ik was volledig uit de maat, en natuurlijk had iedereen mijn gestuntel gezien.

"You fall in love

Zing boom..."

Ik was helemaal de kluts kwijt en had enkel nog oog voor wat Quercus deed en kopieerde hem als een robot.

"The sky up above

Zing boom..."

"Hoedje ophouden! Vijf snelle stappen in twee cirkels! Hoedje afnemen!"

"Is caving in

Wow bam..."

Terwijl we met onze zilveren hoedjes in twee bewegende cirkels het publiek groetten, joelde de zaal van plezier.

"you blow blow blow blow blow your fuse

when you've fallen in love

ssshhhhhh..."

Björk werd stil, en onze taak zat erop. Het zweet druppelde van mijn hoofd. In de coulissen vielen we Goudenregen en ReINETTE in de armen, en volgden de rest van de show vanuit de balkons, in onze tuniek die we de rest van de avond en nacht zouden aanhouden.

Professor Jenever gaf elk jaar na de Revue een vat in de Ambiorix op de Oude Markt, en uiteraard was het er enorm druk. In het stomende café raakte ik aan de praat met de immer breed grijnzende Marjolein. Mijn gestuntel op het podium was niet onopgemerkt voorbijgegaan, maar het bood toch maar mooi een makkelijk gespreksonderwerp aan. Marjolein zat een jaar lager, had sluijk blond haar en lange benen in strakke jeans. Ik was de onschuld zelve – en nog steeds tot over mijn oren verliefd op Weegbree, die vanavond op haar schoolfeest zat – maar praten kon geen kwaad.

"Zaadjes planten," noemde Beuk het.

"Je weet nooit waar het goed voor kan zijn."

*

De meest interessante vakken van vorig jaar vond ik Biochemie van Professor Barabas, zelfs Microbiologie van Professor Jenever, en dus koos ik voor

Plantenbescherming. De richting werd momenteel herzien maar de nadruk zou meer op genetische modificatie in de strijd tegen ziekten en plagen komen te liggen, eerder dan op klassieke plantenbescherming met pesticiden. Goudenregen en ReINETTE kozen allebei voor Cel- en GENTechnologie, die algemeen als de moeilijkste afstudeerrichting werd beschouwd. Beuk koos voor Landelijk Genie – de meest technische richting, en Quercus voor Landinrichting. En Larix, die zat nog in tweede kan.

De basisprincipes van de Genetica of de Erfelijkheidssleer werden ons aangedragen door Professor Meelkop, een vriendelijke man met weelderig witgeel haar. Hij was ook de secretaris van de faculteit en zei haast om het andere woord "feitelijk".

"Mendel bestudeerde feitelijk door middel van kweekproeven feitelijk de overerving van eigenschappen en stelde feitelijk een theorie op over hoe eigenschappen zich feitelijk gedragen bij overerving en kruising. Om dit te bestuderen kweekte Mendel feitelijk erwten op de binnenplaats van het klooster, en feitelijk worden de wetmatigheden over de overerving die hij ontdekte bij de kweekproeven op erwten in het klooster, nog altijd de Wetten van Mendel genoemd."

Mijn buurman zette streepjes telkens Meelkop zijn geliefde stopwoord uitsprak. Na een kwartier zat hij al aan zevenenzestig. Deze eerste les ging door om halfnegen, de ochtend na de discoavond. Zilverglitters uit mijn haar en nek vielen op mijn cursus, terwijl een monsterlijke kater door mijn hoofd raasde. Bij Genetica hoorde ook een practicum. Bij de start kreeg je een potje met larven van *Drosophila melanogaster*, de fruitvlieg. We verdoofden de fruitvliegjes met ether om ze dan onder de binoculair te leggen en te kijken naar de kleur van de ogen, het aantal vleugels enzovoort. Het was fascinerend om de wetten van Mendel in de fruitvliegjes aan het werk te zien, maar het was bovenal een reusachtige chaos. Eens de ether uitgewerkt was

trokken half-slaperige vliegjes eropuit, en vulden tegen het eind van het practicum het hele laboratorium.

Het was spannend en gezellig, die start van het tweede semester, maar ik had intussen een stevige studie-achterstand opgelopen. Ik nam me plechtig voor voortaan zo veel mogelijk naar de les te gaan, en af en toe wat te studeren.

*

De Zoete Waters

Het was een warme lenteavond en ik trok met Weegbree naar de Zoete Waters, een vijverdomein aan de rand van het bos en algemeen bestempeld als een erotische oase. We zochten onszelf een comfortabel plekje in het donker op het gras langs de oever van de vijver, om de oase de eer te bewijzen. Ik trok mijn broek naar beneden, Weegbree hief haar rok op en kwam schrijlings over me zitten. Toch verliep de openluchtcopulatie niet zo vlot.

"Auw!"

De lust werd getemperd door een onaangename prikkel rond mijn billen.

"Gaat het?"

"Auwauwauw. Nee."

Het distelnest waarin ik mijn blote poep had geplant, bezegelde het einde van het erotische avontuur in het gras, en we maakten de klus af op de achterbank van haar auto.

*

Het bierkaartje

Een doordeweekse avond in de Gnorgl, geen speciale thema-avond, en het was ook niet bijzonder druk. Toch was als bij toeval iedereen aanwezig, en we palmden met zijn allen de grote donkerhouten tafel in aan het raam dat uitgaf op de Waversebaan met aan de overkant de kerk van Heverlee. Wilg kwam met een voorraadje pinten aanzetten en Goudenregen kwam op het idee om een prognose te maken van wie het eerst zou trouwen, en met wie. Ze draaide een bierkaartje om en begon te schrijven.

"Wie trouwt eerst?"

"Boskoop en Kastanje!"

Boskoop en Kastanje hadden elkaar in eerste kan na een maandelange paringsdans gevonden, en waren sindsdien een onafscheidelijk koppel, dus over hen was eensgezindheid.

"Reinette en Kokos!"

Ook zij waren intussen al een jaar of twee samen, en werden algemeen als een stabiel en duurzaam stel aanzien.

"Weegbree en Trompet!"

Elk koppel dat al langer dan een jaar stand hield kreeg prompt de eeuwigheid toegedicht. Ook Quercus die intussen terug openlijk met zijn jeugdlief Koekoek samen was, scoorde hoog. Over Klaver waren de meningen verdeeld.

"Ik trouw toch niet," zei Klaver, de schouders ophalend.

"Netel en Larix!"

Er werd gegniffeld.

"Frax en Rabarber!"

Gegniffel werd geproest. Meer bier werd aangevoerd.

"Beuk!"

"Ja hoor, maar met wie?"

Beuk had vorig jaar enkele maanden iets gehad met Hennep, maar dat was intussen alweer afgelopen. Beuks plan was om uiteindelijk, eens de turbulente rook van de studententijd was opgetrokken, bij Veldsla te eindigen, een jeugdvriendin en vermeende zielsverwant waarmee hij al jaren een platonische relatie onderhield. De mogelijkheid zou zich uiteindelijk eerder dan verwacht aandienen en een afknapper van jewelste blijken. Wilg had het afgelopen jaar sporadisch zitten flikflooiën met Nachtschade, een strakke tweedekanster, maar was nu recent iets met Viooltje begonnen. Het was te vroeg dag om in te schatten hoe duurzaam dat kon zijn. Klaproos was sinds enkele maanden met een hogerejaars, maar ook dat zou niet blijven duren. Goudenregen was samen met een student geneeskunde die ze afgelopen zomer had leren kennen.

Door aanhoudende discussies en veranderende conclusies moest het kaartje keer op keer opnieuw geschreven worden. Het eindresultaat was:

1. Boskoop en Kastanje
2. Reinetten en Kokos
3. Quercus en Koekoek
4. Madelief
5. Klaver
6. Trompet en Weegbree

7. Wilg en Viooltje

8. Goudenregen

9. Klaproos

10. Beuk

11. Larix en Netel

12. Frax

Goudenregen stak het kleinoord plechtig in de zak van haar fleece.

"Binnen vijftien jaar halen we het kaartje terug boven!"

Daar werd op gedronken, tot diep in de nacht.

*

"Boe!"

Het groepje dat zich de vorige nacht rond het bierkaartje had verzameld tekende zich langzaam af als de vaste clan van vrienden. Hoe en waarom al deze paden elkaar precies gekruist hadden, bleef in de nevelen der geschiedenis en alcohol verhuld. Feit was dat we elkaar intussen vrij goed hadden leren kennen, soms zelfs beter dan werd toegegeven. Door de gezamenlijke avonturen kenden we elkaars zwakheden, maar die werden zelden of nooit ter sprake gebracht. Of dit nu een gebrek aan eerlijkheid was – een zonde tegen het heilige principe "zeg alles in het gezicht" – of net de essentie van vriendschap – als een stilzwijgend krediet – bleef een open vraag, want ze werd simpelweg nooit gesteld. Toch waren er momenten waarbij de kleine kantjes van de ene de andere zodanig op de zenuwen

werkte dat het niet stilzwijgend met de mantel der vriendschap kon worden toegedekt. Als Quercus zijn stekels opzette was hij heel afstandelijk, ondoordringbaar en ijskoud in de omgang, alsof hij zich boven alles en iedereen verheven voelde. Op die momenten noemden Larix en ik hem de Mega-Quercus, maar hij kon er niet om lachen. Tegen het permante hoge toerental waaraan Beuk opereerde moest je dan weer een soort dubbele huid ontwikkelen. Je mocht je vooral niet laten meeslepen in zijn razende tempo, anders was je binnen de kortste keren doodop van de zenuwen. En bovenop de hyperkinetiek kwamen zijn duivelse trekjes.

Toen hij net vóór Pluimes de Bar binnenwandelde smeed hij bij wijze van grap de deur hard achter zich dicht. De deur smakte tegen de neus van Pluimes, die niet brak maar wel fel bloedde en langzaam lichtblauw kleurde. Op jaarweekend sloop Beuk muisstil naar Klaproos toe, die aan het fornuis eten stond te maken.

"*Boe!*", riep hij met zijn schelle stem zo hard hij kon, toen hij tot op tien centimeter van haar oor genaderd was.

Klaproos, die diep in gedachten verzonken in de spaghettisous had staan roeren, sprong een halve meter in de lucht, en de spaghettisous vloog in alle richtingen.

"*Gij... gij...*"

Haar stem trilde, alsook haar hele lichaam.

"*Gij ... rotzak!*"

Waarop ze huilend de keuken uit rende. Beuk dreef zijn medemens af en toe tot waanzin, maar binnen de kortste keren slaagde hij erin zijn slachtoffers toch weer in te pakken.

"Sorry van je neus, Pluimes, echt serieus sorry. Maar de meisjes vinden het cool, die blauwe neus van je. Eigenlijk heb ik je een dienst bewezen, nietwaar. Pintje?"

"Bintje ja, degen de pijn, dankjewel" zei Pluimes met een nasale stem, terwijl hij voorzichtig aan zijn gehavende neus voelde.

"Eej sorry, Klaproos, echt sorry, ik zal het nooit meer doen."

"Het is al lang goed, vagebond. Maak dat je wegkomt," antwoordde Klaproos, terwijl ze de rode vlekken van de spaghettisaus uit haar witte T-shirt probeerde te schrobben.

Larix kon dan weer moeilijk begrijpen dat sommigen af en toe iets anders wilden dan het leven in groep. Larix kon vierentwintig uur op vierentwintig in gemeenschap leven, graag zelfs. Maar niet iedereen kon of wilde dat. Zeker ik niet. Om de zoveel tijd had ik genoeg van het ritme van Bar en Gnorgl en het rad van terugkerende gesprekken. Dan stak de onrust in mijn hoofd de kop op, wilde ik afstand nemen van Boerekot, en trok ik er enkele dagen op uit op zoek naar frisse lucht. Dan trok ik naar mensen die op andere faculteiten studeerden, of die niks te maken hadden met het circus van Boerekot. Dan ging ik langs bij Judas, die zich op de zomerbarbecue bij ons thuis in zijn eigen auto had opgesloten, om te tateren over waar hij mee bezig was. Hij zat in het centrum op kot, studeerde nog een jaar bij, en hij kende Weegbree ook goed. De avond nadien trok ik naar Raoul, mijn bebaarde blok- en filmaatje uit eerste kan, die ik toevallig terug tegen het lijf was gelopen. Hij studeerde inmiddels fysica, en woonde in het enorme kloostergebouw bij de theologiefaculteit dat de afgelopen zomer in een kotcomplex was omgetoverd. Het imposante gebouw, enkel verlicht door de volle maan, stak scherp af tegen de schaduwen van de coniferen die het domein omringden, en de donkerblauwe lucht erboven. Het bouwwerk was groot en dreigend in de koude herfstlucht, en leek recht uit een verhaal van Stephen King of Roald Dahl te komen, zeker als je in de duisternis op zoek moest naar de ingang. Ik

liep eerst helemaal verloren en tuimelde net niet in het oude zwembad, dat plots verscheen als een lege wit-blaauwe rechthoek. Het was plezant om Raoul terug te zien. Hij had zijn Ecuadoriaans lief opgebeld en haar per telefoon ten huwelijk gevraagd. Ze had ja gezegd.

De dag erop fietste ik de hele namiddag met Baobab rond in de landelijke omgeving rond Leuven, richting Tervuren, en discussieerden we over de wereld en het leven. Baobab haalde een zelfgeschreven gedicht boven, dat hij met zicht op de korenvelden voorlas.

"Ik vind het mooi, maar ook vreemd. Waar komen die woorden vandaan?"

Hij haalde zijn schouders op.

"Ze komen gewoon. Als ik op de bus sta te wachten vormt de wind die langs mijn muts waait stemmen in mijn hoofd, die me vanalles te vertellen hebben."

Na een weekje afstand genomen te hebben van Boerekot was ik weer helemaal opgeladen, en zag ik onze bende liever dan ooit tevoren.

*

Mannen in lingerie

Reinette, sinds eerste kan samen met Kokos, was een intelligente en plichtsbewuste studente die uitgebreid nota's nam en samenvattingen met veel kleuren maakte. Ze hield van felle kleuren, vooral oranje. Reinette was een bezige bij, die zich in plaats van toeghangen met Kunst bezighield; beeldhouwen, tekenen, gedichten. Het lag voor de hand dat Reinette en Goudenregen verkozen waren tot cultuurverantwoordelijken, met als missie om ons uit onze moddertrog en naar meer verfijnde culturele gelegenheden te trekken, zoals een theaterstuk in het STUC, of een uitstap naar

Kopenhagen, op dat moment de cultuurstad van Europa. Ze kwamen op het wonderlijke idee om de kunst een intrede te laten maken in het hol van de barbaarsheid, de Gnorgl. Het plan hield in dat ze een eigen lingerie-lijn voor mannen ontwikkelden. Uiteraard waren er modellen nodig om de kunstig strakke ontwerpen te showen. ReINETTE en Goudenregen brachten het listig aan.

"Het zal doorgaan in de Gnorgl, en er zullen massa's vrouwen op afkomen. Wij zorgen voor alles, het enige dat jullie moeten doen is komen opdagen."

Zonder goed en wel te beseffen wat er eigenlijk van ons verwacht werd zegden we plechtig toe, Quercus, Larix, Beuk, Wilg, Frax, en ik. Toen we ontboden werden op het kot van ReINETTE en Goudenregen in de Heilige Geeststraat om de eerste ontwerpen te passen, begon het ons te dagen. Beuk trok een doorschijnend onderbroekje aan waar enkel ter hoogte van het kruis een leren lapje zat om het mannelijk geslachtsorgaan – ternauwernood – af te dekken. Quercus kreeg een strakke witte lange onderbroek met een rood hart op de poep genaaid. Ik kreeg een tutu. We zagen de paniek in elkaars ogen, lachten groen en hielden ons stoer. In de "Humus" – het wekelijkse blaadje met activiteiten – was al flink reclame gemaakt. Het gonsde van de geruchten over wie zou meedoen en wat we zouden dragen, en de tamtam over halfnaakte mannen in strakke pakjes had intussen ook andere faculteiten bereikt. Tijdens de namiddag op de grote dag, in de zetelhoek van de Bar, werden de eerste scheuren in ons zelfvertrouwen zichtbaar.

"Goudenregen, het was eigenlijk niet de afspraak dat we dit soort pakjes zouden moeten dragen," begon Wilg.

"Dit hele circus heeft niks meer met cultuur te maken," ging Quercus verder.

"We worden opgevoerd als goedkope Chippendales," zei ik.

"Het gaat jullie enkel om ons lichaam!," riep Larix dramatisch uit.

Enkel Beuk barstte nog van het enthousiasme, maar Goudenregen zag de bui al hangen, en begreep dat een extra duwtje zou nodig zijn om ons op dat podium te krijgen.

"Jullie gaan nu naar de Gnorgl om de choreografie van de verschillende stukjes nog eens met ReINETTE door te nemen. Ik zorg intussen voor een verrassing om jullie wat op te peppen. OK?"

"OK dan maar," gromden we.

In de vergaderzaal op de eerste verdieping overliep ReINETTE nogmaals de verschillende stukjes en bijhorende pakjes, terwijl beneden de begeleidende muziek werd klaargelegd. Beuk trok zijn eerste pakje al aan, terwijl bij ons de paniek alweer opwelde. Net op tijd kwam Goudenregen binnen met enkele flessen vodka en appelsiensap. De eerste twee vodka-oranges gingen binnen als limonade, maar de derde – met een extra geut vodka – verdoofde de zenuwen die door ons lichaam gierden, om plaats te maken voor een toenemende euforie. En dat was net op tijd, want het café begon vol te lopen. Van allerhande faculteiten kwamen hoofdzakelijk studentes naar de Gnorgl afgezakt en tegen halftien stond de kerkmuur vol fietsen en was het café gevuld met meer vrouwen dan ooit uit de geschiedenis van de Gnorgl. Een geïmproviseerde houten catwalk liep vanachter de toog tot aan een klein podium tegen het grote raam. Per twee of drie kwamen we op om ons stukje te showen. Beuk en Wilg kwamen zwetend en vol adrenaline van het podium terug de gang in gestormd.

"Het is geschift! De vrouwen staan tot tegen het podium geperst en gillen als gek."

Ze stormden naar boven om het volgende pakje aan te trekken. Quercus en ik bleven alleen in de gang achter en zeiden niks, tot de intro van "*Spaceman*" inzette, wat betekende dat het onze beurt was. Voortgestuwd door de vodka-roes stapten we traag en met onze heupen wiegend over de catwalk tot op

het podium. Quercus in een lange onderbroek met het rode hart erop, ik in een lichtblauwe tutu met doorschijnende voile. Beuk had gelijk, honderdvijftig vrouwen krijsten en gilden dat het geen naam had. Eens op het podium voerden we ons ingestudeerde dansje uit. Omdat Quercus van pakje moest wisselen om dan onmiddellijk terug op te komen, moest ik achterblijven en in mijn eentje tijd winnen.

"Doe maar om het even wat," had ReINETTE me opgedragen. *"Improviseer!"*

Oog in oog met een meute wilde vrouwen bleek dat makkelijker gezegd dan gedaan. Ik draaide mijn handen boven mijn hoofd en trippelde op de toppen van mijn tenen rond mijn as. Dit was een stukje dat we hadden geleerd voor het revue-dansje op Björk, en tevens het enige dansje dat ik kende. Het publiek krijste het uit van de pret. Ik had eigenlijk enkele minuten moeten "improviseren", maar na mijn getrippel had ik het wel gehad, en vluchtte over de catwalk de veiligheid van de coulissen in, waar ReINETTE met een vodka-oranje klaarstond om de gierende adrenaline af te voeren.

Voor het afsluitend nummer kwamen we met zijn allen in een lange witte badjas op, die stukje bij beetje uitging. De bedoeling was dat we als moment suprême de badjassen in het publiek zouden gooien en met een been vooruit – en voorts enkel een voetbalsok aan – de blik op oneindig zouden richten. Uiteindelijk was het enkel Beuk die het aandurfde om zijn badjas weg te werpen en in vol ornaat op het podium te staan pronken. Onder een oorverdovend gekrijs verlieten we het podium.

*

Gnorgl?

Half mei waren er Verkiezingen, waarbij het Praesidium voor het volgende jaar werd verkozen.

"Trompet, wat zou je ervan denken als wij tweeën ons kandidaat stelden om volgend jaar de Gnorgl open te houden?"

Larix en Wilg hadden die taak dit jaar op zich genomen, en zoveel anderen vóór ons in de geschiedenis van de Gnorgl. Mijn vader was opgegroeid in een café, en ik herinnerde me hoe ik in mijn kleutertijd op de houten plank mocht zitten waarmee de bakken Kriek en Gueuze van de kelder naar boven achter de toog werden gehesen. Bompá stond achter de toog, terwijl bomma in de achterkeuken boterhammen met verse plattekaas – de specialiteit van het huis – klaarmaakte voor de wielertoeristen die op zondag het café aandeden. Vanuit het paradijs der cafébazen zag ik het grote rode hoofd en het witte haar van mijn grootvader verschijnen. Vanachter een withouten toog met gouden tapkranen knikte hij me bemoedigend toe. Ik stemde onmiddellijk met Beuks aanbod in.

"OK Beuk, we gaan voor de Gnorgl."

De namiddag van de verkiezingen was de Bar traditioneel toneel van enthousiast gezuip, want de kandidaten wilden in ruil voor bier nog snel wat stemmen ronselen voor de Verkiezingen, die later op de avond in Auditorium De Molen zouden plaatsvinden. Dit pre-verkiezingsgezwelg maakte ook slachtoffers. Kokos, die voor de gelegenheid vanuit Mechelen was afgezakt, trok naar de Spuyé aan Sportkot in een poging de overdaad aan alcohol door een spaghetti bolognese te laten absorberen. Zonder succes evenwel, want na enkele hapen sprintte hij naar buiten om over te geven in het grasveldje naast de Spuyé, waar we hem in dezelfde uitgetelde houding zouden terugvinden na de Verkiezingen.

Als je opkwam voor een functie werd je verondersteld je vooraan in de aula voor te stellen, aan het publiek uit te leggen hoe je de functie dacht in te

vullen, en waarom je de stem van het publiek verdiende. In praktijk kwamen velen met een sketch of een liedje aanzetten, en het entertainmentgehalte van je optreden bepaalde doorgaans ook de uitslag. Beuk en ik hadden de afgelopen week intens zitten zoeken hoe we ons het beste konden voorstellen. We gingen uiteindelijk voor een sketch waarin we ons elk als de ander zouden voordoen.

"Ik ben Trompet, ik zit in eerste ir en ik heb dit jaar voor Plantenbescherming gekozen," zo begon Beuk.

Het verkiezingspubliek, een propvolle en joelende, langzaam in bier marinerende aula had iets angstaanjagends, maar eigenlijk was het een makkelijk en dankbaar publiek. Als een constante hittehaard die net tegen het brandpunt aanschurkte, waarbij het minste vonkje volstond om het in buldergelach te laten ontvlammen. Dat was die avond evenwel nog niet tot me doorgedrongen, en hoewel ik tot dat moment rustig en beheerst naast Beuk had gestaan, bleek ik absoluut niet voorbereid op de aandacht van de volledige aula die zich in volle kracht op me richtte op het moment dat Beuk me de microfoon overhandigde.

"Ik ben Beuk...", begon ik.

En het volgende moment schakelde mijn brein zomaar zichzelf uit. Het bleef drie seconden stil terwijl ik roerloos naar de aula bleef kijken. Het publiek – dat niet doorhad dat het scherm achter mijn ogen simpelweg op ruis was overgeschakeld – dacht dat het allemaal deel van de sketch was, vond het prachtig en begon luid te joelen. Ik had geen idee hoe lang ik zo als een standbeeld naar het publiek had zitten staren, tot Beuk me in mijn zij porde en het beeld weer aan flitste.

"Ik ben Beuk..."

Het gejoel verstomde, en weer voelde ik de lichtspot van de aandacht op mijn smoeltje branden. Maar deze keer hield gelukkig het beeld stand.

"..., ik zit in eerste ir, ik heb dit jaar voor Landelijk Genie gekozen, en volgend jaar wil ik heel graag voor jullie samen met Trompet de Gnorgl openhouden."

Er volgden twee seconden absolute stilte.

"Omdat de Gnorgl het beste café ter wereld is!"

Luidkeels gejoel barstte los. Klappende handen en stampende voeten. We werden unaniem verkozen om het komend academiejaar de Gnorgl uit te baten. Beuk werd Gnorglboekhouder, ik Gnorglverantwoordelijke. Daarnaast werden Klaver en Quercus verkozen tot Barverantwoordelijken.

Alvorens Beuk en ik effectief cafébazen-voor-één-jaar mochten zijn, rees een gigantische muur voor ons op; we moesten in tweede ir zien te raken. Wat in essentie betekende dat elke individuele verschrikking van eerste ir, inclusief Fysisch Transport en Mechanica, met succes doorworsteld moest worden.

*

Eerste Ingenieursjaar – Faculteit Landbouwkundige en Toegepaste Biologische Wetenschappen - Proclamatie Eerste Zittijd

"Beuk – Niet geslaagd"

"Trompet – Niet geslaagd"

Het was niet echt een verrassing. Ik hoopte vooral dat de tweede zit niet te zwaar zou zijn. Quercus had met vijf vakken opnieuw een haalbare tweede zit. Frax was er zowaar in eerste zit door. Ik had negen van de twaalf vakken opnieuw. Beuk tien. Dat leek ons behoorlijk zwaar. Ik had enkel vrijstellingen voor Biochemie II, Veeteelt en Plantenteelt. Het was doenbaar, maar toch niet echt wat je een hapje tussendoor kon noemen. Dit betekende quasi een

ganse zomer blokken, of het was uit met de pret. Nog voor we onze uitslag van eerste zit kenden hadden Beuk en ik al beslist dat we geen tweede keer zouden bissen. Hoe graag ik ook bio-ingenieur wilde worden – en nog afgezien van de vraag of het thuisfront nog een bisjaar wilde financieren – ik zou de eer aan mezelf houden als ik twee keer moest bissen, en dan zou ik wat anders gaan studeren. Ik dacht wel dat ik de studie in principe aankon, maar als ik niet het karakter had om genoeg uren achter dat rotbureau te slijten dan was dat ook een tekort. Zo zag ik het, en Beuk had dezelfde visie. Als ik er niet door was in tweede zit, zou ik op Biologie overschakelen, waar ik in de licenties zou kunnen starten. Beuk zou Industrieel ingenieur gaan studeren. We hadden een plan B, wat een zekere rust gaf.

Maar zover was het dus nog niet, plan A was erdoor in tweede zit. Ik was het afgelopen jaar zoveel mogelijk naar de les proberen gaan, maar door alle activiteiten had ik toch een behoorlijke achterstand opgebouwd, wat ongetwijfeld had bijgedragen tot de stevige tweede zit die ik nu te verduren kreeg. Toch voelde ik me daar niet schuldig over. Ik had aan een nobel initiatief als Bloedserieus meegewerkt. En de Revue, dat was *incontournable*, daar moest je als rechtgeaarde Boerekotter nu eenmaal aan deelnemen. Evenmin was de achterstand zo groot als bij die volledige tweede zit in tweede kan. Nu had ik wel degelijk gestudeerd, en met de ervaring van de eerste zit wisten we nu beter aan welk type vragen we ons konden verwachten. En dan was er de Gnorgl die op het spel stond, dat was misschien nog de sterkste drijfveer. Het café draaiende houden, nieuwe ideeën lanceren, het leven boven de Gnorgl, daar hadden we allebei erg veel zin in. Maar dat kon dus enkel als plan A lukte. Plan A hield in dat Beuk en ik minstens een tien op twintig haalden op respectievelijk tien en negen vakken. We konden ons geen enkele misstap veroorloven, al was er ruimte voor een kleine buis – een negen of een acht – als tenminste compenserende scores op andere vakken het eindpercentage omhoog trokken.

*

Antigenen en Bernoulli

Het werd een speciale zomer. Half juli keerden Beuk, Larix – die ook tweede zit had in tweede kan – en ik terug naar Leuven en we installeerden ons boven de Gnorgl. Provisoir wel te verstaan. Enkel het hoogstnodige werd verhuisd, terwijl mijn andere spullen op mijn kot op de Kapucijnenvoer bleven staan. Inclusief mijn muziekinstallatie met CD-speler, waardoor ik die ganse zomer op een oude cassettespeler naar een cassette van *Oasis* luisterde. “*Roll with it*” gaf me weer energie telkens de moed me in de schoenen zakte bij een moeilijk hoofdstuk of een onoplosbare oefening. Ik zat achter de kleine bruine tafel in de kamer hoog boven het café, met het groot gat in de donkerhouten vloer, met de deur open naar de overloop naar de andere kamer, waar Beuk in stilte dezelfde lijdensweg aflegde.

Beuk stond elke dag om acht uur op en zat een half uur later achter zijn bureau te studeren. Ik stond doorgaans pas rond negen uur op om tegen halftien te beginnen. Larix begon pas om een uur of elf. Beuk had morgen examen Biochemie, en hij had zich volledig vastgereden in de werking van antistoffen in het immuunsysteem. Met de minuut werd hij nerveuzer, manisch op en neer wippend op zijn stoel. Ik had bij het examen in eerste zit een vraag over het immuunsysteem gehad, en Biochemie was een van de vakken waarvoor ik was vrijgesteld, dus was ik de aangewezen persoon voor raad. Alleen: ik sliep nog.

Biochemie was het enige vak geweest waarvan ik consciëntieus de lessen had gevolgd. Het was hard labeur. Professor Barabas gaf telkens een deskundige uitleg over biochemische processen ten beste, maar de uitleg was zo condens – elk woord was van belang om te kunnen volgen – en iedereen zat als een gek te pennen om zoveel mogelijk kennis van de man op papier te zetten om

die hopelijk achteraf te kunnen ontcijferen. Niet zelden liepen mijn notities vast, eindigden ze in een niet bestaand woord, of kon ik simpelweg niet meer lezen wat ik had proberen opschrijven in een poging om het helse tempo bij te houden. Vreemd genoeg leek de hele klus even zwaar voor de prof als voor ons.

"Heeft iedereen dit begrepen?," vroeg hij, welgemeend, terwijl hij smekend opkeek naar de aula, steunend op de rand van het meubel vooraan in de aula en zwetend als een paard.

"Als er iets is dat je niet snapt, zeg het alsjeblieft, dan gaan we er nog eens doorheen."

Tijdens de eerste lessen probeerden sommigen wel een vraag te stellen, maar in feite was de opeenvolging te snel. Elk van ons was zo hard aan het pennen en had amper de tijd om zich af te vragen of hij of zij het snapte of niet. We werden murw geslagen door de hoeveelheid informatie, en wat mij betreft mocht hij op dat moment alles nog eens opnieuw uitleggen. Aan de diepe zuchten en dolgedraaide blikken rond mij kon ik afleiden dat mijn collega's er net hetzelfde over dachten. Maar wonder boven wonder, en dankzij de al dan niet volledig te ontcijferen notities, bleek de biochemische puzzel grotendeels in elkaar te vallen als je de zaak achteraf nog eens rustig bekeek.

Exact op het moment dat Beuk mijn wekker hoorde afgaan, stormde hij mijn kamer binnen en plantte zich op mijn bed, met de cursus in de hand.

"Trompet, Trompet! Ik sla alles door elkaar. Wat is het verschil tussen antistoffen, antigenen, eiwitten, en immunoglobulines?"

Ik zat nog half in mijn droomwereld, en probeerde me rechtop in bed te zetten, maar dat ging niet door Beuks gewicht op mijn dekbed.

"Euhm.."

Ik hoestte de droomwereld weg.

"Antistoffen zijn eiwitten die antigenen, infectieuze micro-organismen, aanvallen. En de term immunoglobulines is gewoon een andere benaming voor antistoffen. Er zijn vijf immunoglobuline (Ig) klassen of isotypes: IgM, IgD, IgG, IgA, en IgE."

"OK."

Beuk maakte druk aantekeningen. Hij sloeg de bladzijde om en las voor uit de cursus:

"Antistoffen binden zich met hoge specificiteit aan antigenen om deze vervolgens op verschillende wijzen onschadelijk te maken."

"Maar hoe werkt dat juist?"

Ik begon over hoe moleculaire interactie in essentie een mechanische kwestie was. Als puzzelstukjes die in elkaar pasten, zoals bijvoorbeeld ook antihistamines zich op de receptoren voor allergenen zetten – omdat ze bijna dezelfde vorm hebben – en daardoor kunnen de echte allergenen er niet meer op en verhinder je dus de allergische reactie.

"Puzzelstukjes. OK, dankjewel. Zeg, en hoe zit het nu weer juist met de omzetting van DNA over mitochondriaal RNA bij prokaryoten, want dat begrijp ik ook niet goed."

Mijn ochtendlijke brein begon te zoeken, en ik stond op het punt om een uitleg te beginnen, tot ik besepte dat deze situatie alle verbeelding tartte – ik kon zelfs amper mijn bed uit.

"Beuk, ik moet nu eerst opstaan en ontbijten met koffie. OK?"

Beuk zag de absurditeit van de scène in, pakte zijn cursus en notities bij elkaar en liet me uit bed stappen.

"OK. En goeiemorgen trouwens!"

"Ook goeiemorgen, dankjewel."

Omgekeerd moest Beuk heel wat geduld opbrengen om me uit te leggen hoe ik aan oefeningen voor Fysisch Transport en Mechanica moest beginnen. Hij legde me uit dat ik op het examen nooit alle informatie zou krijgen die ik nodig had in de vergelijking die je moest toepassen op de gegeven situatie. Dat was de dada van de prof, omdat je in de realiteit ook vaak met onvolledige informatie geconfronteerd zou worden, en daar dan maar een oplossing voor moest bedenken.

"De pragmatische aanpak, zoals hij het noemt. Een bepaalde wet is vaak ook maar een benadering, zoals de wet van Bernoulli een vereenvoudiging is voor laminaire stroming, hetzelfde voor de wetten van Euler die de viscositeit verwaarlozen. Er zijn ook vereenvoudigde formules die het drukverlies in een bocht of na een vernauwing aangeven, zodat je de veel te complexe formules van Navier-Stokes kan vermijden. Als je een bepaalde parameter niet kent die je nodig hebt in je vergelijking, moet je de waarde van die parameter zo realistisch mogelijk schatten, en dit aangeven als een onzekerheid in je uiteindelijke resultaat."

Geloof het of niet, maar er had zich dit jaar onderhuids een ommekeer voorgedaan in ons denken en doen. Toegegeven, we waren nog steeds losbandige studenten, maar door via Bloedserieus met pers en gezagsdragers in contact te komen, door bij de Revue de historische kracht van de Landbouwkring te ervaren, waarvan we ons als eerste-irrsers nu eindelijk volwaardig deel voelden, leek de jeugdigheid van de kandidaturen grotendeels afgeworpen. Tegelijk begonnen we zowaar de krant – De Morgen – te lezen, boven in de keuken van de Gnorgl. En voortaan dronken we koffie, omdat dat nu eenmaal hoorde bij 's ochtends de krant lezen. De hoogste treden van de trap naar volwassenheid waren nog in een onbereikbare mist gehuld, maar toch waren we dit jaar ongemerkt een volgende trede opgeklommen. De ervaringen en die verbrede blik op de maatschappij – maar

ook door de enkele jaren studie die we er intussen hadden opzitten – begonnen zich langzaam te transformeren in een manier van denken. Na ons middagbroodje trakteerden we ons nog op een klein pintje op een zomers terras op de Oude Markt, alvorens terug naar de boeken te fietsen. Voor onze ogen werd het gigantische Marktrock-podium opgericht.

"*Tiens,*" mompelde Beuk.

Ergens was er diep een soort analytisch denken in gang gezet. In plaats van louter naar de vrouwenkleedjes te kijken, vroegen we ons spontaan af welke krachten met het optrekken van het podium gepaard gingen, hoe de elektriciteitsvoorziening werd verzorgd – tot die dag had ik nog nooit van mobiele generatoren gehoord – en hoe de horeca rond de Oude Markt hierin betrokken werd. Kortom, we begonnen na te denken over hoe dingen technisch en organisatorisch aangepakt werden. Ook de dagelijkse aanblik van de Gnorgl en wat er allemaal nog moest gebeuren voor de start van het academiejaar, deed een heel concreet beroep op ons probleemoplossend vermogen. Met wat goede wil zou je kunnen zeggen dat we langzaam ingenieurs aan het worden waren, zij het misschien niet volledig volgens het ideale parcours dat de faculteit in gedachten had. En toegegeven, helemaal klaar voor de arbeidsmarkt en het echte leven waren we nog niet. Te speels.

*

De Grote Foeftruuk

Een tweede zit is eindeloos saai, en elke aanleiding werd gretig aangegrepen om wat stoom af te laten. Een makkelijk mikpunt voor een grap was Victor – de man van de honderd pinten – die ook boven de Gnorgl op kot zat. Hij was een beste kerel, maar had enkele compleet foute trekjes. Het snorretje, de

uitgebouwde Mazda, en de T-shirt in de bleke jeansbroek die zo hoog werd opgetrokken dat zijn heilige drievuldigheid prominent stond afgetekend.

"Doet dat geen pijn?"; vroeg Beuk, met de beste bedoelingen.

"Nee," gromde Victor.

Toen Beuk, Larix en ik de volgende middag voor de deur van de Gnorgl op Victor wachtten om te gaan lunchen, trokken we met ons drieën onze broek zo hoog op als we maar konden en staken onze T-shirt in de broek. We proestten het uit maar Victor zag er de humor niet van in, en sprak een week niet tegen ons. Toch goed gelachen.

En dan was er de "Grote Foeftruuk", waarmee Larix en ik elkaar beurtelings verblijdden. Muisstil kwam Larix de trap afgeslopen naar mijn kamer. Hij duwde de deur, die op een kier stond, langzaam verder open. Ik zat nietsvermoedend aan mijn bureau te studeren en naar *Oasis* te luisteren, met mijn rug naar de deur, terwijl Larix achter mijn rug de truuk uitvoerde.

"Trompet," fluisterde hij, zodra hij klaar was.

Ik schrok me eerst een ongeluk en draaide me dan om. Ik begon al te gniffelen want ik wist wat er zou volgen.

"Ik heb een muis," fluisterde hij. "Kijk!"

De Grote Foeftruuk bestond erin om penis alsook beider ballen naar onder en achteren te proppen en het geheel in positie te houden door de knieën tegen elkaar te drukken. Op die manier bleef vooraan enkel schaamhaar over en het leek alsof je – inderdaad – een foef had. Monsterlijk! Het zag eruit als een communistische pornofilm. De dikke bovenbeenspieren en het zachte beenhaar, het was absoluut geen zicht en werkte onweerstaanbaar op de lachspieren. Lachen gieren brullen.

"Eej mannen, kan het wat stiller, ja. Ik probeer hier wel te studeren."

Beuk kwam uit zijn kamer gesjokt om te kijken wat er aan de hand was. En net dan brak het *moment suprême* aan waarbij Larix zich omdraaide en vooroverboog. Zowaar, nog monsterlijker! Het zicht van een samengeperst stel ballen met een penis er ergens onmogelijk tussenin gewrongen is gewoonweg te grappig, en andermaal tranen van het lachen.

"Jongens, jongens, jongens."

Beuk schudde het hoofd en sjokte terug naar zijn kamer, terwijl Larix en ik nog nagiechelden. Larix schudde de zaak terug op zijn plaats.

Tegen pakweg halfelf 's avonds sloten we de dagelijkse bloktaak af met enkele zware bieren in de Karibu, het reiscafé over de spoorweg. Ook toen de examens aan de gang waren zetten we dit ritueel onverminderd voort. Zonder die portie hoge gistingsbieren konden we simpelweg de slaap niet vatten.

*

Examenvraag Fysisch Transport:

"Op de discoavond in de Gnorgl zijn honderdvijftig mensen aanwezig. De begintemperatuur in de ruimte is 23 graden. Bij de consumptie van elke pint gaat de normale warmteproductie van 5 kilojoule per minuut omhoog met vijftien procent. Bereken de ventilatiestroom die nodig is om de temperatuur in de Gnorgl doorheen de avond op 25 graden Celsius te houden."

De prof was zo goed geweest om een vraag uit mijn concrete leefwereld te bedenken, maar het angstzweet parelde in dikke druppels op mijn voorhoofd.

"Denk stap per stap," hoorde ik Beuk zeggen.

Goed. *"Stap1: Welke vergelijking te gebruiken?,"* prevelde ik tegen mezelf, in opperste concentratie.

Het ging over warmtetransport. Productie van warmte door de studenten in de Gnorgl aan de ene kant. Afvoer van warmte door de ventilatie tot het gewenste evenwicht van vijftiengraden aan de andere kant. Ik moest de warmtebalans opstellen, die analoog was aan massa- en energiebalansen.

"Stap2: Welke gegevens ontbreken om de vergelijking toe te passen? "

Alle gegevens waren er, behalve de toename aan warmte in de loop van de discoavond.

"Stap3: Schat de ontbrekende gegevens via realistische aannames."

Ik nam aan dat gemiddeld een pint per uur per student werd gedronken. Dat leek weinig maar naar de discoavond kwamen ook veel studentes in hun zilveren glitterpakjes, en studentes dronken minder snel dan hun mannelijke collega's.

Ik schreef mijn redenering volledig en netjes uit, en gaf met een gerust hart mijn examen af.

Bij Biochemie kreeg Beuk een vraag over antistoffen en antigenen.

"Als puzzelstukjes," had hij gezegd, en dat had de prof bekoord.

*

Eerste ingenieursjaar – Faculteit Landbouwkundige en Toegepaste Biologische Wetenschappen – Proclamatie – Tweede zittijd

"Trompetboom – Geslaagd"

"Rode Beuk – Geslaagd"

De volgende dag verhuisden we onze spullen naar de kamers boven het café.

Ons Gnorgljaar was zonet begonnen.

Hoe schoon

De Gnorgl was gevestigd op de benedenverdieping van een statig huis op de hoek van de Waversebaan en de Prins De Lignestraat. Beuk en ik hadden nog twee weken tot de start van het academiejaar, maar de Gnorgl was nog lang niet klaar. De grote ramen in het voorgedeelte gaven uit op beide straatkanten, dan volgde een smaller stuk met links de lange toog, en achteraan verbreedde de ruimte zich in de dansvloer. In dat achtergedeelte stond ook de flipperkast, hing de vogelpik, en bevond zich de doorgang naar de toiletten. Acht jaar geleden was de Gnorgl geopend als het studentencafé van Boerekot. Tevoren had het jarenlang leeggestaan en nog daarvoor was het een buurtcafé geweest. Het gebouw was eigendom van een oudere vrouw van wie het door de Landbouwkring gehuurd werd. De Gnorgl had al die tijd geen winst gemaakt, waardoor er nooit geld beschikbaar was om structurele verbeteringen aan het café aan te brengen. In plaats daarvan kreeg de Gnorgl van de Landbouwkring een beperkt budget om de meest dringende problemen aan te pakken en het café weer leefbaar te maken, tenminste tot het volgende academiejaar.

Terwijl Beuk de buitenraamkozijnen van een vers laagje blauwe verf voorzag, trok ik mijn stukadoorplunje aan en herstelde de grote schimmelvlek die zich in een hoek tegen het plafond had gevormd nadat de dakgoot vorig jaar was beginnen lekken. Op een jaar tijd kleurde de verf van wit naar een vuil geel, en we gaven het hele binnencafé een nieuwe verflaag in ecru. Vorig jaar was een gloednieuwe tapinstallatie in gebruik genomen en waren nieuwe mannentoiletten geïnstalleerd, een brede pispak in witte tegels ter vervanging van de twee individuele pissijnen. Het meterslange houten toogblad dat Larix en Wilg vorig jaar hadden geplaatst vroeg enkel om een vers laagje vernis.

Restte ons de kelder op te ruimen en vooral: het *koerke*. Achter de toiletten was er een deurtje dat uitgaf op een vierkante, ommuurde open ruimte, met een stenen pad langs de buitenwand van de Gnorgl dat leidde naar een metalen deur die uitgaf op de Waversebaan. In een flits van paradijselijke zinsverbijstering zou je er een vredig moestuintje in kunnen zien; in praktijk was het *koerke* niet meer of minder dan een stort, waar zich over de jaren heen een berg oude rommel van plastic, verfpotten, flessen, rottend hout en onidentificeerbaar afval had gevormd. Tegen de linkerwand stond een oude volière, maar vogels en vogelzang waren lang vervlogen. Een van onze verkiezingsbeloftes was "de opkuis van het *koerke*" geweest – wat op luid gejuich was onthaald – en dus sleepten we twee dagen lang allerlei rotzooi naar de container die we speciaal hadden laten komen. Ook de vergaderzaal op de eerste verdieping stond vol onnodige ballast zoals kapotte fauteuils, een lege kleerkast en allerhande rommel. Met een zware hamer mepten we de oude kasten – en de volière – vakkundig uit elkaar. In geen tijd was de container overvol, en herademde de Gnorgl. Beuk en ik keken voldaan naar het lege en propere *koerke* waar nu enkel nog de afvalbak voor groente-fruit en tuinafval stond. Bloemen of gras leek ons een stap te ver, en waarschijnlijk was de bodem sowieso te vervuild.

In de kelder stonden intussen de vaten Maes en Palm, en de bakken van allerlei soorten bier en frisdrank netjes naast elkaar gerangschikt voor de langverwachte zondag vijftien september, de avond voor het nieuwe academiejaar van start zou gaan, onze vuurdoop en steevast een van de drukste en langste nachten van het jaar. Vanaf halftien werd de door de zomerse hitte ingedommelde Gnorgl overspoeld met boerekotters van overal te lande. Sommigen bruingebrand en met wilde zomerverhalen, anderen nog bleek van de tweede zit. Beuk en ik stonden achter de tapkraan en voorzagen de dorstige kelen van bier. Zeker als om middernacht de nieuwe praeses aan de bel trok.

"Het Fakhuis geeft een vat!"

Applaus, gejoel en gebrul. Er was geen seconde rust, de tapkraan stond continu open, iedereen wriemelde zich tegen de toog aan om zoveel mogelijk gratis bier mee te graaien. Iedereen wilde zijn of haar Gnorglbeker, een bruine aarden pot met je naam op die in rijen boven de toog hingen. Het café bruiste als een kronkelend wildwaterdier, en ik genoot er met volle teugen van om achter de tap te staan. Om halfdrie stak Beuk zijn hoofd vanachter de deur achter de toog, die binnendoor via de trappenhal naar het toilet leidde. Zijn hoofd was helemaal rood van opwinding.

"Trompet, Trompet, kom, kom! Het is ambras in de toiletten!"

Ik sloot voor even de tapkraan, droogde mijn handen af en trok naar achteren. De Gnorgl was een vreedzaam café, waar zelden of nooit gevochten werd, en dat wilde ik ook zo houden. Ik was vastbesloten de vechtersbazen zonder pardon uit het café te zetten met de mededeling dat ze niet hoefden terug te komen. Maar wat ik zag tartte mijn verbeelding. Beuk stond in de vechthouding klaar – hij had in zijn jeugd nog aan judo gedaan – tegenover een student die er niet bijzonder agressief uitzag. Eerder bezopen, eigenlijk. Beuk tierde over hoe hij duidelijk gezien had dat de zatte snoodaard papier in de toiletbak had zitten gooien. Dat mocht niet want het verstopte het toilet, en dat betekende miserie. Maar het gebeurde natuurlijk de hele tijd, en het was nu ook weer geen reden om de jongen op zijn gezicht te timmeren. Boks, de stoere kerel die vorig jaar met zijn auto tegen het kot van Myosotis was gereden toen hij haar 's nachts een bloemenboeket voor Valentijn had willen brengen, stond er intussen ook bij. Hij stak zijn brede borst vooruit en declameerde rustig maar vastberaden:

"Beuk, ik ben hier als je mij nodig hebt, he."

Wat Beuk enkel maar nog meer versterkte in de toon van zijn discours.

Ik rolde met mijn ogen, gunde Beuk geen verdere blik en draaide me om.

"Ik ga terug, ik heb bier te tappen."

Even later stond Beuk naast me. Ik gaf een pastoorpreek ten beste over prioriteiten, voorbeeldfunctie en cafés met vechtreputaties. Beuk bond onmiddellijk in.

"Je hebt gelijk, Trompet. Sorry."

"Niet erg."

Ik tapte onszelf twee pintjes.

"Schol."

"Schol."

De kerkklok sloeg zeven uur toen we de deur achter de laatste stamgasten sloten. Om negen uur zouden de kersverse eerstekanners langskomen als onderdeel van hun geleide verkenningstocht langs de belangrijkste adressen in Heverlee. Beuk en ik hadden dus nog twee uur. We besloten een uur te slapen en om acht uur op te staan om te kuisen, zodat de Gnorgl er sprankelend en uitnodigend zou uitzien, en al die schachtjes heel vaak zouden willen langskomen. Een uur slaap is weinig, misschien zelfs erger dan geen slaap, dus draaiden we de zomermuziek loeihard om de pijnlijk kloppende aders in ons achterhoofd te negeren. Met de schuurborstel in de hand swingde Beuk door het café, onderwijl de zomerhit *Coco Jambo* meebrullend.

"Yayaya Coco Jambo Yayayeh! Eh-oh!"

De "eh-oh" werd extra luid en hoog uitgekrijst, met een stem zo rauw als een rode biefstuk. Terwijl ik het achterstuk stond te schrobben, nam Beuk het voorstuk voor zijn rekening, kuisend en zingend in een steeds snellere dans met de schrobber. En wat moest gebeuren, gebeurde.

"Coco ...!"

Een danspasje werd gemist, de natte vloer bood weinig weerstand, en Beuk – nog steeds zingend en swingend – ging spectaculair onderuit en viel met zijn

volledige gewicht op een van de houten banken. De houten bank viel om, klapte terug en katapulteerde Beuk nogmaals de hoogte in waarna hij met een luide kwak tussen de stoelen op de vloer neerkwam. Het was een oorverdovende dreun, die de wereld even leek te doen stilstaan. Van mijn kant van het café zag ik geen Beuk meer. Ook het zingen was abrupt gestopt.

"Beuk?"

Geen antwoord.

"Beuk?!"

Na nog enkele seconden zag ik hem rechtkrabbelen, plots nuchter nu. Zijn gezicht stond lijkbleek.

"Gaat het?"

Hij klopte zijn benen en armen af, als om te checken of er niks gebroken was.

"... Jambo." kwam er uiteindelijk uit met een klein stemmetje.

"OK ja, denk ik. Sjongejonge."

We schrodden het café in stilte verder. De eerstekanners kregen hun limonade in een fris naar javel ruikend café, en om tien uur 's ochtends kropen we in bed. In de late namiddag stonden we terug op, om om negen uur 's avonds alweer achter de tapkraan te kruipen voor de volgende hevige nazomernacht. En zo ging het dinsdag, woensdag en donderdag opnieuw. En dan zat de eerste week erop, en keerden we doodop maar voldaan huiswaarts.

*

Zuurbes

Straatlawaai was een probleem. Dat wisten we, en als we het toch zouden vergeten herinnerde de buurvrouw er ons op tijd en stond aan. De buurvrouw was een prachtmens. Het was niet altijd een pretje om naast een studentencafé te wonen, voornamelijk door de geluidsoverlast, en we waren er ons van bewust dat enkele bewoners uit de straat de wijkagent onder druk zetten om de Gnorgl hard aan te pakken, en als het even kon zelfs te sluiten. Nochtans woonden die individuen lager in de straat, verder van de Gnorgl verwijderd, en hadden ze dus veel minder last van het café dan pakweg de buurvrouw of de bakker, die het meest reden tot klagen hadden. De buurvrouw had twee tienerdochters, en doordat ze in het huis aanpalend aan de Gnorgl woonde, kregen zij het leeuwendeel van de overlast te verwerken. Maar ze wilde niet meedoen aan de campagnes van het wijkcomité, aangestuurd door Zuurbes, een verzuurde man die om de haverklap petitie liet rondgaan tegen het oord van verderf dat de Gnorgl was. Hij ging bij de wijkagent klagen en pleitte ervoor om ons het leven zoveel mogelijk te bemoeilijken bij het afleveren van vergunningen voor containers, door moeilijk te doen over buitenreclame enzovoort. Zelfs mijn tante Kool, die ook lager in de straat woonde en allerm minst als een doetje te boek stond, was niet zo extreem als Zuurbes in haar klaagzang tegen de Gnorgl.

"Studenten moeten zich kunnen amuseren," vond de buurvrouw, en dat beaamden wij met graagte.

Dankzij haar houding haalde de buurvrouw de argumenten van Zuurbes grotendeels onderuit, en we probeerden haar daarvoor te bedanken door haar op de hoogte te houden van de Gnorgl-activiteiten, zeker wanneer de allerdrukste avonden zouden plaatsvinden, door een bloemetje met Nieuwjaar en door af en toe een gesprek over hoe we zaken konden verbeteren. Zo vond ze dat we meer moeite moesten doen om de overlast tot een minimum te beperken.

"Van het café hoor ik alleen de muziek, als die te luid staat, en dan vooral de lage tonen, maar de stemmen hoor ik niet. Maar als ze op straat blijven kletsen, is dat heel erg storend."

We trachtten daar zoveel mogelijk aan tegemoet te komen, met een geluidsbegrenzer op de muziekinstallatie, met het consequent sluiten van de binnendeur tussen het café en de trappenhal, omdat het lawaai zich zo een weg door de muren baande naar de slaapkamers van haar en haar dochters. Op de drukste avonden zoals de disco-avond schakelden we straatstilte-stewards in, vrijwilligers die tussen twaalf en vijf de Gnorgl-verlaters aanmaanden om onmiddellijk op de fiets te stappen, in plaats van nog op straat te blijven tateren. En de net gevormde koppeltjes die wat privacy wilden, zochten vanzelf de rustige plekjes in de speeltuin achter de kerk op.

*

Op maandagochtend begon onze dag een stuk vroeger dan de jaren tevoren. Niet omdat we vaker naar de les gingen, wel omdat er elke dag wel een probleem in het café op te lossen viel, want er ging elke dag wel iets kapot. Dan moest er een kapot raampje in de voordeur vervangen worden, dan weer waren er nieuwe gasleidingen te leggen, schimmelplekken te behandelen, toiletten te ontstoppen, enzovoort. Dat de Gnorgl nog nooit winst had kunnen maken had deels te maken met het feit dat het café maar vijf dagen op zeven open was – en dan nog enkel 's avonds – en dat de zaak grotendeels dicht was tussen juni en september. Geen inkomsten terwijl vaste kosten als huur wel bleven doorlopen. Toch werd in de korte openingsperiode evenveel bier getapt als in een doorsnee café op de Oude Markt over een gans jaar. Ons businessplan – ook al kenden we toen dat woord nog niet – was eenvoudig. We wilden zoveel mogelijk thema-avonden organiseren, want dat trok meer

volk naar de Gnorgl dan een gewone doorsnee avond, we wilden zoveel mogelijk vrouwelijke tappers achter de toog, en we hamerden er bij de tappers op om de toiletten grondig te kuisen, want vooral vrouwelijke studentes knapten af op vuile toiletten. En minder vrouwen in je café betekende ook minder mannen. En, minder populair maar onvermijdelijk: we verhoogden de prijzen. Tot vorig jaar kostte een pintje dertig frank of een bierkaart – goed voor tien pinten – tweehonderdtachtig frank. Daar maakten we vijfendertig en driehonderd van. Een Duvel kostte tot vorig jaar vijfenvestig frank, wat maar net de aankoopprijs dekte, dus dat werd vijftig frank. Met een fijn penseel paste Klaproos de prijzen aan op het grote houten bord links boven het sigarettenautomaat.

De weken en maanden nadien werd de Gnorgl een alsmear snellere wildwaterbaan. We lanceerden minstens een, en vaak twee of drie thema-avonden per week, en het café liep als een trein. In oktober was er de traditionele Palm- en Smartlappenavond. We klokten af op drieëntwintig vaatjes Palm van dertig liter elk, wat neerkwam op een kleine zevenhonderd liter Palm die er op een nacht werd doorgejaagd. Voor de Streekbierenavond hadden Beuk en ik brieven naar een reeks kleinere brouwerijen in het ganse land gestuurd, en enkele weken nadien werden een voor een de dozen bier geleverd. Het leek wel Sinterklaas: Witkap, Corsendonck, Karmeliet, Tongerlo, Westmalle, enzovoort. Er was een Mexicaanse avond met taco's, tequila en salsa, met achteraf een verschrikkelijke smurrie op de toog en de tafels. Een Maffia- en Porno-avond, waarbij we eerst de *Godfather* films toonden, en om twee uur *Tarzoan*, een porno-tekenfilm. Achter de toog droegen Goudenregen en ReINETTE voor de gelegenheid rode lippenstift en een gigantische boa. En de onvermijdelijke disco-avond, met glitterbollen, *Star-Trek* pakjes en ABBA kapsels. Beuk schminkte mijn gezicht in het zilver, ik het zijne in goud.

*

Elke maand kwam de onderhoudsman van de tapinstallatie langs.

"Je moet de leidingen regelmatig kuisen, met de oranje sponsjes die je met de waterkraan door de leidingen jaagt. Dat zuivert de leiding en verhindert de vorming van bacteriën die je bier die typische onaangename botersmaak geven."

Het maakte niet uit dat het nog maar negen uur `s ochtends was, er moesten enkele pinten achterovergeslagen worden.

"Om te checken of de tap wel naar behoren werkt. Ahja. Schol!"

"Schol."

Op dinsdagochtend leverde de brouwer de drank. Het hele gebouw daverde op zijn grondvesten als de vaten via het keldergat in de bierkelder werden gerold. Ik trok een broek aan en strompelde de trappen af om een praatje te maken met de twee mannen die kwamen leveren. Een van hen stond in de kelder terwijl de andere de vaten en bakken via het keldergat doorgaf. Ik kwam net beneden toen de jongste van de twee vanuit de kelder naar boven kwam gesprint en met paniek in de ogen naar buiten spurtte.

"Goeiemorgen."

"Die gasfles gaat ontploffen!"

"OK. Euhm.."

Terwijl ik met mijn ochtendbrein nog stond te beslissen wat ik nu best kon doen, kwam de oudere het café binnen. Hij was niet in paniek, zijn gezicht stond rustig en gedecideerd, maar de stevige tred gaf aan dat het geen grap was.

"Als zo een fles gaat... ik zeg je, die gaat door de muur!"

Voor mijn geestesoog zag ik al hoe de fles zich doorheen de keldermuren van de straat boorde, als een onderzeese raket, om uiteindelijk tot stilstand te komen bij Zuurbes. Ik zag hoe de klaagzanger in zijn living tegen de muren stond te prediken, een priemende vinger in de lucht.

"Het barbaarse café dat onze mooie wijk verziekt!"

Om het volgende moment met huis en al de lucht in te worden geblazen. Ik was plots helemaal wakker en rende snel mee de keldertrap af. Koolzuurgas was het aandrijfgas voor het bier, dat via het vat door de leidingen gepompt werd om druk op je tapkraan te krijgen, en zo een bierkraag op de pint te kunnen produceren. Koolzuurgas werd geleverd in zware flessen van anderhalve meter hoog, waarin het gas onder hoge druk zat opgeslagen. Bovenop de fles zat een kop, die je opendraaide zodra de gasfles in de kelder op de tapinstallatie was aangesloten. Die kop was er nu afgeslagen toen de gasfles door het keldergat naar beneden was gelaten, en het gas was beginnen ontsnappen. Toen we in de kelder aankwamen, lag de fles op de keldervloer, en tolde luid sissend in het rond, als een dikke metalen slang. De man pakte de fles op, stak ze door het keldergat naar buiten, en riep naar zijn collega.

"Geen paniek. Alles onder controle. Zorg gewoon dat die fles niet voyageert, OK?"

"OK."

Terug bovengekomen liet hij de fles rustig leeglopen, met een voet stevig op de fles.

"We brengen volgende week een nieuwe fles mee, goed?"

"Prima. Tot volgende week."

Het huis van Zuurbes was gered. Beuk was inmiddels wakker. We stapten in de kringwagen voor ons tweewekelijks tripje naar de Makro. De kringwagen

was een knalrood Citroën bestelwagentje, eigendom van de Landbouwing met op de motorkap in het groot het varkenlogo van de Gnorgl. De tweede versnelling haperde, en de achterklep sloot slecht, wat altijd een risico was als we over de E40 terug naar Leuven scheurden met de achterbak tot de nok volgestouwd met pakken chips, dozen vol jenever, Zwanworsten, zoute nootjes, kuisproduct, wc-eend en toiletpapier.

Beuk en ik leefden aan eenzelfde tempo. Dag in dag uit stonden we samen op, aten en dronken we samen, deelden lief en leed. Enkel als onze lieven op bezoek waren hadden we enkele uren privacy. We zaten zo kort op elkaar dat we maar een half woord of een snelle blik nodig hadden om elkaar te begrijpen. Zelfs als hij iets anders zei dan hij dacht, omdat zijn tong de wilde kronkels in zijn hoofd niet tijdig in de juiste woorden kon omzetten, wist ik nog wat hij bedoelde. Dit gebeurde vooral als Beuk opgewonden was – wat eigenlijk permanent het geval was.

"Trompet, Trompet! Is er nog tandpasta? En heb je de kapper al gesproken?"

"Nee, toiletpapier is bijna op. We moeten bijkopen. En ja, ik heb de brouwer gebeld en de bestelling voor volgende week doorgegeven."

Het was alsof we niet louter via taal communiceerden. Onze onderbewustzijn waren op een of andere manier verbonden geraakt. Ze vormden een enkel ondergronds meer dat zich onzichtbaar in de diepte uitstreekte en op dezelfde prikkels reageerde nog voor ze aan de oppervlakte kwamen. Geen van ons beiden had nog een fiets. We deden alles te voet, en de belangrijkste route was van de Gnorgl naar de Bar en terug. Langs die lange muur op de Kardinaal Mercierlaan fungeerden we met onze Gnorgltrui aan als wandelende reclameborden, en wuifden we de passerende bekenden en Gnorglklanten vrolijk toe. Als we om twee uur de Bar binnenkwamen voor een broodje en een soepje hadden wij er al een halve werkdag opzitten, terwijl Larix en Quercus zich bij een eerste koffie van de dag nog de slaap uit de ogen wreven.

*

Strip maar eens even

Als tapper in de Gnorgl had je automatisch extra aantrek bij vrouwen; voor de uitbaters van de zaak gold dat des te meer. Ik mocht onder meer genieten van de aandacht van twee langbenige eerstekansters, die lonkend aan de toog kwamen zitten als ik achter de tapkraan stond. Een blonde en een brunette. Ze droegen korte topjes met ontblote buiken en staken hun interesse niet onder stoelen of banken.

"Wie weet allebei tegelijk," schoot het door mijn hoofd, en vergat prompt de tapkraan te sluiten. Het bier spatte in het rond.

Ook vaak aan de toog zat Lelie, een mooi meisje met de aangename gewoonte om haar boezem tegen je arm of schouder te persen zodra je er een praatje mee ging maken. Terwijl ik nog nagenoot van de zachte druk, had Frax de juffrouw al naar zijn kot geloodst, waar hij in zijn zetel plofte, een joint opstak en zei:

"Strip maar eens even jij."

Wat ze vervolgens ook deed – bijzonder goed zelfs aldus Frax. Met alle gevolgen vandien.

"Slanke taille, grote borsten. Een echt oestrogeenwifje was het!"

Een andere opvallende verschijning van de Prins De Lignestraat was een identieke tweeling uit een West-Vlaams polderdorp, tweede kan sportkot. Onwaarschijnlijk knappe vrouwen, lang, slank, mooi gezichtje, superfiguur. Maal twee. Eentje kwam altijd een praatje maken, en zowaar een beetje flirten.

Vreemd genoeg heb ik van al die extra aandacht nooit de vruchten geplukt. Ik had natuurlijk een lief, maar ik was ook te traag, te naïef of simpelweg te dom om de signalen op te vangen. Beuk was duidelijk beter in het valoriseren van zijn statuut. Hij draaide hier en daar voor de lol een tong, flirtte met meisjes die in de straat op kot zaten, en tijdens de Palm-en-Smartlappenavond had hij in het donker hoekje bij de flipperkast flink en langdurig staan konkelfoezen met Ranonkel.

De aandacht van mooie vrouwen, dat was de leuke kant aan het Gnorgl-houderschap. De keerzijde was dat je om de zoveel tijd aangeklampt werd door saaie en zat lallende heerschappen die het nodig vonden je hun visie te geven over de Gnorgl, het caféwezen in het algemeen, en bij uitbreiding de verzieking van de wereld en de nakende ondergang van het universum. Beuk en ik hadden een afgesproken teken om van dergelijke vervelende types af te raken. Als je opzichtig met de wijsvinger door de ingebeelde middenstreep in je haar streek betekende dit dat je de ander moest gaan verlossen. Dan kwam Beuk aangesneld.

"Trompet, Trompet. Dringende telefoon."

Of: *"Je moet even naar de kelder. Er is een probleem met de druk op de vaten."*

Zo was ik verlost van de lallende oetlul. Ik trok trouwens met veel plezier naar de kelder. Voor technische zaken als het leggen van nieuwe gasleidingen of raamafwerking met siliconen liet ik het initiatief aan Beuk, want daarin was ik geen held. Maar met de tapinstallatie lag het anders.

"Trompet, de druk is te laag! Zo kan ik niet naar behoren tappen," riep een tapper.

Ik snelde als een gek de vermolmde keldertrap af. Door elke dag met de installatie bezig te zijn kende ik de druk- en koelingsregeling op mijn duimpje, en wist ik zonder te kijken of er een streepje naar links of naar rechts

bijmoest, of het gas op was, of dat het vat gasverzadigd was. Ik werd één met het beest dat de tapinstallatie was. Een beest met de buik begraven in de kelder, dat zonder nadenken bier naar boven pompte als het daar het signaal voor kreeg, dat als een slaaf het bier liet vloeien en pintjes aanbood in een wereld die het niet zag of kende. Ik hield van mijn tapinstallatie, het was het hart van het café, en het bier in de leidingen stroomde met dezelfde polsslag als het bloed in mijn aderen.

*

Golden shower

Een café is maar zo goed als zijn tappers, dus legden we onze tappers af en toe in de watten. De tappers kregen een percentage van de omzet van de avond, maar je moest het toch vooral vanuit de liefde voor het vak en de Gnorgl doen. Om een oud en over de jaren verwaarloosd café enigzins aantrekkelijk te houden moesten de tappers consequent de toiletten fris laten ruiken, de glazen platen waarop de bierglazen stonden laten blinken, de biervaten elke avond op water zetten, de flesjes in de kelder sorteren, enzovoort. Voor elke avond tussen zondag en vrijdag was er een tappersploeg. Voor zondagavond waren er Pinus en zijn kotgenoten, fantastisch goeie tappers waren dat. Ze maakten er een erezaak van om zoveel mogelijk pinten uit een vat te halen, zonder toe te geven op kwaliteit van schuim en druk. Ze haalden regelmatig de magische grens van tweehonderd pinten uit een vat van vijftig liter, terwijl andere tappers amper aan honderdtachtig raakten. Van zijn kot bracht Pinus gasttapper Fluweel en gast-DJ Gom mee, reggae-mannen in de ban van djembe en *rastafari*. Met zijn lange rasta's bracht Fluweel menig meisjeshart in vervoering, al was hij doorgaans te ver van de wereld om dit te beseffen. Fluweel smoorde zoveel

wiet dat al zijn bewegingen – glas afwassen in de spoelbak, tapkraan open, tapkraan toe, afschuimen, onderkant van glas in water afspoelen, geld aannemen, wisselgeld teruggeven – aan een laag toerental werden uitgevoerd.

Die avond hadden we een klein zwelgfeestje georganiseerd om de tappers voor hun toewijding en enthousiasme te bedanken. Na het vergadergedeelte met de praktische afspraken was het tijd voor plezier. Beuk en ik hadden deze namiddag een nieuwe cocktail uitgevonden: de Baby-Choc. Vodka, Baileys, Kahlua en chocomelk. De crèmekleurige Baby-Choc ging er vlot in en binnen de kortste keren was de hele tappersbende straalbezopen. Het werd alsmat vrolijker in de vergaderzaal boven de Gnorgl. Goudenregen – die niet kon stoppen met giechelen – moest plots dringend plassen. Ze greep de bierplateau waarmee zonet drank was aangevoerd, en spetterde achter de grote vergadertafel de plateau netjes vol, onderwijl nog steeds giechelend. Algemeen gebrul en gelach.

"En nu? Wat doen we met je zeik?!", riep Beuk uit.

Goudenregen trok een wenkbrauw op, balanceerde de plateau voorzichtig voor zich uit, opende het raam dat uitgaf op de kerk en kieperde zonder kijken de inhoud vanop de eerste verdieping uit het raam.

"En hop!"

Er stond gelukkig niemand onder het raam. Wat er wel stond was de mooie Hollandse fiets van Larix, en die kreeg de volle laag. Nog meer gebrul en gelach. De volgende dag in de Bar vloekte en tierde Larix dat het geen naam had.

"Mijn mooie fiets! En niet gewoon ertegen gezeiken, he! Op het zadel hebben ze zitten zeiken, en niet eens zo een beetje. Crapuul verdomme! En stinken, he."

Beuk en ik knikten, maar we keken elkaar niet aan.

"Je mooie fiets onder de zeik...", begon ik.

"Crapuul is het," knikte Beuk.

*

Duvelavond

November had de Jeneveravond, wat per definitie een extreem zatte bedoening werd, waarbij de kots van de toiletten droop in de kleuren van de respectievelijke fruitjenever. De Jenever- en discoavond, de Beach Party, de Lijst-avond, de Serieuze Week, het waren allemaal klassiekers die elk jaar terugkeerden, maar af en toe gooiden Beuk en ik nieuwe avonden in de strijd. Een daarvan was de Duvelavond. Duvel bleef, zelfs na de prijsverhoging, het meest verkochte bier op fles, dus een Duvelavond lag voor de hand. Een Duvel was voor velen de slaapmuts bij uitstek nadat eerst pinten waren gedronken. Anderen plantten zich simpelweg aan de toog en dronken de hele avond Duvel. Drie, vier, vijf. Het alternatief dat brouwerij Maes voor Duvel aanbood – Judas – werd bijna niet gedronken; de bak die we in het begin van het jaar hadden besteld was op het eind van het academiejaar amper halfleeg, de resterende flesjes vaal en bestoft. Voor de Duvelavond leverde Brouwerij Moortgat extra Duvelglazen, Duvelvlaggen, Duvel T-shirts alsook een tiental bakken gratis Duvel, waardoor we de prijs voor de gelegenheid tot twintig frank konden laten zakken.

Enkele huizen verderop op de Waversebaan, voorbij de bakker en café Pierroke, zaten ook Wilg, Klaproos, Palm en Kurk op kot. Om goed voorbereid

te zijn op de verwachte hoeveelheid Duvel zouden we er eerst uitgebreid spaghetti eten die Larix als gastkok sinds deze namiddag had zitten bereiden. Kwestie van preventief een absorptielaagje in de maag te leggen. Larix kon fantastische bolognaisesaus maken en ik at tot mijn maag op ontploffen stond. Van de dis sleepten we onszelf terug naar de Gnorgl-toog, plantten onszelf wijdbeens op een kruk, en dronken gestaag Duvel na Duvel na Duvel. In Gent moest er een café zijn waar je een flinke pot geld kon verdienen als je erin slaagde om het plaatselijke record te breken. Dat record stond naar verluidt al jaren op dertien Duvels in twaalf uur. Dankzij de absorberende werking van Larix' spaghetti raakten we aan negen Duvels. Om vijf uur kroop ik de trap op. Toen ik de volgende ochtend wakker werd en uit bed stapte, viel ik prompt voorover op de houten vloer. De Duvel zat nog altijd in mijn hoofd, en in mijn benen, die vergeten waren hoe me recht te houden. Straf spul, die Duvel.

De volgende dag was er een Breughelavond. Het Fakhuis had flink zitten kokkerellen, en voerde gehaktballen in krieken, pensen en appelmoes, worsten, geperste kop en roggebrood aan. Voor de gelegenheid tapten we donkere Grimbergen van het vat, die anders alleen op fles te krijgen was. Weegbree was er ook. Het was leuk. Het was de laatste keer dat ze naar de Gnorgl kwam.

*

Het begin van het einde

We lagen in bed te stoeien toen een vriend van de jeugdbeweging me opbelde om te vragen of ik samen met Weegbree mee wilde gaan skiën in januari. Ik trok de telefoon, die op de grond in de hal stond, in de kamer, en converseerde rustig over het komende winterseizoen, terwijl Weegbree speels

mijn lid bleef bewerken. Er zou nog wat bekend en plezant volk meegaan evenals Judas, waar ik af en toe mee afsprak in het stadscentrum. Zonder een seconde te twifelen deelde ik mee dat ik, net als de vorige jaren, met de Boerekotbende zou gaan skiën. Het kwam niet eens bij me op om dat te laten schieten, het was de afgelopen jaren veel te plezant geweest. Weegbree's gespeel vertraagde en viel uiteindelijk helemaal stil. Met een pruillipje staarde ze voor zich uit nadat ik de hoorn had ingehaakt. Ik begreep er niks van.

"Wat is het probleem? Ik ga toch nog de rest van mijn leven met jou skiën!"

Ik meende dit oprecht, en in mijn jeugdige naïviteit beschouwde ik deze mededeling zowaar als een romantische bevestiging van mijn voornemen om mijn hele toekomst met haar uit te bouwen. Nauwelijks merkbaar kreeg de pruillip een verbeterd trekje.

Op vrijdagavonden werd de Gnorgl verhuurd voor privé-feestjes. Het waren extra inkomsten voor de Gnorgl, en wij zorgden voor de tapper. Vaak stonden Beuk of ik zelf achter de toog. Weegbree had vorige maand een feestje georganiseerd in de Gnorgl. Bij de afrekening de week nadien was ik onverbiddekelijk geweest in de aanrekening van de gangbare tarieven voor vrijdagavondfeestjes, voor de drank en de huur van het café.

"Het kan toch niet dat ik jou minder laat betalen dan iemand anders, gewoon omdat je toevallig mijn lief bent?"

Weegbree fronste een wenkbrauw, knikte en betaalde. Was ik principieel, of gaf mijn houding indirect aan waar mijn prioriteiten lagen?

*

Beach party

Dan was het tijd voor de Beach party, de absolute klepper van het jaar. Het was begin december en al flink koud. Het was donderdagochtend elf uur en het moment was aangebroken om de cocktails te maken. Beuk en ik hadden gisteren een indrukwekkend voorraadjie alcohol ingeslagen. Die voorraad moest in de komende uren worden omgezet in drie succescocktails. Met Kurk, Zelvova en Wilg hadden Beuk en ik een raad van cocktailwijzen opgetrommeld. In de hoek lag een berg lege plastic flessen, en twee gloednieuwe emmers, klaar voor de arbeid.

"Sex on the Beach is een klassieker. Die blijft altijd goed." begon Wilg.

Een combinatie van vodka, Schnapps, appelsien- en veenbessensap werd in verschillende combinaties geproefd tot de ideale sterkte was gevonden. We begonnen als gek flessen te vullen en na een uurtje hadden we een mooie hoeveelheid strandseks klaar.

"Nu nummer twee."

Ik goot een testbrouwsel samen met Triple Sec, Gin, Passoa, en fruitsap.

"Een heel mooi kleurtje!" vond Wilg.

"Even proeven."

"Wow, dees ies goe," zei Kurk.

"Behoorlijk straf wel," zei Wilg.

"Mm, iets meer fruitsap misschien, maar ook niet te veel. Dit lanceren we als de straffe cocktail," stelde Beuk voor.

We schatten het alcoholpercentage in de cocktail, kwamen tot de conclusie dat het nog net onder de twintig graden moest zijn – de dranklicentie van de Gnorgl had een limiet van twintig graden – en begonnen te mengen. Eerst in een emmer, dan overgieten in plastic flessen.

"Een naam! Heeft iemand een naam?," vroeg ik.

"Lik-mijn-Bijl."

Zelkova zei eindelijk ook wat. Hij hield het glas in de hand en leek niet van plan het nog door te geven. Zelkova sprak doorgaans pas als hij alcohol gedronken had.

"Pardon?"

"Lik-mijn-Bijl. Van Slaine, de stripheld. Straffe gast, straffe cocktail."

Hij haalde de schouders op en goot de rest van het testbrouwsel achterover.

We keken elkaar aan.

"Eenmaal, andermaal. Lik-mijn-Bijl zal het zijn."

Een uur later was de voorraad Lik-mijn-Bijl aangemaakt.

Nu de champagnecocktail.

"Champagne en cassis?," stelde ik voor.

"Kir Royal, dus feitelijk," zei Wilg.

"Goe, mor waa steken dij coecktail oep vat," zei Kurk.

Hij rolde een sigaret.

"Op vat?"

Ik keek Kurk aan.

"Gaa moet ies probere oem draa verschillende coecktails in e café zoe vol as n aa te servere."

Hij stak de sigaret in zijn mond, maar stak ze nog niet aan.

"Ik zeg aa: da gôa ni. Aa tappers weurre zot."

"Dus?," vroeg ik.

"Dus waa steke dij coecktail oep vat."

"En dan?"

"En dan tappen he, slimme! Ni zoe stoem zene den deze."

Hij stak zijn sigaret aan, verdween naar de kelder en kwam terug met een leeg vatje Palm van dertig liter. Met de sigaret bengelend uit de mond sleutelde hij met een schroevendraaier aan de bieraanvoer. Wij keken zwijgend toe. Zelvova maakte zichzelf nog snel een Lik-mijn-Bijl. Na een kwartiertje manoeuvreren sprong de bovenkant van het vat los.

"Zie'det se", riep Kurk euforisch uit.

"En naa doen waa hie dij champieter-coecktail in."

Het was kwart voor twee en ik moest naar de les, dus liet ik het spoelen van het palmvatje en de aanmaak van de champagnecoektail aan het coektailcomité over. Ik had amper tijd om naar de les te gaan, maar er was een les die ik absoluut niet mocht missen: Dendrologie, de wetenschap van de Boom, van twee tot vier op donderdag. Quercus, Zomer, Winter en Pinus volgden het vak ook. In Dendrologie stak ik meer tijd dan in alle andere vakken samen. Elke week besprak de prof een aantal boomsoorten; verspreidingsgebied, winterkenmerken, enzovoort. Het was kurkdroke taxonomie, maar een van onze opdrachten was om een herbarium aan te leggen met daarin honderdvijftig verplichte boomsoorten uit de gematigde streken. Tijdens de lessen kon je meer dan de helft van de vereiste twijgen-met-blad krijgen, terwijl intussen de theorie van die bomen werd overlopen. Het plantmateriaal was eerder die dag uit het Arenbergpark verzameld, en als je al die bomen zelf moest gaan zoeken zou je dagen en dagen zoet zijn. Het drogen en inplakken moesten we zelf doen. Mijn kot lag vol telefoonboeken met twijgen ertussen. We moesten ook een biotoopstudie maken voor twee

bomen, in mijn geval de Zilverwilg en de Kruipwilg, allebei in het Arenbergpark. Na de les sprintte ik op mijn geleende fiets met een verse lading twijgen terug naar de Gnorgl. Beuk was met de kringwagen om cocktailglazen en rietjes, en ik ging het zand opwachten dat om halfvijf zou geleverd worden. Toen ik aankwam stond de reusachtige vrachtwagen van de zandgroeve al dwars over de Waversebaan. Er kon geen auto meer langs en achter de vrachtwagen vormde zich gestaag een langer wordende file. De truckchauffeur riep me vanuit het raampje toe.

"Is dat hier voor die twintig kuub zand?"

"Euhm, zand wel. Maar ik heb zeven kubieke meter besteld, geen twintig."
riep ik omhoog.

"Ja vriendschap, hebt gij mijne camion gezien? Ik kan niet efkes bij zeven kuub stoppen met kippen, he. Wilt ge uw zand of niet?"

"Euhm..."

Ik staarde beteuterd voor me uit. Ik moest maar zeven kubieke meter hebben. Wat moest ik met twintig kubieke meter aan? Dat was drie keer meer dan we nodig hadden. Meer zand, meer werk, en meer overlast als er een deel op straat zou blijven liggen. Zuurbes en de wijkagent zouden het ongetwijfeld fantastisch vinden. En ik zag de discussie met de zandleverancier al opdoemen die ons twintig kubieke meter zou willen aanrekenen. De file werd alsmaar langer, en er werd al flink getoeterd.

"Euhm..."

Ik zag geen oplossing voor het zandprobleem.

De chauffeur zag mijn schaapachtige blik, grijnsde breed en stak een duim in de lucht.

"Tis goe, jongen. Ik geef u zeven kuub!"

Hij reed de vrachtwagen zo dicht mogelijk tegen de cafémuur aan en liet dan de container kippen. De achterklep klapte open door het gewicht van het zand en een grote berg groengrijs zand vormde zich op het voetpad en de straat. Hij had helemaal geen twintig kubieke meter bij. Een grapjas, zowaar. De container ging terug naar beneden, de achterklep klapte met veel kabaal heen en weer, en de grote vrachtwagen zette zich schokkend in beweging. De chauffeur toeterde en zwaaide.

"Tot volgend jaar, kampioen!"

Intussen was de zandploeg gearriveerd, waaronder de donderdagavondtapper Pluimes. Met schoppen en kruiwagens brachten ze het zand naar binnen en verdeelden het gelijkmatig over het hele café. De kleurensplots en de palmbomen die we hadden gehoord, werden geïnstalleerd, en de dubbele tappersploeg van vanavond stapelde de cocktailflessen achter de toog en in de hal. Ik zette de gasstoof alvast op volle kracht zodat het lekker warm zou zijn.

Vanaf tien uur stroomde het eerste volk binnen. Iedereen kwam dik ingeduffeld aan, en in het inkomportiek vormde zich een enorme berg van jassen, pulls, sjaals en mutsen. Want vanonder de winterkledij verschenen *bermuda*-hemden, topjes, bikini's en zwempakjes. Kurk had zowaar een echt duikerspak aangetrokken. Het café was in geen tijd helemaal vol en vooral de champagnecoocktail ging er vlot door. Om elf uur zwaaide Pluimes me vanachter de toog toe. Zijn mond vormde een woord dat door de *samba* werd overstemd. Ik snelde naar de toog.

"Wat is er?"

"Ijs!"

"In de frigo!"

"Bijna op."

"Shit."

De champagnecocktail op vat werd rechtstreeks door de koelmachine van de tapinstallatie gekoeld, maar voor de andere cocktails hadden we ijs nodig, en daarvan hadden we duidelijk te weinig ingeslagen. De Gnorgl had geen ijsmachine. Ik zocht en vond Beuk in de massa.

"Wie in Leuven heeft een ijsmachine?"

"Discotheken, danscafés, cocktailbars ... euhm ... wie nog?"

"Hamburgerrestaurants!"

We sprongen de kringmobiel in en koersten naar het centrum. Beuk vloekte op de verrotte tweede versnelling. Met onze lege emmers in de hand sprintten we McDonalds op de Oude Markt in. Het was er rustig want bijna sluitingsuur.

"Sorry, maar dat doen wij niet."

"Echt niet? Alsjeblieft, jullie sluiten toch bijna. Je hebt het ijs zelfs niet meer nodig."

"Sorry."

Trut.

We trokken naar de Quick even verderop op het Fochplein.

"Kom maar mee!"

De Quick-juffrouw troonde ons mee naar achteren waar de ijsmachine stond en liet ons de emmers met ijs vullen. We kusten de juffrouw welgemeend een goeienacht, beloofden plechtig nooit meer een voet in McDonalds te zetten en sprintten terug naar de kringmobiel die met vier knipperende richtingaanwijzers voor het politiekantoor stond geparkeerd. Toen we terugkwamen wiegden de strooien rokjes en de bloemenkransen over de

dansvloer, had Kurk zijn pak tot aan zijn middel naar beneden getrokken want te warm, en had Frax twee reusachtige borsten in het zand gemaakt. Het zou nog een lange zwoele nacht worden. Zerkova stond met de zoveelste Likmijn-Bijl in de hand tegen een muur geleund. Zijn ogen waren open, maar niemand had hem de afgelopen twee uur nog zien bewegen. Om vier uur ging ook bij mij het licht uit. Ik dronk nog een champie-cocktail als slaapmuts en trok naar boven, waar ik als een blok in slaap viel.

Na de Beach Party maakte de toenemende winterkoude alles ingetogener, en verloren we ons in kerstfeestjes en *glühwein*. Plots was er geen eerste semester meer, trok iedereen huiswaarts voor kerst en nieuw, en hulde de Gnorgl zich in een winterse stilte en rust.

*

De bitterkou van januari

Begin januari was er de skivakantie. Klaver, Netel, ReINETte, Quercus, Wilg, Kokos, Frax en Larix waren allemaal mee. Weegbree en ik gingen dezelfde week skiën, maar niet samen.

De zondagochtend na het skiën arriveerden Larix en ik voor dag en dauw met de skibus terug in Leuven, en in de Gnorgl maakten we Beuk wakker. Het was de koudste winter in vijftien jaar, en vorige nacht was het kwik tot min vijftien graden gezakt. In het café was het ijskoud, en Beuk had de hoofdwatereleiding moeten afsluiten omdat anders het water zou bevriezen in de leidingen. Er hing een speciaal sfeertje in de Gnorgl als het zo koud en stil was, alsof het gebouw zich in een bezinnende winterslaap had teruggetrokken.

Met ons drieën trokken we naar de *Notre Dame* op de Grote Markt voor ontbijt. We bestelden boerenomelet, fruitsap en koffie. Nadien had geen van

ons echt iets te doen dus trokken we naar de Karibu. De Karibu was onze natuurlijke bestemming in periodes waarin de Gnorgl gesloten was. We kenden de uitbaters goed – vooral Doorn, die graag met de mannen van Boerekot praatte, en in het algemeen meer in mannen dan vrouwen geïnteresseerd was – en vroegen hen af en toe om advies over café-technische zaken. We pootten onszelf op drie krukken aan de toog. Er was een nieuwe, knappe tapster. Kort haar, mooi gezichtje, strakke broek. Ze heette Sering.

"Dag Sering."

Ze knikte maar zei niets.

"Westmalle tripel," zei Larix.

"Voor mij ook," zei Beuk.

Sering keek me aan met een blik van en-hoe-zit-het-met-jou. Ik keek te lang in mooie ogen. Ze had bloembladvormige lippen.

"En jij?"

Een vrouw van weinig woorden.

"Hmm."

Ik had geen zin in bier. De sufheid van de nachtelijke busrit zat me nog in het lijf. Maar ik kon moeilijk een bruiswater bestellen.

"Irish coffee!"

In die opstelling, op de kruk aan de toog, ging het de hele namiddag door. Ons inschattingsvermogen van de hoeveelheid alcohol die we aankonden liet ons andermaal in de steek, en om vijf uur beleefden Beuk en ik een kort maar intens overgeefmoment in het toilet. Sering keek bedenkelijk. Larix gaf nooit over, en bestelde nog een Westmalle tripel. Beuk en ik aten een spaghetti

met extra kaas om ons terug op een plateau van voorlopige stabiliteit te brengen. Larix had al maanden last van zijn darmen en bestelde een lichte rijstmaaltijd met kip. Om zeven uur zegden we Sering gedag en trokken terug naar de Gnorgl om de gasstoof in het voorste gedeelte op maximumkracht te draaien zodat de keet langzaam zou opwarmen. Het was hartje winter maar de winterslaap van het café zat er alweer op, want binnen twee uur stonden de tappers en de eerste klanten er. We sloten de vaten Maes en Palm aan, tapten onszelf een pintje en ik draaide plaatjes achter de draaitafel terwijl Beuk en Larix zich rond de stoof opwarmden. Even later arriveerden Pinus en zijn *reggae* tappersploeg, nog altijd de vaste tappers op zondagavond.

Om klokslag halftien stonden Olm en Taxus aan de deur, traditioneel de eerste zondagavondklanten. Het gebeurde dat, als de tappers wat te laat waren, ze al voor de deur stonden te wachten en Beuk of ik hen binnenlieten. Ze waren er elke zondag, posteerden zich onveranderlijk aan de achterste helft van de toog, ter hoogte van de draaitafel, en dronken rustig de ene Duvel na de andere, tot een uur of één. Een keer per week, meestal op donderdag, herhaalde dit ritueel zich op identieke wijze, met een Duvel extra en pas om twee uur naar huis. Ze wreven zich in de handen.

"Frisjes hier, he?"

"Duvel?"

"Wat had je gedacht?"

Even later sijpelde meer volk binnen, alsook het Presidium voor de zondagavondvergadering. Ik voelde me opperbest, pintje in de hand, achter de draaitafel van het beste kaffaat ter wereld. Later op de avond zou Weegbree langskomen. Alles was goed en in harmonie, dacht ik, maar deze winterse zondagavond had nog een verrassing voor me in petto.

*

Zomer en conflictbeheersing

Beuk irriteerde zich makkelijk aan roddels en irritante uitlatingen van bemoeizieke stamgasten. Ik probeerde hem af te remmen telkens hij zich dreigde te verliezen in vetes en pestscenario's tegen mensen die zich negatief uitlieten over het reilen en zeilen in het café. Vlier, een lange smalle klier, naaide Beuk telkens weer op.

"Dag Beuk, alles goed? Je café stinkt vandaag weer een beetje. Dat blijft toch een werkpuntje hoor."

Beuk ging al uit zijn dak en ik moest hem tegenhouden om niet aan een ganse reeks pestinitiatieven te beginnen, of de etter simpelweg op zijn neus te meppen.

"Niet doen, Beuk, laat hem maar ijlen. Het is al het gezeik niet waard."

Beuk was het impulsieve woelwater, en ik de stille verzoener op de achtergrond die de scherpe kantjes eraf vijlde. Tenminste, dat dacht ik.

Ik had in heel mijn leven nog nooit gevochten. Bij veel mensen bracht alcohol fysieke agressie naar boven. Niet zo bij mij. Die ene pint teveel wekte hooguit verbale agressie op. Mijn taalgebruik kon dan wat scherper en venijniger worden, en ik bleef koppiger bij mijn standpunt dan anders. Op die momenten toonde je je ware aard, zo werd gezegd, en misschien klopte dat wel. In de trappenhal ging de telefoon. Het was Weegbree.

"Eindelijk! Ik probeer je al de hele namiddag te bereiken."

"Oh, sorry. We zaten in de Karibu. Zie ik je vanavond?"

"Wel..."

Stilte.

"Wat is er?"

Stilte.

"Ik denk dat we eens moeten praten."

"Prima. Waarover dan?"

Stilte.

"Ik denk dat ik verliefd ben op Judas."

Ik wist niet wat ik hoorde. Ik had er zo hard naar uitgekeken om Weegbree vanavond terug te zien na ons weekje skiën. En nu dit. Een stroom van nieuwe, tot dusver onvermoede emoties en gedachten gingen tegelijk door me heen. Ik had absoluut geen idee hoe ik met deze informatie moest omgaan. Ik werd dan maar kwaad, en begon in de telefoon te roepen.

"Verliefd?! Ik dacht dat ik je kon vertrouwen!"

"Natuurlijk, maar daar gaat het niet om. Ik ... "

Ik luisterde amper nog naar wat ze zei.

"En Judas dan nog! Ik dacht dat hij een vriend was. Dat ik hem ook kon vertrouwen. Mooi is dat!"

"Sorry, ik ben in de war en..."

Ik kon dit niet langer aanhoren en gooide in het midden van haar zin de hoorn op de haak. Op mijn kamer aangekomen zocht zich plots een onhoudbare agressie een weg naar buiten.

"Godverdomme!"

De houten bureaustoel was het eerste losstaande voorwerp dat me voor de voeten kwam. In een grote boog vloog de stoel door de kamer, tegen de

spiegel aan de muur die kletterend en met veel kabaal aan diggelen vloog. Ik bleef met iets minder agressie, en drie gekneusde tenen, achter. Met de spiegel brak mijn naïeve droombeeld van de liefde in stukken, alsook dat van mijn emotionele onkwetsbaarheid. Op mijn gekneusde tenen mankte ik terug naar beneden en kroop als een vat vol verwarring opnieuw achter de draaitafel. Ik draaide trage en ingetogen nummers, om plots naar harde *techno* over te schakelen zodra mijn gemoedsgesteldheid met me op de loop dreigde te gaan.

"*Gaat het, Trompet?*," kwam Larix informeren, die de toon van het telefoongesprek en het kabaal boven gehoord had.

"*Hmm. Pintje?*"

Ik tapte onszelf twee pintjes. Het was mijn beurt om naar de Praesidiumvergadering te gaan, maar Beuk zag de donderwolk op mijn gezicht, knikte en nam mijn plaats in.

"*Ik ga wel, Trompet. Relax.*"

En hij trok naar boven.

Zondag- en donderdagavond waren de topdagen dus het was erg druk. Ik hielp met tappen en liet de muziek aan DJ Gom over. Zomer, mijn goede vriend van Bloedserieus en partner in diepzinnige discussies, kwam binnen, zwaaide even en zette zich met enkele vrienden aan de grote tafel vooraan tegen het raam. De gasstoof in het voorste deel van het café was de belangrijkste warmtebron voor het hele café en draaide op volle toeren om de winterkou zo goed en kwaad mogelijk buiten te houden. Het metalen omhulsel van de stoof had vorige week de geest gegeven. Het was helemaal doorgebogen, niet onlogisch doordat er vaak mensen op gingen zitten. Daardoor was de stoof voorlopig onbedekt, maar wel gloeiend heet, dus hadden we rondom duidelijk aangegeven om de stoof niet aan te raken en er zeker niet op te gaan zitten. Ongetwijfeld niet in lijn met formele

veiligheidsvoorschriften, maar zo waren er wel meer zaken in die tijd in de Gnorgl die als een oud schip naar het volgende academiejaar zwalpte.

De Gnorgl werd door allerhande volk aangedaan. In de eerste plaats boerekotters, maar evengoed burgerlijk ingenieurs, sportkotters en studenten van het Heilig Hart instituut. Ook de studentenhuizen van de Prins De Lignestraat – de PDL, die van de Gnorgl naar het marktplein liep – kwamen vaak een slaapmuts drinken in de Gnorgl. Twee burgies die elke zondagavond ons etablissement frequenteerden irriteerden me al de ganse avond mateloos door telkens opnieuw Grimbergen Triple op de hete stoof te gieten. De ene was een blonde met halflang haar, de andere had donker haar en een klein brilletje. Ongekende hilariteit als het bruine vocht luid sissend een verbrande biergeur door het café joeg. Ik was hen daarnet gaan zeggen met die onzin op te houden.

"Serieus? Jaja, geen probleem."

Maar ze werden alsmaar zatter en bleven hun truukje herhalen. En nog eens sissende Grimbergen op de stoof. Lachen!

Ik stapte met grote passen op hen toe.

"Eruit!"

"Huh, wat?"

"Eruit, nu!"

"Maar onz bier is nog niet ob!"

Ik manoeuvreerde hen naar buiten en sloeg de deur achter hen dicht. Zomer keek me aan en trok zijn wenkbrauwen op.

"Problemen, Trompet?"

"Gewoon zatte burgies."

Op de andere hoek van de straat, tegenover de Gnorgl, was een bakker. Prima mensen. Op maandag brachten ze vaak de overgebleven koffiekoeken naar de Gnorgl. We deden ons uiterste best om met de bakker – net zoals met de buurvrouw en de rest van de buurt – de beste contacten te onderhouden. We kochten daar altijd ons brood, en sloegen dan een praatje. Vorige keer had de bakker ons erop attent gemaakt dat zatte Gnorgl-gangers in de vroege uurtjes, alvorens op hun fiets te stappen, nog even in het keldergat van de bakker pleegden te zeiken. In diezelfde kelder werden – niet zelden op exact hetzelfde moment – broden en croissants gebakken. Afgezien van de onaangename taak om de zeikhandel op te kuisen, kon dit de bakker in ernstige problemen brengen met de voorschriften inzake hygiëne en voedselveiligheid. We hadden daarom beloofd in te grijpen telkens wij of onze tappers dit opmerkten. Voor de feestdagen had de bakker een grote kerstman boven zijn deur gehangen, een kartonnen gevaarte van wel anderhalve meter hoog. Ik stond nog maar net terug achter de toog toen iemand me wees op wat intussen buiten aan het gebeuren was. De blonde burgie probeerde op de schouders van de donkere te klimmen, beiden onnoemelijk onhandig in hun zattigheid. De voet van de bovenste trapte onhandig heen en weer tegen de neus en bril van de onderste. Hun snode plan was om bij wijze van zondagse trofee de kerstman mee naar huis te nemen. Mijn adrenalineniveau ging als een pijl de hoogte in ik sprintte naar buiten, het bloed kolkend in mijn aderen. Giechelend als schoolmeisjes was de blonde er net in geslaagd zich min of meer stabiel te houden op de schouders van de onderste. Hij had de voeten van de kerstman al beet en begon te trekken. Ik stormde op hen af, vloekend en tierend.

"Godverdommese achterlijke klootzakken, maakt dat ge hier weg zijt! En ge komt het café niet meer in! Ga maar ergens anders de debiel uithangen!"

Ik duwde de onderste met beide handen tegen de schouder, waardoor ze allebei tegen de grond gingen. De donkere kwam krabbelend overeind.

"Wa doet gij nu? Zie nu! Mijn elleboog helemaal geschaafd."

Het brilletje stond hem scheef op de neus, en het speeksel spatte uit zijn mond. De andere was intussen ook recht gekrabbeld, en kwam op me toe gewaggeld. Hij wilde me een por geven maar miste en ik gaf hem een stevige duw. Hij struikelde achterwaarts over zijn voeten, botste tegen zijn vriend en ze gingen allebei opnieuw tegen de grond. Het brilletje stond op en kwam op me toe.

"Maar wat iz uw brobleem?! Zie nu! Mijn andere elleboog ook geschaafd! En mijne maat zomaar tegen de grond duwen!"

Teveel drank, het telefoontje van Weegbree, bier op de stoof, kerstmanvandalen en nu nog dit oeverloze gelal. Het werd me allemaal langzaam teveel en ik sloeg hem het belachelijke brilletje van de neus. Het kletterde tegen het voetpad en landde in de goot. De blonde was nu ook kwaad geworden en kwam met bloeddoorlopen ogen en de gedetermineerde tred van een dronkaard op me afgestapt. Ik nam me voor hem op de neus te meppen, het moest er maar een keer van komen. Het kon me niet schelen, teveel was teveel. Hij was nog twee meter van me af, en ik zette me schrap. Maar toen was er plots Zomer, die vanachter het raam de zaak had zien escaleren. Hij moest gezien hebben dat ik op het punt stond om door het lint te gaan, was naar buiten gestormd en posteerde zich nu snel tussen ons in. Met een sterke arm hield Zomer de oprukkende burgies op een afstand terwijl hij de andere arm strategisch om mijn schouder sloeg om me in bedwang te houden. Intussen ging het gelal maar door.

"Die man iz een gevaarlijke gek! Een gek zeg ik u!"

"Zie mijn elleboog! En waar iz mijn bril, ik zie nikz."

Zomer bedaarde de zaak en bekwam dat de monkelende burgies op hun fiets kropen en in de nacht verdwenen. De kerstman boven de bakkersdeur grijnsde nog altijd even breed.

"Gaat het, Trompet?"

Zomer keek me met pretlichtjes in de ogen aan. Ik stond stijf van de adrenaline, en de stoom kwam me uit de neus en oren.

"Ik denk het.."

Ik ademde diep in. Plots voelde ik hoe koud het eigenlijk buiten was. Het vroor dat het kraakte en onze adems wolkten in de koude nachtlucht.

"Ik denk dat ik echt op zijn neus zou hebben gemept."

"Daar leek het wel op, ja. Pintje om te bekomen?"

"Doe maar twee."

*

Dinsdagavond sprak ik Weegbree voor een crisisberaad. Ik probeerde te rationaliseren, te zoeken naar manieren om ons terug op de rails te krijgen, maar het bleek al snel dat er geen beginnen aan was. Ze zat met haar gedachten al bij Judas en het leven dat hij haar te bieden had. Hoe hard ik ook probeerde, ze was al buiten mijn bereik, en in haar nieuwe universum was voor mij geen plaats meer. Het drong nu pas tot me door hoe ver onze respectievelijke levens en timings eigenlijk wel uit elkaar lagen. Ik had nog twee jaar te studeren, zat vol plannen om erna de wereld te ontdekken, terwijl Weegbree, drie jaar ouder en al twee jaar aan het werk, meer zin had in stabiliteit. Trouwen, een huis, een hond, wie weet een kind, die dingen. Anderen hadden dit allang gezien, inclusief Weegbree. Alleen ik had het niet door gehad. Ik was naïef geweest, onervaren in de valkuilen in de plooirok van de liefde. Minder dan een week na het bewuste zondagavondtelefoontje had ik geen lief meer, en ik had geen idee wat me overkwam.

*

Het weekend nadien ging ik bij Weegbree langs om mijn gitaar en nog wat andere spulletjes op te halen. Ze keek vanuit de deuropening toe terwijl ik de gitaar in de kofferbak laadde. Ik opende de deur van de auto.

"Tot later, misschien een keertje cinema of zo?"

Het klonk vragend en ontwapenend. Ik keek haar aan. Ze leek heel even terug de Weegbree die in mijn leven stond, in plaats van in dat van Judas. Kort haar, schattig kuifje. Blanke, gave huid. Volle, mooie borsten. Zachte lippen. En die heerlijke glimlach, die nu wat triest stond.

"Cinema," zei ik schamper.

Ik liet het woord in de lucht hangen. Alsof ik in cinema geïnteresseerd was. Ik wilde haar in mijn leven, niet in een klote-cinema. Ik keek haar nog een seconde langer aan, stapte in de auto, reed de oprit af en keek niet meer om. Mijn kilte naar Weegbree toe hielp om me een houding te geven, maar ik was nog maar de hoek om en voelde me alweer ellendig. Later vandaag zou Judas ongetwijfeld een telefoontje van Weegbree krijgen.

"Het was moeilijk vandaag toen Trompet langskwam," zou ze zeggen.

"Ja, dat begrijp ik. Zie ik je vanavond?"

"Ja, natuurlijk."

En dan ongetwijfeld seks, met de passie van een ontluikende relatie. Ik herinnerde me onze eigen eerste maanden maar al te goed. De motor van mijn oude Mazda kreunde toen ik het gaspedaal nog wat dieper induwde.

*

Het beste kaffaat ter wereld

Ik luisterde naar *Mercelis*, *Pearl Jam* en zelfs *No Doubt*. Nummers die me vroeger koud lieten of zeemzoet leken, konden me nu plots raken, en me van het ene op het andere moment naar een eenzame rotswoestijn teleporteren. Ik sliep weinig. Telkens ik 's nachts even wakker werd, begon mijn hoofd als gek te ratelen. Ik miste haar, en ik begreep maar niet hoe een relatie kon aflopen als beide partijen elkaar nog altijd graag zagen. Blijkbaar waren er nog andere elementen van belang. Zoals wat? Een gezamenlijk toekomstplan? Maar dat vond ik burgerlijke onzin. Bovendien was ik diep in mijn trots geraakt, en riep het feit dat een zogenaamde vriend er zomaar met mijn lief vandoor kon gaan, een heleboel nieuwe vragen op. Van Judas zag of hoorde ik niets. Maar bovenal frustreerde het me mateloos dat ik de onrust in mijn hoofd niet tot bedaren kon brengen. De rationele mens die ik had gedacht te zijn kon deze maalstroom van emoties absoluut niet bolwerken. Telkens ik even wakker werd begon mijn hoofd te reconstrueren hoe en waar het was foutgelopen, alsmear opnieuw en opnieuw. Vroegere gesprekken kregen plots een andere betekenis. Zoals woensdag seksdag.

"Draait onze relatie om meer dan seks, Trompet?" had Weegbree zich afgevraagd.

Telkens we elkaar zagen was er seks, maar daar had op zich geen van beiden een probleem mee. Integendeel.

"Natuurlijk wel. Wat zeg je nu. Seks, of goeie seks, kan toch alleen als je elkaar graag ziet. En ik zie je graag, dat weet je toch?"

Waar Weegbree het eigenlijk over had, maar wat ik toen niet doorhad, waren haar eigen twijfels. Zij begon meer te willen. Zoals samenwonen, een

stabiel leven, een duidelijk toekomstplan. Daar was ik niet aan toe, en dat wist zij ook. Ik dacht aan de woorden van de Sjamaan.

"Je hebt geen idee. Je hebt nog zoveel te leren. Demonen zullen je in je nek komen bijten, op momenten dat je hen het minst verwacht."

De Sjamaan had gelijk. Ik had geen idee wat er in mijn hoofd omging, en hoe mijn hoofd zo de controle kwijt kon zijn, en hoe ik ooit uit die warhoop zou raken. Elke nacht opnieuw kwam een dikke mist opzetten, en verschenen de demonen die enkel in het donker tot leven komen. Maar het gezicht van de Sjamaan verscheen niet.

Het volgende moment werd ik uit mijn bed getrild door de muziek van het café, twee verdiepingen lager. Een zatte DJ. Eucalyptus waarschijnlijk, of Zekova, of Frax. De trillingen resoneerden in de poten van mijn bed en in de houten vloer. Als ik het voelde dan de buurvrouw ook. Beuk kwam ook net met slaapogen de gang op.

"Laat maar. Ik ga wel."

Ik snelde naar beneden. Het was nog druk, en in het achtergedeelte van het café werd flink gedanst. Het verbaasde me niet Frax achter de draaitafel te zien staan. Als er voor de toog geen grietjes te scoren waren, dook hij achter de toog om plaatjes te draaien. En de meest onvermoede nummers uit de CD-collectie op te duikelen. Met de koptelefoon op zijn grote hoofd, en zijn neus in de CD-bak zat hij een mogelijk volgend liedje te beluisteren. Ik stapte op hem af.

"Frax."

Hij wiegde heen en weer.

"Frax!"

Ik tikte op zijn schouder.

"Woeha!"

Hij sprong een halve meter de lucht in.

"Trompet, man! Je jaagt me de stuipen op het lijf. Zo plots achter me opduiken. Ben je gek, man."

Hij sloeg een arm om me heen.

"Moet je even luisteren, heb hier een prima nummertje gevonden..."

Ik kneep hem hard in zijn neus. Ik wist dat hij dat niet leuk vond. En als je aan zijn oren durfde te komen werd hij helemaal gek.

"Aaw! Blijf van me neus, man!"

Hij flapte met zijn handen verwijfd voor zijn gezicht.

"Frax! Kijk me aan."

"Wat is er dan?"

"Muziek te luid."

"Te luid? Oh. Dan zet ik het toch even wat stiller voor je."

Hij grijnsde breed, nipte van zijn pintje, en wreef omstandig over zijn neus. Ik kende die blik. De ondeugd stampvoetend op een paard. Frax was een typische ramp als zatte DJ. Als ik terug naar boven ging zou ik binnen de kortste keren opnieuw uit mijn bed worden getrild. Dus schonk ik mezelf een Duvel in, posteerde me op een kruk aan de andere kant van de toog, en liet de alcohol de vragen verdoven die door mijn hoofd raasden.

"Hoe konden relaties tegelijk intens en toch zo broos zijn? En waarom ketst elk rationeel denken af op de intensiteit van die gevoelens? En hoe kon een vriend het feitelijk voor zichzelf verantwoorden er met je lief vandoor te gaan?"

Kurk zat een meter verderop aan het korte stuk van de toog, en zag me in gedachten verzonken in mijn glas staren.

"Aaj Troempet! Ik hèm gisteren iet meegemôkt."

Mijn sombere gedachten losten voor even op, als optrekkende ochtendmist.

"Allez, vertel."

"Ja joeng, miljaar sèg."

Hij rolde een nieuwe sigaret.

"Ik luister."

Hij stak de sigaret op, inhaleerde diep, en blies de rook voor zich uit.

"Hie in de Gnorgl. Kwas gewoon ewa oon t klappe met daa juffra, en iniens doet daa maa los binne."

"Zomaar uit het niets?"

"Ja joeng, dij pakte maa zoemor hôaks oep den bek."

"En dan?"

"Beke toengen, ge kent da. Ik pak dij mee nor maan kot, En dan ja.."

Hij trok aan zijn sigaret alsof het zijn laatste was, legde zijn hoofd in zijn nek, blies de rook omhoog en bleef naar het plafond staren.

"Ja? En verder?"

Hij keek naar het uiteinde van zijn sigaret en pulkte wat tabak uit zijn mond.

"Doede gaa het soems anôal met aa lief?"

"Welk lief?"

Het klonk grimmiger dan ik bedoeld had.

"Ha. Tiens, ik dacht... allokés, wacht. Goudenregen!"

"Duvel?," riep ze terug.

"Jôa. En geeft Trompet er oek noeg iene."

Hij boog zich vanop zijn kruk naar me toe.

"Trompet. Gaa moet weten, alles koemt altaat in orde. Altaat! Mor alles oep zaanen taat, he. Geloef mij naa mor."

Goudenregen had Kurks openbaringen vanachter de toog meegevolgd, zette breed grijzend de glazen voor onze neuzen, en knipoogde. Ik knikte naar Kurk, dronk het laatste beetje van mijn eerste Duvel op, en stak de verse in de lucht.

"Schol, Kurk."

"Schol."

Intussen probeerde Frax stiekem het geluidsniveau terug op te voeren. Een streepje erbij, en het volgende nummer nog eentje, zodat ik het niet zou merken. Ik stond recht op mijn kruk en kneep hem van de andere kant van de toog virtueel in de neus en de oren. Hij sloeg de handen dramatisch eerst voor zijn neus, dan voor zijn oren, stak zijn tong uit, en zette dan toch de muziek een streepje minder. Ik ging terug op mijn kruk zitten.

"OK. We zaten op uw kot met de juffrouw. En dan?"

"In eur gat he. Allez, ni zoe van den iene moement oep den andere. Da hee allemoal wel wa veurbereiding noedig gehad. Mor ties wel ies plezant zene."

Hij boog zich weer naar me toe. Met de nadruk op elke lettergreep fluisterde hij me met grote ogen toe.

"Gaa kunt aa ni veurstelle hoe strak dat dat ies."

Ik trok een wenkbrauw op. Kurk nam een grote slok Duvel. Hij had de gewoonte om een veel te grote slok van zijn bier te nemen, en dan de helft terug in zijn glas te laten lopen. Hij keek me vanuit zijn ooghoeken aan.

"Sèg, ge moet nie zoe kaaken he."

"Hoe kijk ik dan?"

"Zoe van "wa ne vetzak zijde gaa naa".

"Ik zeg toch niks."

"Tzal wel. Ze vroeg er immers zelf oem begot. Sèg."

Zo zat ik talloze nachten van vier tot zeven, in boxersshort en op blote voeten, aan de toog. Maar ik vond het niet erg. Ik liet me gedwee opslorpen door de Gnorgl, de toogpraat en alles wat errond hing. Het was alsof de Gnorgl me de hand reikte in mijn wolk van verwarring. De Gnorgl zoemde, volgde me overal waar ik ging, praatte tegen me, gaf me praktische instructies in een taal die uit de muren kwam, en hield de drukkende vragen in mijn hoofd op een afstand.

*

Alles gaat kapot

"Trompet, er is iets mis met de tap," zei Pinus.

"Het lijkt alsof er niet genoeg acide in zit. Is de gasfles leeg?"

Ik was al onderweg naar de kelder. Ik hief de gasfles op. Ze was nog zwaar, dus niet leeg. De druk stond op 2.7 bar, dat was ook goed. En het vat was niet leeg. Was het een vat van vorige donderdag? Maar zelfs een geopend vat

kon makkelijk drie tot vier dagen goed blijven. Als je het op water zette tenminste, anders raakte het bier oververzadigd met koolzuurgas. Maar dit was een nieuw vat van vandaag. Ik snelde terug naar boven.

"Ik kan niks vinden."

Pinus tapte me een pintje.

"Proef."

Ik proefde.

"En?"

"Hmm. Het smaakt plat, maar aan de druk kan het niet liggen. Het lijkt wel alsof het bier niet aan elkaar hangt. Alsof..."

".. het bier kapot is," vervolledigde Pinus.

Dat was het exact. Ik beeldde me in hoe de kapotte biermoleculen in complete chaos door elkaar zwommen, niet meer wetende hoe ze samen bier moesten zijn.

"Ik schakel een ander vat aan."

Maar het proefde net hetzelfde, en bij een derde vat ook.

De dag nadien belde ik naar de brouwer.

"Dag brouwer. Ons bier is kapot."

"Je bent niet de enige."

Bleek dat de vaten tijdens de uitzonderlijke en aanhoudende koude hadden buiten gestaan. In tegenstelling tot vodka of gin kon bier niet tegen vrieskou, en het bier was simpelweg kapotgevroren. Bier waarvan de biermoleculen niet meer netjes aan elkaar hingen, smaakte niet meer.

"We leveren vandaag nog nieuwe vaten."

De volgende avond begaf het mannentoilet het. Larix en Wilg hadden vorig jaar een stenen pissijn gemetst, en dat werkte prima. Het probleem waren de afvoerpijpen eronder.

"Trompet, het pissijn loopt niet meer door," kwam Pluimes me op donderdagavond melden.

De afgelopen weken hadden we er al paars ontstoppingsmiddel ingegoten, maar het was alleen maar erger geworden. We hingen een plastic vuilniszak over het pissijn met "Buiten gebruik" erop, en iedereen moest op de twee vrouwentoiletten. Het was donderdagavond, het café ging pas op zondagavond terug open, dus we hoefden het niet hier en nu te herstellen. Zondagnamiddag kwamen Beuk en ik vroeger dan anders naar Leuven met een duidelijk omschreven missie: het pissijn ontstoppen. De geur van citroenblokjes, kuisproduct en javel prikkelde mijn neus. En er was de geur van bier en rook en zweet die oude cafémuur eigen was. Het stonk, maar het was mijn café dat stonk. Net zoals sommigen beweerden dat je de kak van je eigen kind niet vies vond, voelde de geur van mijn café vertrouwd aan. Maar nu hing er, verscholen onder de complexe laag van vertrouwde geuren, een intens onaangename stank. De pijp van het urinoir was verstopt, en de pis stond tot tegen de stenen rand van het urinoir. Ik had mezelf helemaal ingepakt in een witte overall die ik uit een labo scheikunde had meegekregen. Ik had werkmanshandschoenen aangetrokken, als bescherming tegen de rondspattende pis. Ik lag op mijn rug op de vloer, en had het bovenste knooppunt van de plastic buizen onder het urinoir vast, klaar om te draaien. Beuk keek vanop een afstand toe.

"Klaar?"

"Klaar."

Ik draaide de buis los, en de inhoud van het urinoir spatte op de vloer en op mijn chemisch beschermingspak. Beuk veegde de grote plas snel naar het

afvoerputje net achter de buitendeur die op het koertje uitgaf. Ik draaide de andere buizen los en het was meteen duidelijk waar het probleem zat. De plastic buizen, met een doormeter van vijftien centimeter, hadden nu een doorgang van slechts enkele millimeters groot meer. Het kalkrijke Leuvense water had zich beetje bij beetje tegen de randen van de buis afgezet en met de zeik een bruin-gelige koek gevormd. Tot er afgelopen donderdag absoluut niks meer door kon. Met een schroevendraaier kapte ik de vieze koek uit de buizen, die we verzamelden en netjes bij het huisvuil deponeerden. Na een lange douche met veel zeep om me van de zeikgeur te verlossen trokken we naar de Karibu. De Karibu op zondagnamiddag was intussen een vast ritueel geworden. Larix arriveerde net, en met zijn drieën plantten we onszelf bij Sering aan de toog, en dronken op de herstelde toiletten.

*

De Gnorgl spreekt

De eerste week van februari fungeerde als een intermezzo tussen het eerste en tweede semester waarin de eerstekanners tentamens hadden. Voor de hogerejaars waren er geen lessen, en het café was dicht. Quercus was een week thuis gaan studeren, en Beuk gebruikte die week om Goudenregen te bezoeken die dit semester in Ierland studeerde.

"To Cork, please," zei Beuk toen hij in Dublin uit de luchthaven kwam en een taxi instapte.

"To Cork? You make my day, mate!"

Dublin-Cork was een goeie tweehonderdvijftig kilometer. De taxichauffeur zette Beuk af aan het treinstation.

Larix was overdag druk aan het repeteren voor het Interfacultair Songfestival, en ook 's avonds was hij doorgaans met de andere groepsleden op stap. Wat maakte dat ik het grootste deel van die week op mijn eentje in een lege Gnorgl was.

Vanuit het grote raam scheen de volle maan in de trappenhal. Ik hield ervan om door de lege ruimtes van het gebouw te struinen. Dit was mijn gebouw; het moest blijven werken, ondanks de gebreken. 's Avonds deed ik een laatste ronde. Om te checken of alle lichten wel uit waren, hield ik mezelf voor, maar eigenlijk wilde ik simpelweg nog even naar mijn favoriete plekje, de kelder. Door het keldergat schenen de koplampen van een auto heel even binnen. De tappers hadden instructies over waar vaten, lege flesjes en drukflessen moesten staan. Dezelfde limonadeflesjes mochten in eenzelfde bak. Flesjes Gini, Schweppes en Fristi moesten apart. Alles was prima, maar ik herschikte de hele voorraad nog eens helemaal opnieuw, en zette de vaatjes Palm nog wat beter bij elkaar. De kelder van het café had iets magisch. Enkel toegankelijk voor tappers en Gnorgl-bewoners, was de kelder als de werkkamer achter het doek van het feestgedruis. De biervaten en flesjes popelden als een sluimerende verwachting, de vaten waren kanonnen en de flesjes soldaten, die in hun metalen en glazen kooien gedwee wachtten tot het feest boven weer tot leven kwam. Drinkende mensen, getater en gelach, versiertruiken, gejoel en gelal.

De sfeer van de oude maar levende kelder, de muffe geur uit stoffige kastjes waarin glazen, bierviltjes en kroontjewippers lagen opgeslagen, voerde me terug naar mijn vroege kinderjaren in het Brusselse café van mijn grootvader. Café De Kwak. Ik had twee bakken kriek en twee bakken Gueuze op de houten plank gezet zoals bompá gevraagd had, maar ik was dan afgedwaald naar de andere kelder, waar een grote badkuip stond. Daarin maakte bompá voor het jaarlijkse pensfestijn witte en zwarte pensen. Met zijn eigen handen in de badkuip vol varkensbloed, brood, en appeltjes. Bompá was een grote struise man, met een nors gezicht, die smakte als hij at.

"Trompetje!"

De stem kwam van ver boven achter de toog. Het was mijn bomma, in de laatste jaren van haar leven. Op de achtergrond hoorde ik het gerinkel van de grote massieve kassa als bompa het geld aan het tellen was. De kassa stond op het rechtse uiteinde van de toog en was zo zwaar dat een man alleen ze niet kon dragen. Ik rende met mijn kleine beentjes terug naar de eerste kelder en sprong snel op de ophaalplank tussen de houten bakken bier, en werd mee naar boven getrokken. Terwijl de dambordvloer geboend werd, verzamelde mijn zus slingers, feesthoedjes en papieren trompetten van het feest van de afgelopen nacht. De vloer zag zwart van het vuil, en het café rook naar die combinatie van rook en verschaald bier die typisch is voor de dag nadien. Uit de radio, die nog van de jaren veertig dateerde en zo groot was als een televisie, klonk Jacques Brel. Door de ramen rechts kon je de notelaar zien staan, waar we in de herfst okkernoten gingen rapen, en de appelbomen, die kleine rode appels produceerden waarvan bomma zoete compote maakte, met zachtrode kleur, omdat de schil mee werd verwerkt.

Ik schrok op uit mijn tijdsreis door het geroezemoes van voetgangers dat door het keldergat naar binnenwaaide, om even snel weer weg te deinen. Ik trok naar het gelijkvloers en dimde de lichten achter de toog. Anders zouden voorbijgangers nog gaan denken dat het café open was. Ik zette *Tom Waits* op, weekte de bierglazen in azijn opdat ze mooi zouden blinken als het café terug openging, en schonk mezelf wat te drinken in. Aan de toog in het lege café, terwijl buiten nog steeds de winternacht woedde, kwamen verhalen en sferen uit het caféverleden aangewaaid. Pas als iedereen weg was, als er geen gesprekken of muziek meer waren, begon een gebouw te praten, kwamen de stemmen uit de muren.

"Het strafste dat ik ooit heb meegemaakt is toch die keer dat ik..."

"Vijf pintjes, twee appeljenever, een bruiswater,..."

"Heeft iemand je ooit verteld dat..."

"Elf klaveren is echt wel veel..."

"Een Hollander, een Spanjaard, en een Romein..."

"Moet je daarom nu beginnen wenen..."

"Weet er iemand in welke aula wiskunde..."

"Ik heb zo het gevoel dat ik je moet kussen..."

"Elf zeggen of passen vriend..."

"Die dikke van eerste ir..."

"Tweehonderd en vijf frank, alsjeblieft."

"..zegt die Romein..."

"Is dat geen kaartenklap..."

"Belachelijk..."

"Waar wacht je op?"

"Klootzak!"

"Feitelijk wel ja..."

"Wat een geit! Ik heb het niet voor..."

"... nota's fysica van het eerste semester..."

Het café was leeg, maar de muren gonsden als een spinnende kat.

"... we moeten eens praten. Ik denk dat ik verliefd ben op..."

Shit. Dat wilde ik nu niet opnieuw horen. Klotemuren.

"Ik zoem zoals ik het wil," bromde het café me toe, met een diepe, zoemende basstem.

De scheur in het plaaster leek plots een brede grijns. Ik schonk mezelf nog wat in. Tussen mijn hoofd en mijn hart woedde nog steeds een storm van chaos en onbeantwoorde vragen. Vragen waar tot dusver niemand me een bevredigend antwoord op had kunnen geven. Baobab had het misschien gekund – in een begenadigd moment – maar ik had hem al tijden niet meer gehoord of gezien. Ik was de afgelopen maanden helemaal opgeslorpt door de Gnorgl, en was Baobab wat uit het oog verloren. Als bij wonder stond hij nu plots voor de deur. Ik liet hem binnen, en hij ging tegenover me aan de toog zitten.

Hij was de afgelopen maanden in zijn eentje door Oost-Afrika getrokken. Op theeplantages gewerkt in Kenia, ananassentransport in Ethiopië, bananen in Oeganda. Op een toeristisch eiland in het Victoriameer achter de bar gestaan. Op Zanzibar gaan duiken en de toerist uitgehangen. Hij zag er ouder uit, en gelouterd. Al zag hij wat bleek, vond ik, voor iemand die zo lang onder de Afrikaanse zon had doorgebracht.

"Maar Baobab, dat is te gek!"

Hij straalde.

"Zelfs de vlucht was super. Eens je de Middellandse zee over bent buigt het af naar het zuidoosten. De Lybische Sahara is geel en vlak als een spiegel, en je kan zien hoe de wind lange zuidwest stroken in het zand heeft geblazen. Dan even later Egypte ten westen van Aswan, geel-roze tinten in het zand, duinen en lage langgerekte bergen. Dan weer vlak en een reeks van sikkelvormige zandformaties, dan weer vlak. Plots zag ik elfduizend meter lager een strakke lijn in de leegte van het zand, met geometrische hoeken als een landsgrens op een kaart. Een weg door de woestijn dacht ik eerst, maar daarvoor was het te smal en te vreemd gevormd. Het was een oliepijplijn! Dan Soedan met

Khartoum, waar de blauwe en witte Nijl samenkomen. Van bovenuit zie je hoe Khartoum omgeven is door een mozaïek van landbouwgronden, lang en uitgestrekt langs beide kanten van de rivier. Het was trouwens die Nijl, die de pre-Egyptische beschaving van de kaart veegde door een gewijzigd patroon in regenval in de hooglanden van Centraal-Afrika."

Ik was stikjaloers op al die exotische details, dat was exact wat ik ook wilde doen, ooit.

"En wat is de conclusie van je reis?"

"Ik heb nu een stukje van de wereld rondgereisd, Trompet, de rechtse elite en de communistische guerilla ontmoet, met zowel de neo-kolonialen als de mensen in het huttdorp aan tafel gezeten. Mijn conclusie is dat hoe meer je ziet, hoe meer je weet, met hoe meer mensen je praat, hoe minder je nog overtuigd kan zijn. Er is geen waarheid, zo simpel is het. Ze hebben allemaal gelijk, in hun eigen kleine wereldje, en tegelijk zijn ze de gevangenen van hun bekrompen denken. Ofwel ben je overtuigd en beperkt, ofwel kijk je door het waas van hun overtuiging heen, maar waar moet je dan in godsnaam in geloven? Het feit dat er geen waarheid is, is soms een mager geloof."

Hij keek voor zich uit, alsof hij opnieuw zou gaan nadenken, maar deed het niet, en keek me aan.

"Maar vertel me eens, hoe is het met jou?"

"Op en neer."

"Hoezo?"

"Er zijn dingen die ik maar niet kan plaatsen, hoe hard ik er ook over nadenk."

"Zoals wat?"

"Hoe kan iemand die je als een vriend beschouwt het voor zichzelf verantwoord er met je lief vandoor te gaan?"

"Moeilijk. Maar wat als ze echt de vrouw van je leven is. En wat als je bovendien ook signalen van haar kant krijgt?," zei Baobab.

Misschien was aan die beide voorwaarden wel voldaan geweest. Daar had ik nog niet bij stilgestaan.

"Misschien was het voor jou wel te vroeg om je al definitief te binden."

"Hmm."

"Misschien zat gewoon de timing fout."

"Misschien ja, maar welke conclusies moet ik daaruit trekken? Dat het allemaal zo broos en licht en relatief is, en dat maar moet aanvaarden? Liefde zowel als vriendschap. Op dat moment maakt Judas toch een duidelijke keuze. Je offert een vriendschap op voor de liefde."

"Ja. Maar is dat zo vreemd dan? Wat zou je zelf doen?"

"Dat weet ik niet. Zelfs gesteld dat ik het over mijn hart zou krijgen om het te doen, ik zou minstens eens gaan praten met de vriend."

"Zou dat iets veranderen dan?"

"Aan wat?"

"Aan hoe je Judas nu ziet."

"Dat weet ik niet, maar ik zou het achteraf wel geapprecieerd hebben mocht hij tenminste geprobeerd hebben. Kijk, ik kan intussen begrijpen dat ze bij me wegging, maar het is de manier waarop waar ik een probleem mee heb."

Baobab keek me schamper aan, schudde resoluut zijn hoofd en kirde met de hoge stem van een pubermeisje.

"Het is de manier waarop!"

"Ach man houd toch je bek."

Maar dat deed hij net niet.

"Wat een gezeik, Trompet! "Het is de manier waarop" moet zowat het meest misbruikte excuus zijn om op een ex die je heeft laten zitten te blijven kappen. Je maakt jezelf wat wijs, als in een waan om je ontgoocheling te kunnen kanaliseren. Je wilde niet dat ze wegging, dat is de essentie, en de manier waarop heeft er geen zak mee te maken. Beschrijf de manier eens die je dan wel aanvaardbaar zou hebben gevonden."

"Gewoon, als het allemaal wat correcter was verlopen. Judas die... of Weegbree die..."

Mijn stem stakte, want ik besepte dat ik me aan het vastrijden was in een doodlopend steegje met hoge muren langs beide kanten, en op het eind een puinhoop van emotioneel afval, die ik liever niet wilde omwoelen. Ik keek Baobab aan en hij keek voldaan terug. Hij had gelijk natuurlijk, de lul, met zijn griezelig scherpe analyses. Hij grijnsde.

"Conclusie?"

Ik haalde mijn schouders op.

"Niks conclusie. Relatie voorbij, vriendschap voorbij. Streep eronder en vooruit, zeker?"

"Lijkt me een prima plan, niet?"

"Het duurt me alleen zo lang voor ik die klotestreek kan trekken."

"Je bent ongeduldig, Trompet. Heeft iemand je dat al ooit verteld?"

*

Chipske?

Af en toe kwam iemand voor ons, de Gnorgl-bewoners, koken. In het kleine keukentje boven de Gnorgl, met zicht op de kerk, maakten we het dan gezellig met enkele flessen wijn terwijl de gastkok de groentjes sneed. Het was een soort van gastronomische verbroederingsstrategie tussen het Fakhuis en de Gnorgl, en wij vonden het prima. Zo kwam de praeses *canard à l'orange* maken, en Taxus maakte stoemp-sossis. Taxus was een hyperintelligente en wat wereldvreemde kerel, vooral in zijn kandidatuursjaren. Toen hij in eerste kan mee naar de film ging, vroeg hij of we genummerde zitplaatsen hadden. Hij was nog nooit eerder naar de film gegaan. Hij haalde elk jaar grote onderscheiding. In april, wanneer de meeste onder ons hun cursussen begonnen samen te zoeken, antwoordde hij met een simpele mededeling op de vraag hoe het blokken verliep.

"Ik ken alles."

Niks geen arrogantie. Hij kende gewoon alles, en verveelde zich. Zijn verveling alsook zijn libido dwongen hem tot schuchtere toenaderingspogingen tot het andere geslacht. De nieuwste truuk was de aankoop van een grote zak chips – paprika – en vervolgens een zijwaartse schuifelbeweging naar het eerstekannertje in kwestie toe, tot hij ertegen botste.

"Oeps, sorry."

"Niet erg."

"Chipske?"

"Nee, dankjewel."

"Gaan we kussen?"

De chips-truuk bleek zowaar af en toe te lukken.

Zijn stoemp van vanavond smaakte een beetje raar.

"Prima worsten, Taxus, maar die stoemp..."

"Hmm, ik vind het ook.. Misschien..."

"Misschien wat?"

"Ik wilde enkele teentjes look snijden, maar kon uiteindelijk de lookbol niet meer vinden. Misschien..."

"... is de volledige lookbol in de stoemp gemixt."

"Misschien wel, ja."

De rest van de avond lieten we met zijn allen indrukwekkende lookboeren. De befaamde chipstruuk zou deze keer niet werken.

*

Het leven boven de Gnorgl

Het café op het gelijkvloers werd elke dag gekuist maar de rest van de Gnorgl was een notoire varkensstal. Ondanks de grootschalige opruimsessie bij het begin van het jaar was de Gnorgl binnen de kortste keren weer vuil en smerig. Voor een trappenhal was dit niet zo heel erg, maar een badkamer wilde je toch een beetje proper. Larix stoorde zich mateloos aan het scheefpissen boven de pot, het bespetteren van de bleekhouten bril, tot zelfs – in extreme gevallen – de muur achter het toilet.

"Mannen, serieus. Het is genoeg geweest. Voortaan zitten we allemaal neer op de pot. Ik meen het."

Hij meende het, en hij leerde zijn volk zitten op de pot.

*

Beuk en Vetplant

Boven de Gnorgl zaten Larix, Beuk en ik op kot. En dan was er Vetplant. Er was immers een vierde kamertje op de derde verdieping onder het dak, naast de kamer van Larix, waar vorig jaar Victor – de man met de te hoog opgetrokken jeansbroek – had gewoond. We hadden Victor buitengewerkt ten voordele van een eerstekanner. Een grove vergissing. Er was niet echt iets mis met Vetplant, maar wij drieën waren perfect op elkaar ingespeeld, en het kon amper anders dan dat Vetplant zich zou manifesteren door van onze onuitgesproken gewoontes en gebruiken af te wijken. De minste afwijking kon Beuk huizenhoog de gordijnen injagen.

Als Vetplant zijn potje kookte gebruikte hij steevast een overvloedige portie pure traditioneel bereide boter of reuzel, recht uit de polders. De overdaad aan boter werkte zich een weg door het systeem van Vetplant en resulteerde in een ongezond rode blos, en steevast enkele kratervormige vetpuisten in zijn gezicht en nek. De stank van de smeltende boter drong van onze keuken zonder dampkap door tot onze kamers erboven. Met de stank steeg ook de irritatie van Beuk. Onder dergelijke omstandigheden werd het pestduiveltje in Beuk wakker, en borrelden de gemene ideetjes als hete lava omhoog. Hij snoot zijn neus in de binnenkant van de mouwen van de winterjas van Twiggje, het liefje van Vetplant. Hij verstopte Vetplant's bakjes eten uit de frigo. Van de twee cirkelvormige, door de mama van Vetplant met liefde

gebakken rijsttaartjes, tikte Beuk consciëntieus de bloemsuiker af, en verving het door zout. Hij klapte van pure pret in zijn handjes als hij `s avonds het taartje – waarvan slechts een enkele hap was gegeten – in de vuilbak zag liggen. Bij wijze van wraak had Vetplant het zoutvaatje laten verdwijnen. Beuk fietste de dag nadien naar de Colruyt, kocht er breed grijzend het grootste beschikbare zoutvat en zette het prominent in het midden van de keukentafel.

Larix en ik waren toeschouwers in dit steekspel en zagen hoe een confrontatie onvermijdelijk werd. Beuk kon – zodra de temperatuur gevaarlijk steeg – het duiveltje als bij wonder terug in zijn doosje proppen, om plaats te maken voor Beuk-de-charmante-diplomaat. Beuk “offerde zich op” om met Vetplant te gaan praten. De palmen van zijn handen naar buiten, om het offer dat hij als meester-verzoener ging brengen, te benadrukken.

“Iemand moet het doen, he.”

Vervolgens trok hij naar boven waar hij Vetplant volledig inpakte. Larix en ik lazen de krant aan de tafel in de krappe keuken met zicht op de kerk van Heverlee, en dronken in stilte verder onze koffie. Even later kwam Beuk verslag uitbrengen.

“Het is gelukt, mannen. Het was niet makkelijk, hoor. Maar de crisis is bezworen!”

“Goed gedaan, Beuk, dankjewel.”

“Die gast is trouwens zo slecht nog niet. En het is ook wel waar he mannen, we hebben het de Vetplant niet echt makkelijk gemaakt. Misschien zijn we wel wat te ver gegaan.”

Wie niet beter had geweten zou op dat moment waarlijk geloofd hebben dat Vetplant ook echt zijn vriend was. Larix en ik keken elkaar verbaasd aan.

“Hoezo, we?”

Maar even later knikten we begrijpend. Beuk kon vermoeiend zijn, jazeker, maar je verveelde je tenminste nooit.

*

De aarspeuk

Wilg, Klaproos, Kurk en Palm woonden even verderop in een ruim kothuis en Larix en ik waren uitgenodigd om er vanavond te gaan eten. Koken was er een ernstige aangelegenheid. Er werd een standaard gehanteerd die menig beginnend kok de stuipen op het lijf zou jagen. Vanavond maakte Palm konijn, gemarineerd in rode wijn. Palm stond achter het fornuis in zijn grote pot konijn te roeren. Ik was niet gek op konijn, ik kon dat beeld van die oren en dat wippend staartje maar niet van mijn netvlies krijgen, maar ook ik moest toegeven: het rook overheerlijk.

Klaproos had haar nieuwe vrijer meegebracht, een jonge blonde god met lang krullend haar op een knalgele motor. Hij was jong, pas van het humaniora af, en studeerde nu voor elektricien. We doopten hem *Zizi Elentrik*. De broer van Wilg had vorige week een dochttertje gekregen en Wilg, apetrots op zijn nichtje, troonde de living rond met het geboortekaartje met een foto.

"Mooi."

"Goed gedaan."

De typische commentaren. Wat zeg je over een pasgeboren baby.

"Wat is haar naam?", vroeg Larix.

Wilg stak zijn borst vooruit.

"Veldbies."

Hij glimde van trots, als een kerstbal in neonlicht. Het kaartje was intussen terechtgekomen bij Kurk, die in de zetel hing. Met de sigaret in de ene hand, en het kaartje op armlengte voor hem uitgestrekt keek hij secondenlang naar de foto, en declameerde toen doodernstig.

"Veldbies is vies."

"Pardon?"

"En hee ze naa ni wa weg van onze maat van de videotheek? Awel ja!"

De uitbater van de videotheek verderop was bleek, zag scheel, had een klein donker snorretje en een hazelip. Enigszins in shock ging Wilg in de zetel zitten, en bleef verdwaasd naar het fotootje van zijn nichtje staren.

Larix hield van kwaliteit. Of het nu om luidsprekers voor een muziekinstallatie of trekkerskledij als windstoppers en stapschoenen ging. Of single-malt whisky.

"Die brolwhisky kan ik echt niet meer drinken. Als je het echte spul geproefd hebt, smaakt de tweede categorie toch niet meer," had hij al meermaals uit het diepst van zijn drinkend wezen verklaard.

Palm en Kurk hadden een fles van de allergeedkoopste Aldi-whisky gekocht en die overgegoten in een lege fles Glenlivet. Larix bleef maar doorgaan.

"Nu, dit is tenminste echte whisky. Dat proef je ook echt!"

Uiteindelijk kwam Palm hem giechelend in het oor fluisteren.

"Larix, mijn beste, dit is Aldi-whisky. En ik zie je nog altijd graag."

Daar had Larix niet van terug.

"Nee, dat kan niet."

De fles werd erbij gehaald.

"Jawel."

"Miljaar."

In de zetel was Wilg intussen tot een conclusie gekomen.

"Nee, mannen serieus. Mijn nichtje lijkt niet op die gast van de videotheek."

Kurk bleef maar knikken van wel.

Larix had na het whisky-débâcle bij wijze van troost het echte spul aangeboden gekregen, en was daar flink van beginnen doorhijzen. In de whiskyroes had hij een korte naaktloop rond de kerk afgewerkt, waarna hij comateus en languit op zijn buik in de zetel was neergeploft. Kurk zat ernaast een sigaret te roken en naar de livingmuur te staren. Larix lag in een werkelijk potsierlijke houding, met het hoofd in de kussens, en de blote reet parmantig in de lucht. Kurk kwam op het idee om de sigaret omhoogstaand tussen de opstekende billen te klemmen. Camera's werden erbijgehaald om dit unieke moment vast te leggen. Door de hilariteit werd Larix terug wakker en hij draaide zich om. De sigaret kantelde achterover en boorde haar smeulende punt tussen Larix' billen. En dat deed pijn. Larix had een kleine maar felle brandwonde ter hoogte van de aars opgelopen, en moest er tweemaal daags een dikke laag Flammazine opsmeren.

"Interessant," knikte Doorn nadien in de Karibu, breed grijnzend, terwijl hij nog een witte wijn bestelde, en ons ook iets aanbood.

*

Serieuze week

Om halfacht de volgende ochtend zaten in het café onder meer Frax en Goudenregen aan de toog, met een koffie en een croissant. Deze week was het immers Serieuze Week, een initiatief waarvoor je je vrijwillig kon inschrijven. Het hield in dat je die week maar twee keer in de Gnorgl mocht komen, een keer tot twaalf en een keer tot een uur. Je moest elke ochtend naar de les, op de eerste rij, en tevoren werd ontbijt aangeboden in de Gnorgl, en tegelijk kreeg je de officiële stempel op je Serieuze-Week-kaart als bewijs dat je op tijd was opgestaan en had ontbeten. Frax was in een verschrikkelijk rothumeur. Niet naar de Gnorgl mogen, en dan ook nog vroeg moeten opstaan.

"Ik krijg het schijt van die klote Serieuze Week. Wie had me daarvoor ingeschreven?"

Goudenregen lachte in haar vuistje.

*

Het Interfacultair Songfestival

Vanavond vond in de Corso het jaarlijkse Interfacultair Songfestival plaats. Voor TD's en andere LBK-activiteiten werd de Gnorgl gevraagd om tappers te leveren. Beuk en ik deden dan rondvraag bij onze tappers, en we zetten ook telkens onszelf op de lijst. Want ik stond graag achter de tap, liever zelfs dan op de dansvloer. Enkele Bekende Vlamingen van Studio Brussel kwamen het gebeuren presenteren en jureren. Het openingsgroepje van Medica en de grote favoriet voor de eindwinst, speelde de pannen van het dak. Beuk en ik bedienden de tapkranen.

"Twee pintjes en een mazout, alstublieft."

"Een mazout!" riep Beuk uit zo hard hij kon, en begon hysterisch op en neer te springen.

Een mazout – half cola half bier – bestellen was absoluut *not done* binnen Boerekot. Ofwel dronk je cola, ofwel bier. Een mazout was puberaal, en dat wilde Beuk aan iedereen duidelijk maken.

"Deze man wil een mazout! Een mazout, in godsnaam!"

Beuk bleef maar krijsen en danste in het rond achter de toog. In andere faculteiten was een mazout evenwel perfect aanvaard, en de besteller keek met grote ogen en niet-begrijpend naar Beuk.

"Ik vroeg gewoon om een mazout. Ik begrijp niet..."

"Jaja, let er maar niet op. Drie bonnetjes alstublieft."

Ondertussen was onze eigenste Larix op het podium verschenen met de andere bendeleden, en zij zetten een indrukwekkende reggae-versie neer van het opgelegde nummer, *'Beat It'* van Michael Jackson. Het publiek, logischerwijze gedomineerd door een indrukwekkend contingent Boerekotters, ging helemaal uit zijn dak, en ook achter de toog bouwden wij een feestje. Taxus swingde zijn krullen in het rond. Beuk stak zijn broek af, pakte de winterjas van een presidiumlid waar hij niet te veel van moest weten, en kielhaalde het tussen zijn benen heen en weer.

"Flossen met de rosse!", gilde hij boven het feestgedruis uit.

De spanning was te snijden terwijl de jury beraadslaagde, en om de stress te kanaliseren bleef het bier rijkelijk vloeien. En zowaar: Boerekot won het Interfacultair Songfestival! Larix en de andere groepsleden waren de absolute helden van de avond alsook van de komende weken. Met de andere groepen en faculteiten, en dan vooral die van Medica, werd intens verbreederd.

Ik had die avond ook wat zitten flirten met enkele Boerekot-vrouwen, zij het zonder veel doelgerichtheid. Terwijl ik terug naar de Gnorgl fietste besepte ik dat ik eigenlijk amper wist hoe vrouwen werkten, en pas nu zag ik glashelder waar ik in het verleden verkeerd gereageerd of de foute dingen gezegd had. De afgelopen twee jaar had ik vrouwelijke aandacht niet opgemerkt ofwel genegeerd. Weegbree was er immers geweest. Nu begon ik me bewust te worden van de aandacht, die er af en toe vanzelf was, maar die je vooral kon bekomen als je maar de juiste dingen deed en zei. Baobabs wijsheid moest me helpen in de volgende fase van mijn verkenning van de vrouw.

"Alleen, al dat gezeik over lieve woordjes... je moet toch altijd eerlijk de waarheid kunnen zeggen."

Baobab smaalde.

"Hoe dom en kortzichtig kan je zijn, Trompet! Er zijn verschillende kanten aan de waarheid. Waarom zou je altijd en overal de scherpe en pijnlijke kant van de waarheid ten berde willen brengen. Een beetje vriendelijkheid en charme werken wel degelijk bij vrouwen. Daarom hoef je nog geen slijmbal te worden."

Baobab leerde me om mijn scherpe tong op strategisch belangrijke momenten strak aan de leiband te houden. Het was veiliger, en duurzamer voor je relaties, om die gedachten af te vijlen, en desnoods in een suikerkoekje te verpakken, in plaats van zonder meer de wereld in te sturen wat er in je hoofd omging.

"Vrouwen willen af en toe een beetje vertroeteld worden, de juiste dingen horen."

Het leek me allemaal behoorlijk vermoeiend en complex, maar ik besloot met de boodschap van Baobab in het achterhoofd de lente in te trekken. Voortaan was ik vriendelijk, en stelde geïnteresseerde vragen in plaats van direct een brute opmerking te maken. Zo bijvoorbeeld bij Sering, waar we nog steeds

elke zondagnamiddag trouw met ons drieën aan de toog zaten. Ik was er intussen achter gekomen dat ik, als ik wat moeite deed om vriendelijk en charmant te zijn, wel degelijk een impact kon hebben op sommige mogelijk interessante dames. Zelfs op vrouwen die ik tot voor kort ver buiten mijn bereik had geacht. Toch zag ik geen tastbare vooruitgang in mijn liefdesleven.

"Geduld, Trompet. Het gaat allemaal niet van de ene dag op de andere. Maar je bent goed bezig."

"Goed bezig, mijn oor," dacht ik, tot aan de horizon plots toch een teken van hoop verscheen.

Ik was verantwoordelijk voor het ronselen van deelnemers binnen Boerekot voor het interfacultair tafeltennistoernooi, en had de week tevoren een oproep in de Humus gelanceerd. Enkel Marjolein, het mooie meisje met de lange benen uit eerste ir, had zich spontaan aangeboden. Ze was op me afgestapt om te melden dat ze graag wilde meedoen. Ze had vroeger veel met haar broers gepingpong, wilde wel eens weten wat ze waard was, en dus gingen we die week samen een balletje kloppen op Sportkot.

"Hoe was je pingpongsessie met Marjolein?," vroeg Beuk later op de avond in de keuken van de Gnorgl toen we *croque-monsieurs* aan het bakken waren.

"Plezant, natuurlijk. Ze gaat ervoor, maar op een interfacultair competitietoernooi zou ze simpel afgedroogd worden."

Beuk rolde met zijn ogen.

"Natuurlijk! Trompet, sjongejonge."

"Wat bedoel je? Ik snap het niet."

Hij vouwde zijn handen open als een priester, hield zijn hoofd scheef en praatte langzaam, als tegen een kind.

"Waarom komt een stoot als Marjolein ping-pong-en?"

Hij legde extra veel nadruk op de drie laatste lettergrepen, om aan te geven wat voor een ultiem debiele sport pingpong eigenlijk wel niet was.

"Om te pingpongen, tiens! Ze speelt graag pingpong."

"Belachelijke mens!"

Beuk zuchtte, schudde het hoofd en klopte me op de schouder.

"Word wakker, Trompet. Marjolein kwam niet om te pingongen, ze kwam voor jou."

Beuks analyse leek me sterk, maar het zette me aan het denken. Het werd misschien tijd om de mogelijkheden van *le nouveau* Trompet eens uit te testen.

*

De lokroep van het zuiden

Die maandag in maart was elke tweede-irrer nerveus en opgewonden. Deze namiddag werden immers de thesisonderwerpen voor volgend jaar uitgehangen. De procedure hield in dat je een onderwerp koos dat in de lijn lag van je major, en dan ging je jezelf voorstellen op het departement dat het onderzoek voerde. Dan volgde een interview met de prof die aan het hoofd stond van het labo waar het onderzoek werd gevoerd. Velen onder ons wilden graag naar een buitenlandse universiteit, meestal in een ontwikkelingsland – in Afrika of nog verder – om daar een deel van het thesisonderzoek uit te voeren. Het departement bodemkunde had goede contacten met de universiteit van Stellenbosch in Zuid-Afrika, waar elk jaar een indrukwekkend contingent thesisstudenten heen werd gestuurd. Landbouweconomie had vooral projecten in Centraal- en Zuid-Amerika. De onderwerpen die ik

interessant vond situeerden zich allemaal in het domein van de biotechnologie bij het Laboratorium voor Tropische Plantenteelt. Het "labo Tropische" is wereldvermaard voor het onderzoek in bananen en plantanen. Uit de hele wereld komen onderzoekers naar dit labo om de cryopreservatie- en genetische transformatietechnieken aan te leren. Een banaan mag in Europa dan niet meer dan een fruit met een bizarre vorm zijn, in heel wat ontwikkelingslanden in Afrika vormt de banaan het hoofdbestanddeel van het dieet van de bevolking in landelijke gebieden, net zoals brood dat voor Europa, en rijst dat voor Aziatische landen is. Het labo wordt geleid door professor Acuminata, de absolute internationale autoriteit op het vlak van veredeling van banaan, die zijn sporen had verdiend in onder meer Nigeria en Oeganda. Ik liet mijn oog vallen op een project in Oeganda en trok naar het labo. Daar kreeg ik te horen dat ze voor Oeganda twee mensen zochten.

"Omdat de thesisonderwerpen sterk gerelateerd zijn, zullen de twee studenten veel met elkaar samenwerken, en dus goed moeten overeenkomen. Er heeft al een koppel geapliceerd, en we geven eigenlijk aan hen de voorkeur. Je bent dus te laat."

De twee liepen net breed grijnzend het labo uit. Sympathieke mensen uit de richting Fytotechnie. Ze zwaaiden. Ik lachte groen en zwaaide met een slap handje terug. Shit. Wat nu? Ik wilde zo graag naar Afrika.

Het project in Oeganda ging over nematologie, de aantasting van banaan door minuscule bodemwormpjes. Maar er waren ook projecten rond de biotechnologische kant van de genendatabank voor banaan. Ik liep Dr. Balbisiana tegen het lijf, de rechterhand van professor Acuminata op het vlak van *in vitro* en opslagtechnieken voor de preservatie van de biodiversiteit van banaan. Hij was lang en mager, een jaar of tien ouder dan ik.

"Wat is je major?"

"Fytopathologie."

"En je bent geïnteresseerd in biotechnologie en banaan?"

"Euhm... en in Afrika. Oeganda of zo..."

"Aha. Wel, ik vrees dat we geen thesisprojecten in Afrika hebben. Maar er is wel een thesisproject in het noorden van Thailand, mocht dat je interesseren?"

Liever Thailand dan Leuven, schoot het door mijn hoofd.

"Waarover gaat het project juist?"

"Kom mee."

Het project in Thailand hield in om nieuwe variëteiten te ontdekken uit het regenwoud, in de eerste plaats van banaan, en eventueel ook van tropische boomsoorten. Vermoed werd dat de bestaande biodiversiteit veel groter was dan de duizend bekende variëteiten, maar dat er in sneltempo nog onbekende variëteiten verdwenen door overmatig pesticidengebruik, kaalslag en vervuiling. Hij troonde me mee naar de genendatabank op de kelderverdieping van het labo, waar meer dan duizend variëteiten waren opgeslagen in proefbuisjes met daarin minuscule plantjes. De temperatuur- en lichtcondities waren verlaagd om de groei te vertragen, en zo minder vaak het plantmateriaal te moeten overhevelen in nieuwe proefbuisjes met nieuw voedingsmedium. Dit gebeurde gemiddeld elke zes weken, en was dus erg arbeidsintensief. Dr. Balbisiana werkte aan een techniek om het plantmateriaal in vloeibare stikstof op te slaan. Eens veilig en wel in stikstof opgeslagen kon het plantweefsel in principe tot het einde der tijden in een slaaptoestand worden gehouden, en op elk moment terug geactiveerd worden. De opslagtechniek met vloeibare stikstof was veelbelovend, maar er was nog veel werk.

"Het kritische punt van de techniek is het invriezen en ontdooien, want dan ervaart het plantweefsel de grootste stress, vloeibare stikstof is met min

honderdzesennegentig graden behoorlijk frisjes. Daarom stellen we het plantweefsel bloot aan voorbereidende hormoonbehandelingen, maar naargelang de genetische samenstelling moeten de behandelingen aangepast en geperfectioneerd worden."

In Thailand moest de techniek getoetst en verbeterd worden in functie van de Thaise variëteiten.

"Wat denk je?"

"Klinkt interessant. Noord-Thailand, zei je toch?"

Dr. Balbisiana leidde me naar het bureau van professor Acuminata.

"Deze jongeman is geïnteresseerd in ons project in Thailand."

"Hmm. Zie je het zitten om een maand of vier in Noord-Thailand te verblijven."

"Ja."

"Goed. En was je er vorig jaar door in eerste zit?"

"Euhm, tweede zit."

Professor Acuminata trok een wenkbrauw op, en knikte naar Dr. Balbisiana.

"Je moet de verschillende technieken leren in juli, om dan eind juli of begin augustus te kunnen vertrekken. Dat betekent dat je er absoluut door moet zijn in eerste zit. Anders gaat het hele avontuur niet door."

Het werd me warm achter de oren.

"Gaat dat lukken?"

Ze keken me beiden van boven hun brilleglazen afwachtend aan.

"Ja, natuurlijk."

"OK, tot in juli dan."

Afrika zou noodgedwongen even moeten wachten. Thailand dus. En eerste zit, niet te vergeten. 's Avonds zat ik met Quercus, Beuk en Larix in het salonnetje dat Beuk in een hoek van zijn grote kamer had geïnstalleerd. Nippend aan Baileys en *single malt whisky* taterden we over het leven, de broosheid van de liefde, en vooral: de toekomst.

"Waar gaan we allemaal heen deze zomer, jongens? Het zou wel sterk zijn mocht het ons allemaal lukken," begon Beuk.

Quercus somde de indrukwekkende reeks bestemmingen op.

"Netel, Klapproos en Frax gaan naar Zuid-Afrika, Beuk naar Algerije, Trompet naar Thailand, ik naar Kameroen, Klaver naar Panama, Boskoop naar Guadeloupe..."

Boerekot leek wel een reisbureau.

"Ik ga helemaal nergens heen," pruilde Larix.

"Jullie laten me allemaal in de steek!"

"Al dat bissen he jongen, waar ben jij ook mee bezig!", repliceerde Beuk.

"Anders was je nu ook op weg naar ergens in de wereld."

"Ach lul, geef hier die whisky."

*

Tyra Banks

"Het is zover, ze hangen uit!"

Ik had in die periode van geestelijke verruiming een zekere fascinatie voor zwarte vrouwen ontwikkeld, en was dan ook bijzonder verheugd met de keuze van H&M voor Tyra Banks, het zwarte topmodel, voor hun nieuwste reclamecampagne. In minuscule bikini's en badpakjes fleurde Tyra de binnenstad op. In mijn fantasie rende ik met Tyra door korenvelden, om uiteindelijk op een verlaten hooizolder terecht te komen. In de gang op het overloopje tussen de keuken en het vergaderlokaal hing ik een grote Tyra-poster tegen de muur. Tyra in een strak groen bikinietje tegen het lijf lopen op weg naar de badkamer, het was de ideale manier om het ochtendhumeur te verdrijven en blij te worden met de lente die in de lucht hing. Mijn nieuwste fascinatie sloeg al snel over op Beuk en Larix, met verregerende gevolgen, zoals later zou blijken.

Al dit hormonaal feestgedruis ten spijt bood zich met drie examens in de Paasvakantie al snel een niet te missen horde naar eerste zit aan. Fytopathologie, Fytoparasitologie en het keuzevak Toegepaste Hydrobiologie. Mijn major Plantenbescherming was vorig jaar helemaal omgegooid en zat momenteel in een experimentele fase. Er werden enkele jonge proffen, halve of hele genieën, gelanceerd. Een van hen was professor Maretak. Hij doceerde Fytopathologie, of Plantenziektenkunde, zowat het belangrijkste vak van het jaar voor de richting Plantenbescherming. In die paar lessen die ik tussen de caféhoudersactiviteiten had bijgewoond had hij aangegeven dat sommige studenten goed waren in encyclopedische kennis, anderen in een dieper begrip van de leerstof. Ik rekende mezelf graag tot de laatste groep, en het feit dat deze hyperintelligente prof de verschillen tussen studenten leek te erkennen was voor mij het signaal dat het encyclopedische aspect voor hem niet per se hoefde. De zwakke schakel in mijn strategie was dat er aan dit vak eigenlijk niet bijzonder veel te begrijpen viel, want het was in essentie het memoriseren van alle mogelijke virussen, bacteriën en schimmels, en welke schade die zoal konden aanrichten bij planten. Levenscycli van parasieten, symptomen, dragers, specificiteit, de hele handel.

Ik kocht het boek dat ter begeleiding werd gevolgd – *Plant Pathology* – maar kwam er niet toe het ook te openen. Op het examen kregen we foto's van aangetaste planten voorgeschoteld, met de vraag om een diagnose te stellen.

"Euhm..."

"Goed. Denk je dat deze symptomen veroorzaakt zijn door een virus, of eerder een bacterie of een schimmel?"

Schimmel creëert vaak donshaartjes, herinnerde ik me plots, van vervallen eten in de Gnorgl-frigo. Maar dit leek eerder van binnenuit verbrand. Of zoiets.

"Ik denk bacterie."

"OK. Waarom?"

"Wel..."

Ik had geen flauw idee waarom, en mijn afwezigheid in de lessen hielp evenmin om een zinnige term te bedenken, en zo professor Maretak gunstig te stemmen.

Het was niet goed geweest en ik wist het. Ik zag mijn Thailanddroom al in rook opgaan. Ik had maar een dag tot mijn volgende examen, Toegepaste Hydrobiologie, maar ik was zo ontredderd dat ik me niet in staat voelde om opnieuw te gaan studeren. Ik trok die avond met Larix en Quercus naar de Karibu, waar de zoveelste verjaardag van het café werd gevierd, en dronk me een stuk in mijn voeten. Ik had enkele keren oogcontact met Sering, die de hele avond op en neer spurte door het overvolle café.

De volgende ochtend had ik een verschrikkelijke kater. De wekker liep om halfnegen af, want ik moest studeren; binnen vierentwintig uur had ik examen Hydrobiologie. Ik moest overgeven. Ik rende de trap af, trok de badkamerdeur open en daar zat Beuk op het toilet, rustig de krant te lezen.

"Verdomme."

Ik spurtte een verdieping lager naar de mannentoiletten in het café en kotste in het pissijn. Het was groen en geel, en het deed pijn. Terwijl ik stond na te reutelen hoorde ik Beuk boven lachen. Ik pakte een blikje ijsthee uit de caféfrigo en kroop terug in bed. Maar dat was buiten mijn goede vriend Beuk gerekend. Ik had de afgelopen weken flink zitten doordrammen dat ik als een gek zou moeten studeren omdat ik maar een dag tussen twee examens had. Het feit dat ik me na mijn eerste examen tot gal kotsend toe ziek had gezopen, was voor Beuk voldoende rechtvaardiging om het mes nog wat extra rond te draaien. Hij stormde mijn kamer in, en begon me heen en weer te schudden.

"Eej Trompet. Wat is er? Moest je niet studeren?"

"Niet schudden. Asjeblief."

Hij begon zo hard hij kon op en neer te springen op de houten vloer waardoor de hele kamer trilde. Ik kreunde en draaide me om, het kussen rond mijn hoofd gedraaid. Een halfuur later drong het tot me door dat ik alsnog in actie moest schieten. Een slecht examen was zowat het slechts denkbare begin aan een reeks die ik voor een keer absoluut succesvol in eerste zit moest zien af te ronden. Maar het was ook weer niet rotslecht geweest, dus een kleine buis was misschien delibereerbaar.

Voor Geïntegreerde Plantenbescherming, dat door drie proffen, inclusief Maretak werd gegeven, hadden we een paper moeten schrijven die op meer dan de helft van de punten stond. Mijn paper ging over de genetische flexibiliteit van virussen. Virussen kunnen hun genetische codes veel sneller en drastischer omgooien dan hogere organismen, wat verklaart waarom ze zo flexibel zijn in de aanpassing aan nieuwe omstandigheden en gastheren.

"It must be great to be a virus. All they do is eat and have sex," zo was ik mijn betoog begonnen met een quote van een bekende plantenviroloog. Ik

had die paper met veel plezier gemaakt en ook de presentatie en vragensessie voor de hele groep waren goed verlopen. De proffen – inclusief Maretak – hadden het geheel wel kunnen smaken. Een andere paper voor Plantenteelt, over de rol van calcium in plantverouderingsprocessen, was ook goed gegaan. Dat soort concrete opdrachten lagen me duidelijk beter, ik vond die trouwens een stuk interessanter en leerzamer dan die honderden en honderden pagina's theorie. Aan die goed verlopen werkjes moest ik me optrekken. Maretak gaf ook nog het vak Plantenbiotechnologie, en als ik daar goed op scoorde, zou hij misschien inschikkelijker zijn op de deliberatie. Thailand was nog niet verloren, maar dan moest ik nu onmiddellijk aan Toegepaste Hydrobiologie beginnen studeren. Dat vak was trouwens niet zo zwaar als Fytopathologie, en nu al de handdoek gooien zou zowat het stomste zijn wat ik kon doen. Dus dronk ik de rest van de ijsthee op – het bleef wonderwel binnen – en zette mezelf achter mijn bureau.

Het examen Toegepaste Hydrobiologie, dat we samen met de studenten biologie aflegden, verliep goed. De vragen waren ook niet afgrijselijk moeilijk. De laatste opdracht was de determinatie van twee vissen. Het kleine lokaaltje was doordrongen van een sterke formolgeur. Ik kreeg een platvis alsook de wereldvermaarde snotolf voorgeschoteld, een kleine vis die eruitzag en aanvoelde als een hoopje snot. Weinig aangenaam, maar wel een makkie om te determineren. Ook Fytoparasitologie verliep zonder noemenswaardige problemen. Ik kreeg weer wat hoop, en geloofde opnieuw in mijn kansen voor eerste zit en het daarbijhorende ticket naar Thailand.

*

Daar is de lente

Na de paasexamens volgde een korte periode van relatieve rust met nog enkele weken les, half mei twee weken blok, en dan de laatste hordenloop: de volledige examenreeks van juni. Maar ik had nog met een andere uitdaging af te rekenen die zich gaandeweg in me had genesteld en die ik niet kon blijven negeren: ik was in de ban van Sering. Ik kon niet goed studeren, kon me niet concentreren omdat mijn gedachten telkens weer afdwaalden. De druk werd onhoudbaar en dus er zat niets anders op dan zo snel mogelijk actie ondernemen. De tijd was gekomen om uit te testen hoe Trompet *featuring* Baobab dezer dagen in de markt lag. De moeilijkheid was dat we elke zondag met zijn drieën naar de Karibu trokken, en met Beuk en Larix grinnikend naast me kon ik onmogelijk Sering mee uit vragen. Om twee uur, ruim een uur voor we normaal vertrokken, sloop ik op kousenvoeten naar buiten, muisstil zodat Beuk me niet zou horen vertrekken. Toen ik er aankwam was het café net open, en Sering was achter de toog in de weer. Af en toe kwam iemand de keuken in en uit gelopen. *Aïcha*, die dagen een absolute hit van *Khaled*, schalde uit de boxen en het café baadde in een avontuurlijk sfeertje. Op die golf moest ik surfen, en wel snel, want ik had niet veel tijd. Beuk en Larix zouden binnen de kortste keren merken dat ik er op mijn eentje vandoor was, en zouden achter me aan komen. Het zou ook druk worden in het café waardoor ik niet alleen met Sering zou kunnen praten.

"Hallo."

"Wel, waar zijn je kompanen?"

"Euhm... die komen zo meteen. Zeg, wat zou je ervan denken om eens iets te gaan drinken. Gewoon wij tweeën."

"Kijk eens aan. Vraag je me uit?"

"Zoiets ja."

Ze keek me voor de eerste keer echt aan. Ze had bruine ogen, met een grijze waas ervoor.

"Goed dan."

"Donderdag negen uur in de Lupus?"

"OK."

"Perfect!"

"OK."

"Ja."

"En nu moet ik werken."

"Natuurlijk."

Ik stond nog inwendig na te hijgen toen Beuk en Larix kwamen binnengestormd.

"Hier is hij, de snoeper!" gilte Beuk, en mepte me op de schouder.

"Er zomaar stiekem vandoor gaan," riep Larix uit.

"Heb je ineens Seringske over de toog gelegd?"

Beuk probeerde te fluisteren, wat niet lukte.

Ik nipte van mijn bier.

"Gewoon mee uitgevraagd."

"Wel ja, dat bedoel ik. En wat zei ze?"

"Donderdag."

"Hahaa."

Beuk was in alle staten. Zo dadelijk verbrodt hij alles nog, dacht ik. Hij bestelde een Westmalle Tripel, en zei gelukkig niets tegen Sering. Enkel een brede grijns krulde op zijn gezicht.

"Goed gedaan, Trompet."

Hij klapte me op de schouder, wiegde op zijn stoel, schudde zijn hoofd en zong als Khaled.

"Aïcha, écoute-moi..."

*

Sering

Donderdag om negen uur kwam ik aan in De Lupus, een café in Leuven dat we regelmatig aandeden. De eigenaar was een ex-boerekotter. Bio-ingenieur was hij niet geworden, maar wel een geslaagd caféhouder in het Leuvense. Sering zat rechts aan de toog. We praatten en dronken de ganse avond. Ik pintjes, zij witte wijn. Het was al diep in de nacht als we door de verlaten stad wandelden in de richting van de straat waar ze woonde. Het flauwe lantaarnschijnsel weerspiegelde op het asfalt, dat glimde van de regen. We kusten in het midden van de straat, terwijl de regen van onze gezichten liep. Ik keek afwachtend toe terwijl ze de sleutel in het slot van de voordeur stak. Ze las mijn gedachten.

"Je mag hier blijven slapen als je wil, maar geen seks. OK?"

"OK."

We sliepen, en 's ochtends mocht het wel.

In de deuropening op weg naar buiten vroeg ik of ze zin had om zaterdag mee te gaan naar een trouwfeest van vrienden.

"Mijn ex-lief zal er ook zijn," voegde ik er maar meteen aan toe.

Ze haalde haar schouders op.

"Ik ben gek op trouwfeesten!"

*

Schietstop

Als in een roes over de ontwikkelingen van de afgelopen nacht trok ik rechtstreeks naar de Bar. In de zetelhoek zaten Beuk, Larix en Quercus, en aan de toeg Kurk en Wilg. Dankzij Beuk wist iedereen intussen dat ik gisteren een afspraakje had gehad.

"Trompet is gisteren op stap geweest met de knappe tapster van de Karibu. Jaja!"

Het gesprek in de zetelhoek viel abrupt stil.

"Trompet! Wat hoor ik?," riep Quercus uit.

"Ben je over Sering geweest?," vroeg Larix.

"Euhm, ja en nee."

Kurk stak een nieuwe sigaret op en keek me aan.

"Aaj Troempèt, oefwel zedder euver gewèst oefwel nie he. Iet ertussen, da kan nie."

"Wel, het is te zeggen..."

"Was er iets mis?, vroeg Wilg.

"Was het niet plezant?," vroeg Quercus.

"Jawel jawel. Mooi meisje he. Alles erop en eraan, maar..."

"Wat dan?"

"Wel... euhm... ik kon niet klaarkomen."

De verbaasde stilte die volgde werd uiteindelijk door Quercus doorbroken.

"Lap, je zit met een schietstop."

"Schietstop?"

"Het is nog wat wennen he, de eerste keer na twee jaar Weegbree," declameerde Quercus als was hij een prof seksuologie.

"Komt wel goed, Trompet. Het omgekeerde is trouwens ook niet alles," zei Wilg.

"Het omgekeerde?," vroeg Beuk.

"Wel ja, dat je..."

"... te rap koemt, he." vulde Kurk droog aan.

"Een schietsnel, zoals ze zeggen," zei de gastprof seksuologie plechtig.

"Hoe? Wilg, een schietsnel, hebt gij daar dan last van?," vroeg Larix.

"Zwijg stil," zei Wilg.

"En, wat doe je eraan?"

"Concentreren en blijven oefenen."

Hij wuifde met zijn hand, om aan te geven dat het onderwerp lang genoeg aan bod was gekomen.

"Bon, wat drinken we?"

*

Vrouwen en asperges

Ik had Beuk eerst niet eens gezien toen ik die zondag 's ochtends de badkamer instapte, verdwaasd als ik was door de slaap en de onverwerkte indrukken van het trouwfeest gisteravond, en het terugzien van Weegbree. Sering lag boven nog te slapen. Beuk was gisteravond naar een kotfeestje gegaan. Ik stond zachtjes heen en weer te wiegen boven de pot, verstrooid in de juiste richting mikkend. Weegbree had aan een andere tafel gezeten – met Judas uiteraard – en Sering en ik aan een tafel met onder meer Pinion en zijn vriendin Pimpernel, waarmee ik met de jeugdbeweging memorabele zomervakanties had meegemaakt in Zuid-Frankrijk. Serings verschijning had volop lof gezaaid, en een voldaan breed grijnzend duiveltje was als vanzelf op mijn schouder komen zitten. Om met een charmante en goed uitziende dame aan mijn zijde op dit feest te verschijnen was als een zachte verdoving voor mijn nog in stilte bloedend hart. Ik was Weegbree even dag gaan zeggen, op een moment dat Judas aan een ander tafeltje stond. Wat vertellen over Sering, en over mijn gepland thesisonderzoek in Noord-Thailand. Uiterlijk gaf ik de indruk als was ik voortgegaan, alsof ik alles op een rijtje had en de wereld me toelachte. Maar dat beeld klopte maar ten dele. Het was interessant met Sering, jazeker, en ik genoot er van om met haar te zijn, maar het was nog heel pril en ik dacht nog vaak aan hoe het met Weegbree was gelopen. Ik stond nog steeds boven de pot en schrok op uit mijn overpeinzingen toen ik nu plots Beuk in het bad zag zitten. In stilte en eveneens diep in gedachten verzonken.

"Beuk," zei ik bij wijze van begroeting.

Mijn stem klonk zwaar en hees.

"Eej Trompet."

Vijf seconden stilte.

"Ik heb gisterennacht Balsemientje gepakt."

De schok van zoveel onverbloemde informatie deed me gevaarlijk heen en weer wiegen boven de pot. Ik was deze keer niet gaan zitten, ondanks de zitregel van Larix. Balsemientje was een meisje uit ons jaar. Schattig, blond, grote borsten. De mist in mijn eigen hoofd werd abrupt naar de achtergrond verdreven door zulk onverwachts nieuws. Honderd vragen welden in me op. Beuk had de laatste weken flink met Ranonkel zitten flirten – schattig, lichtbruin haar, grote borsten – en eigenlijk was de algemene verwachting dat Ranonkel en Beuk de komende dagen zouden aankondigen voortaan een koppel te zijn. En nu dit. Balsemientje zeg. Hoe? Waar? Wanneer? En vooral, waarom? Ik stelde de enige logische vraag.

"Was het goed?"

"Nee, jong."

Weer vijf seconden stilte.

"Niet goed."

Dat was duidelijke informatie.

Beuk keek me even aan.

"Ze trok me af alsof ze bierglazen aan het wassen was."

Voor mijn geestes oog verschenen als vanzelf de ruwe schuurborstels die we in het café gebruikten om bierglazen te wassen, en hoe dat zich vertaalde in een onorthodoxe aftrektechniek. Beuks gemolesteerde lid zwom inderdaad als een gewonde vis in het kleurloze badwater. De vis zag felrood, in

tegenstelling tot het normale rose, een bewijs van de pijnlijke behandeling die zijn apparaat de afgelopen nacht had moeten ondergaan. Ik kreunde. Beuk was in zijn bad alweer in gedachten verzonken en keek strak voor zich uit. En ik, ik stond nog altijd aan de pot.

De aspergesoep op het trouwfeest was overheerlijk geweest. Ik had me tot drie keer toe laten bijschenken. Het is algemeen bekend dat asperges zwavelhoudende stoffen bevatten. Na consumptie zet de lever de zwavelverbindingen om in methylmercaptanen zoals methaanethiol, dimethylsulfide, dimethyldisulfide, dimethylsulfoxide en dimethylsulfon. Dit zijn vluchtige zwavelverbindingen die absoluut onnuttig zijn voor het lichaam en dus onmiddellijk via de urine worden uitgescheiden. De concentratie in de lucht kan tot duizend maal verhoogd worden na asperge-consumptie, en de geur staat bekend als hoogst onaangenaam. Voor Beuk, die aan het kotfeestje van gisteravond naast een pijnlijk lid ook een flinke kater had overgehouden, werd de concentratie aan vluchtige zwavelverbindingen in de lucht plots teveel. Een wolk van badwater en rozig vlees sprong verbazend snel uit het bad, duwde me bruut opzij en boog zich over de pot om over te geven. Ik ging naar de keuken om koffie te zetten. Op de achtergrond rochelde en kreunde Beuk nog een kwartiertje verder.

Een week later werden Beuk en Ranonkel alsnog een koppel, en zouden dat zowaar enige tijd blijven.

*

Het was nu volop lente, en de komende maanden kondigden zich aan als een lange steile slomafdaling voorbij examens en café-perikelen om hopelijk, als we ons staande konden houden, aan de meet een ticket naar het buitenland op te pikken. Beuk en ik zaten in hetzelfde schuitje. Ons studieverleden sprak

niet in ons voordeel, maar we maakten de beste voornemens, en probeerden op gezette tijden achter de boeken te kruipen. Maar intussen was er nog altijd een café open te houden, en van studeren kwam niet veel in huis.

Het labo voor mout- en brouwtechnieken van de faculteit organiseerde die avond een bierproefavond in de Gnorgl. Iedereen in het café kreeg twee of meer experimentele bieren voorgeschoteld, waarover een vragenlijst moest worden ingevuld. In ruil voor de ingevulde vragenlijst kreeg je dan een bierkaart voor tien pinten van de proefbieren. Soms was het pils, soms een nieuw donker bier, en altijd waren het bijzonder zatte avonden. Als compensatie voor het verlies aan inkomsten kreeg de Gnorgl de lege biervaten. Een leeg vat was toch wat geld waard, en de overschot proefpils verkochten we de dagen nadien als gewone pils. Niemand die het merkte.

Ik had vanavond weinig zin om in het café te zitten, en met Klaver, Quercus en Pinus trokken we naar mijn kamertje op de tweede verdieping. Het raam keek uit op het kerkdak en de kerktoren. In de donkerhouten vloer zat een groot splintervormig gat, en tegen de schouw stond het oude zilverkleurige gasstoofje. Tegen de stenen buitenmuur, waar 's winters de koude recht doorheen naar binnen had gewaaid, stond een lange zetel in beige stof. Daar ploften we in neer, terwijl Pinus een joint rolde.

"Dus als alles goed gaat, trekken jullie er alledrie op uit. Naar drie windstreken nog wel. Klaver naar Panama, Quercus naar Kameroen en jij, Trompet, naar Thailand."

Pinus was niet bijzonder geïnteresseerd in een thesis in het buitenland, hij zou ecosystemen in Vlaanderen bestuderen.

"Wat trekt jullie dan precies aan om naar die oorden te trekken?"

Klaver moest toen al geweten hebben dat ze in ontwikkelingseconomie voortwilde, en de autoriteit op dat vlak, professor Iep, had veel projecten lopen in Zuid- en Midden-Amerika. Ze haalde haar schouders op.

"Ik vind het gewoon interessant. Er is zoveel meer dan Leuven, België en Europa."

Quercus ging met nog twee andere thesisstudenten op een project van teledetectie werken, waarbij aan de hand van satellietbeelden bos- en landbouwsystemen werden opgevolgd om op die manier gedetailleerde oogstvoorspellingen te doen. Hij trok aan de joint.

"Kameroen is cool, man."

"En jij, Trompet?"

"Ik wilde eigenlijk naar Afrika, maar het draaide anders uit."

Pinus grinnikte.

"Mooie motivaties hebben jullie. Jullie komen toch wel terug? Trompet, zullen we samen tappen op zondagavond zodra je terug bent?"

"Prima."

*

De zaaier

De afzuip van de Bar half mei was het laatste wapenfeit van het studentenjaar, en de laatste gelegenheid om nog eens flink door te gaan in de Bar, alvorens de blok begon. Het was stralend weer. De vrouwen verschenen in strakke topjes, er werd gefrisbeed, en bier gedronken in het gras. Professor Phoenix had op het grasveld voor het Landbouwinstituut strategisch een kunstwerk laten plaatsen, dat hij vanuit zijn bureau kon bewonderen. Het werk heette "De zaaier", maar was in essentie een menhirvormige blok graniet, waar buiten de decaan en de kunstenaar zelf

niemand de vormen van een zaaier in verhuld zag. Pluimes en Wilg stonden met een pintje in de hand te keuvelen. Pluimes leunde met de andere hand nonchalant tegen de Zaaier. Pluimes was een lichtgewicht van amper zestig kilogram, maar tot ieders verbazing ging de zaaier plots overhellen, om een seconde later met een doffe plof in het gras te neer te komen. Wilg en Pluimes probeerden nog tevergeefs de zaaier terug op te tillen. Het grasveld kwam niet meer bij van het lachen, en achter het raam van zijn bureau kleurde het gezicht van de decaan langzaam paars.

Er zou uiteindelijk een indrukwekkende kraan aan te pas komen om het gevaarte recht te trekken en nu met bouten vast te maken om toekomstig onheil te vermijden. De hijskosten werden voor de helft op de Landbouwkring verhaald, en de praeses alsook Pluimes en Wilg moesten bij Professor Phoenix op visite voor een bolwassing over hoe voortaan om te gaan met kunst.

*

Vrijheid aan de appel

Het was nu volop lente en blok. De druk nam toe en dat stimuleerde Beuks inspiratie voor grappen en grollen. Hij leefde zich helemaal uit. Achter de bar in het computerlokaal stonden een twintigtal computers ter beschikking om werkjes te maken. De harde schijven van de computers op de achterste rij stonden vol porno en bizar fotomateriaal. Beuk vond een close-up van een behaarde aars waarin een grote groene Granny Schmidt appel was gepropt. Beuk installeerde de foto als achtergrondschermbild op de computers en verspreidde vervolgens de roddel dat de foto eigenlijk Quercus' aars was, eergisteren door hemzelf genomen. Quercus was zich van geen kwaad bewust maar moest desalniettemin de komende dagen vervelende vragen beantwoorden.

"Zo een appel in je reet, doet dat geen pijn?"

"Doe je dat wel vaker, zo appels.. of andere zaken misschien? Misschien moeten wij eens afspreken...", vroeg een meisje met een knipoog.

"Euh, waar hebt u het over?"

"Ja, Quercus, je hoeft nu niet te doen alsof je van niks weet. We hebben allemaal de foto gezien. Sterk staaltje acrobatiek trouwens om die foto zo te maken."

Een meisje liep langs, hoorde waarover de discussie ging en haalde haar neus op.

"Je moest je schamen."

"Pardon?"

"Vind je dat dergelijke appelonterende praktijken in overeenstemming zijn met een opleiding tot bio-ingenieur? Hmm?"

Een vingertje werd in de lucht gestoken.

"Een bio-ingenieur moet de behoeder van alle fauna en flora zijn, inclusief de onschuld van groenten en fruit. En dan dit. Die...die...die arme appel!"

"Maar kan iemand me eerst eens uitleggen..."

Beuk zat te grinniken en klapte in zijn handjes van plezier bij de groeiende verwarring en irritatie van Quercus.

De blok was aangebroken en Beuk en ik probeerden vanaf nu flink te studeren. Maar Beuk kon zich niet concentreren. Twee burgies die elke dag samen gingen lunchen stonden op de hoek van de straat, voor de Gnorgl-deur, nog wat na te praten. Hun stemmen waaiden door de open ramen van onze kamers naar binnen. Beuk werd er gek van.

Het volgende moment ging de telefoon. Beuk holde naar beneden. Het telefoonnummer van de Gnorgl was op één getal na identiek aan het nummer van een kapperszaak verderop in de straat met een door potdove bomma's gedomineerd cliënteel, die belden voor permanentes, mèchkes en paarskleuringen.

"Coiffeur Maurice? Is het Maurice zelf?"

"Dit is café de Gnorgl, mevrouw."

"Ahja, met mij ook dank u. Donderdag elf uur, past dat?"

"Excuseer, u bent verkeerd verbonden, mevrouw."

"Namiddag? Elf uur zeg ik u, voor mijn mèchkes zoals gewoonlijk?"

"Café de Gnorgl!"

Beuk schreeuwde in de telefoon, maar het mocht niet baten.

"Dus Maurice, ik schrijf op donderdag elf uur OK?"

Beuk haalde diep adem.

"Elf uur donderdag is perfect, mevrouw. Daaag."

Terug bovengekomen zette hij zich zuchtend achter zijn bureau, en merkte toen dat de burgies nog altijd aan het tateren waren.

"Maar gotverdomme. Eerst dove caramellen, en nu die viswijven..."

Hij holde terug naar beneden, vulde in de badkamer een emmer met water, opende in de vergaderzaal het raam boven de burgies, mikte even en kiepte de inhoud van de emmer over de burgies. Beuk zat verstopt onder het raam te proesten toen Larix en ik kwamen aangesneld. We keken naar beneden. Voor de Gnorgl-deur was een grote ronde plas. Het was stil en de burgies

waren weg. We keken Beuk aan, en hij spreidde zijn handjes in de jezushouding.

"Ze maakten echt veel lawaai. Ik moet wel studeren he."

*

De zwavelscheten van Giardia

Niemand in de bekende wereld kon hardere en langere scheten laten dan Larix. Zowel in duur, geluid als multidimensionaliteit stak hij als klapperaar van de bruine deur op eenzame hoogte boven alles en iedereen uit. De fysiologische verklaring die hij zelf aanvoerde was dat hij niet in staat was om boeren te laten. Bijgevolg baande al het gas zich doorheen het darmstelsel een weg naar de eerstvolgende opening: de aars van Larix. Muzikaal aangelegd als hij was kon hij zijn aars bespelen als was het een schuiftrompet, waarbij verschillende toonhoogten en sterkten konden worden aangehouden. Weinig lachspieren konden weerstaan aan het kietelend effect van een flinke bram. Net als ik even was bijgekomen van het lachen en ik dacht dat het concert over was, ging Larix een octaaf hoger voor een bisnummertje. Ik dacht dat ik zou sterven van het lachen.

Maar de laatste tijd stokte de motor. In plaats van blijgezind een concertje ten beste te geven kwam Larix dezer dagen met een pijnlijke grimas en zijn hand om zijn buik uit de badkamer gestrompeld. Bovendien waren de scheten van relatief geurloos in een verschrikkelijke zwavelstank overgegaan.

"Probleem?"

"Klote-kringreis."

Wij dachten dat het de stress van het studeren was, maar daar wilde Larix niets van weten. Hij stak het op de door de Landbouwkring georganiseerde reis naar Indonesië vorig jaar, waarna het onheil was begonnen. Sindsdien at hij minder en was hij flink afgevallen. We zaten nog altijd in de eerste week van de blok, en diezelfde namiddag gingen we met een ganse bende in de Karibu eten. Ik ging Sering een kus geven en Doorn, die met een glas witte wijn aan de toog zat, begroette ons hartelijk.

"Dag jongens, hoe gaat het? Trompet, ik hoor dat jullie er tegenwoordig ook met mijn tapsters vandoor gaan."

"Sorry Doorn, ik weet dat je liever had dat we er met jou vandoor gingen, maar het is niet anders."

Dat vond hij heel erg grappig, en hij leidde ons naar een grote tafel in de tuin, die in de lentezon baadde. Naast Larix, Beuk, Quercus en ik waren ook Goudenregen, Klaproos, Wilg en Frax van de partij. Terwijl we de spaghetti's naar binnen werkten kwam een kat van de burens onder de tafel gekropen, hopen op wat vallende restjes gehakt. Beuk hield niet van katten, en al helemaal niet als hij aan het eten was.

"Vort, rotbeest," krijste hij en hij gaf de kat een flinke trap.

De kat wist niet wat haar overkwam en sprong verschrikt weg. Larix, met een mond vol spaghetti, schokte op en neer van het lachen. Iedereen grinnikte, maar Larix kon niet stoppen met lachen. Het lachen ging over in gehinnik, en uiteindelijk in vervaarlijk gekokhals.

"Larix, gaat het wel?"

"Uche uche ... euhr... bweu..."

Het volgende moment spurtte hij naar de mesthoop achteraan in de tuin om over te geven. Het gereutel kwam van diep, en weerklonk over het hele tuinterras. De andere klanten keken ons vreemd aan.

"Is jullie vriend wel OK?"

Nee, dat was hij niet. De inspiratie van de huisdokter was al lang op, en op aandringen van Netel trok Larix naar het Tropisch Instituut voor Geneeskunde in Antwerpen. Hij kwam terug met een plastic potje, dat hij moest vullen voor verder onderzoek. Hij kwam de trap afgewandeld en hield halt aan mijn kamerdeur.

"Trompet, ik ben er klaar voor."

"Ga ervoor Larix, je kunt het."

Een kwartiertje later kwam hij breed grijnzend terug naar boven, het volgescheten plastic potje als een trofee voor zich uit.

"Helemaal vol!"

"Flink zo. Opsturen maar."

De diagnose luidde *Giardia lamblia*, een tropische parasiet die het op het darmstelsel gemunt had. Larix kreeg een week antibiotica voorgeschreven en weg was de parasiet.

*

De dood in het vizier

Begin mei moest iedereen die een thesis in de tropen zou maken naar een voordracht over hoe te functioneren in het buitenland. Gezondheidsaspecten kwamen aan bod, met nadruk op hepatitis en malaria, alsook de te verwachten cultuurschok, en na de gebeurtenissen van afgelopen jaar vooral: veiligheid. Elk jaar trokken tientallen thesisstudenten naar Zuid-Afrika, vooral naar de universiteit van Stellenbosch, en enkelen naar Durban, en vorig jaar

waren twee doden en twee zwaargewonden gevallen nadat het stuur van de auto van de vier bio-ingenieurs in de buurt van het Krugerpark simpelweg was afgebroken. De Volkswagen Golf was van de weg afgeraakt, in het grind terechtgekomen en overkop gegaan. Twee van de inzittenden waren ter plekke gestorven. Iedereen was geschokt geweest bij het nieuws. Met een van de dodelijke slachtoffers was ik enkele jaren geleden nog met de jeugdbeweging naar Zwitserland gegaan, en ook de anderen waren bekenden uit de presidiumwerking. De kerken waar de begrafenisdiensten plaatsvonden waren te klein geweest voor al de bio-ingenieurs die hun steun kwamen betuigen. De decaan had tijdens de les Mechanica cynisch gereageerd.

"Niet voorzichtig geweest he. Dan gebeuren dergelijke dingen."

Een geroezemoes van verontwaardiging was door de aula getrokken, en een aantal mensen was ostentatief opgestaan en naar buiten gestapt. Natuurlijk moest je voorzichtig zijn, maar een stuur dat afbrak, daar kon toch niemand wat aan doen. Nog een jaar eerder was in Gambia een bio-ingenieure per ongeluk doodgeschoten door de huiswacht, die haar niet had herkend toen ze thuiskwam. Dat waren rampzalige en vooral heel erg trieste statistieken, en dus werd ons tijdens de infosessie ingepeperd om extra voorzichtig te zijn in het buitenland, vooral in het verkeer. Ik zou driekwart van de goede raad straal negeren als de situaties zich aandienden, maar misschien dat net dat ene kwartje volstond om levens te redden.

*

Een boom in de Gnorgl

De examenperiode was aangebroken, en het was een hel. Van vele vakken had ik het grootste deel van de cursus niet of amper open gehad. De

volledige tweede zit in tweede kan was misschien vergelijkbaar, maar toen had ik geweten dat mijn slaagkansen bijzonder laag waren. Aan die gedachte wilde ik deze keer niet toegeven, want de thesis in het buitenland hing ervan af. Dus bleef ik maar doorgaan, met de moed der wanhoop en soms op weg naar het examen met hooguit de helft van de cursus achter de kiezen.

Dendrologie – de studie van de boom – slorpte buitenproportioneel veel tijd op. In de lente, zodra bomen in bloei stonden, had de prof sessies georganiseerd in het Arenbergpark om verschillende boomgroepen te bespreken. In de blokperiode trokken Zomer, Winter, Quercus, Pinus en ik er dan zelf op uit om te oefenen. De boksboom werd zo genoemd omdat de schors, hoewel die er hetzelfde uitzag als een doorsnee harde schors, zo zacht was dat je er gerust op kon meppen zonder je hand pijn te doen. Op een van onze studietochten in een wilder stuk van het park achter de serres wees Winter me op een boom.

"Kijk hier Trompet, een boksboom!"

"Echt waar?"

In al mijn naïviteit mepte ik flink door op de schors. Winter grijnsde breed terwijl ik me over de pijnlijke knokkels wreef.

In het café – dat in de examenperiode gesloten was – had ik de twee grote houten tafels tegen elkaar geschoven en talloze twijgen en bladeren lagen er met naamkaartjes op uitgespreid om de determinatie in te studeren. Pinus – die verderop op kot zat – kwam vaak langs om te oefenen en te discussiëren. De eiken, beuken, esdoornen, wilgen, lindes, elsen en kastanjes waren intussen poepsimpel. We ondervroegen elkaar.

"Asymmetrische bladvoet."

"Dat is makkelijk, linde of olm."

"Dit is duidelijk een linde. Kijk die bloemen."

"OK, maar welke linde? Kleinbladige, grootbladige, Amerikaanse, Hollandse, Hongaarse? Of gewoon Zilverlinde?"

"De bloemen geuren fel, en vooral: de onderzijde van de bladeren is grijs donzig. Dus geen twijfel mogelijk: Zilverlinde."

"Latijnse naam?"

"Tilia tomentosa."

"Verspreidingsgebied?"

"Inheems in Zuidwest-Azie en Zuidoost-Europa. Aangeplant in de rest van Europa."

Tulpenbomen, katalpa en kornoelje hadden evenmin nog geheimen, maar het waren de speciale boompjes zoals Sleedoorn, Kweeper en Cladastris die het moeilijk maakten. Dan waren er de naaldbomen, per definitie moeilijker te onderscheiden dan de loofbomen. De verschillende dennen, sparren en lorken waren intussen een hapje, maar de ceders en cypressen bleven voor problemen zorgen. Pinus hield een twijg met kleine naalden voor zich uit.

"Dwergcypres?"

"Correct, welke?"

"Chamaecyparis pisifera."

"Correct, welke?"

"Bedoel je welke cultivar? Denk je dat hij dat ook gaat vragen? Sjongejonge. Hmm, we hebben er twee gezien, Chamaecyparis pisifera Filifera en Chamaecyparis pisifera Filifera aurea. Ze staan allebei achter de lange muur in het Arenbergpark. Het verschil is dat als je over de naalden wrijft de ene een lichte citroengeur en de andere een ananasgeur af geeft."

"Perfect."

Beuk, die het vak Dendrologie wijselijk niet had gekozen, overschouwde smalend het tafereel, met een pintje in de hand.

's Avonds na het studeren gingen we enkele tripels in de Karibu drinken, of schonken onszelf wat in in onze privé-living, aan de verlaten Gnorgltoog. Kurk, Palm en Klaproos kwamen van enkele huizen verderop al eens een slaapmuts meedrinken. Ook Netel was er vaak, die nadien bij Lariks bleef slapen. Netel arriveerde onveranderlijk in een rothumeur. Netel en ik hadden veel dezelfde vakken af te leggen.

"Ik snap het niet."

"Rustig Netel, wat snap je niet? Welk hoofdstuk?"

"Ik snap niks!"

Na een iets meer doorgedreven ondervraging – ik kende Netel goed genoeg om dit humeur te kunnen plaatsen – bleek ze eigenlijk alles te snappen, vaak beter dan ik, behalve dan dat laatste aspectje waar ze zich volledig op had vastgereden. Die vormloze steen die niet in de netjes gemetselde muur van haar redenering leek te passen. Na wat slijpwerk bleek er toch nog plaats in de muur. En vervolgens een Palmke voor Netel, en een Duveltje voor de mannen. Iedereen blij.

*

Kaas en seks

Ik ging ook vaak langs bij Sering. In de kleine veranda met zicht op de smalle stadstuin leerde Sering me jonge Hollandse kaas – met selderijzout – appreciëren. Na de kaas was er seks.

*

Heldendaden

Voor Plantenbiotech

nologie – het andere vak van Maretak, naast Fytopathologie dat ik met Pasen grandioos verknoeid had – had hij aan elk van ons gevraagd om met een nuttige biotechnologische toepassing op de proppen te komen. De toepassing moest fysiologisch mogelijk, en als het even kon ook commercieel zinvol zijn. Mijn eerste idee was om een ajuin te maken waarvan je ogen niet meer traanden. Ik was tevoren bij het labo Plantkunde langsgegaan om de haalbaarheid van mijn voorstel te toetsen. Enkele assistenten wreven zich over de kin, en kwamen vrij snel tot de conclusie dat mijn plannetje niet zou werken.

"De zwavelverbindingen die verantwoordelijk zijn voor het traanefect, geven ook smaak aan de ajuin, dus als je de overeenkomstige genen uitschakelt, zal je ajuin ook een groot deel van zijn smaak verliezen."

Uiteindelijk trok ik naar het examen van Maretak met een idee waarbij je verjaardagsboodschappen op genetisch getransformeerde bloembladeren zou kunnen schrijven met een stift waarin de verbinding zit die de overeenkomstige kleurgenen in de bloem activeerde, en dus de kleur veranderde terwijl je schreef.

"Hmm, interessant. In de stift kan je inderdaad de katalysatoren steken, daar zijn wel enkele kandidaten voor beschikbaar, maar je moet de verschillende genen voor kleur transformeren, en dat zou wel eens een complexe zaak kunnen worden."

Was het goed genoeg geweest? Ik had geen idee, alleen dat Maretak de sleutel in handen had om me al dan niet toen te laten tot derde ir, en de thesis die daarbij hoorde.

De stress die de uren voor een proclamatie door je heen gierde was met niets te vergelijken. Zolang we ons nog buiten de perimeter van de aula bevonden werd er gegrapt en gegrold, maar zodra de aula naderde, wikkelde de wolk van angst en spanning zich als een genadeloze wurgslang om je heen. Dat was elk jaar opnieuw zo, zeker als je niet zeker was over de uitslag – wat in mijn geval meestal zo was – maar deze keer stond er meer op het spel. Tweede zit betekende meer dan alleen een verloren zomer, het betekende een verloren avontuur. Uitstel – of wie weet zelfs afstel – van de ontdekking van de wereld. Er werd heen en weer gedraaid tot je er tureluurs van werd. Om de zoveel tijd probeerde iemand een gesprek op gang te trekken, maar het was zonder overtuiging, vooral een poging om de eigen gedachten te verzetten, en na wat gebrom viel de conversatie onmiddellijk weer stil. Iedereen vocht in stilte zijn eigen gevecht met de spanning uit.

We werden binnengeroepen. Geprangd op de kleine bankjes, met de gestelde lichamen in vol ornaat vooraan in de aula, ging de stress-meter door het dak.

"Tweede ingenieursjaar – Faculteit Landbouwkundige en Toegepaste Biologische Wetenschappen – Proclamatie Eerste Zittijd"

"Rode Beuk – Geslaagd op voldoende wijze"

"Trompetboom – Geslaagd op voldoende wijze"

*

Ik had een acht voor Fytopathologie, maar mijn andere vakken en het globale eindpercentage hadden die ene buis kunnen compenseren. Nadien vielen Beuk en ik elkaar euforisch in de armen, in een Gnorgl die in het felle licht van de zomer baadde en in niets nog leek op de donkere kroeg van de ijskoude wintermaanden. Het leek al een eeuwigheid geleden.

"Het is ons gelukt, Beuk. Kun je het geloven? Manman toch."

"We zijn helden, dat zijn we."

Naar ons gevoel waren we dat op dat moment ook echt. Beuk vertrok binnen een week al naar Algerije. Ik zou pas eind juli vertrekken.

"Als we elkaar de volgende keer zien, ligt het Gnorgl-avontuur definitief achter ons."

"Dan zijn we bruinverbrand van de tropenzon, en hebben we ongetwijfeld een reeks nieuwe avonturenverhalen te vertellen."

Daarop schonken we onszelf wat in, en koersten dan naar de terrasjes op de Oude Markt, om er met de anderen de proclamatie te vieren. De sfeer was uitbundig. Iedereen was erdoor, en kon zich opmaken voor een exotische trip. De enige die er niet bij was was Frax. Vorig jaar, in eerste ir, had hij eerste zit gehaald, maar nu was hij er verrassend niet door en miste daardoor zijn thesis naar Zuid-Afrika. Larix kwam wel meedrinken, al was hij er niet door, in eerste ir, maar hij had een haalbare tweede zit.

De komende weken vertrok iedereen een voor een. Er was de hele volksverhuizing, met onder meer Klaproos en Netel, richting Zuid-Afrika. Klaver was al naar Panama vertrokken, en Quercus vertrok morgen naar Kameroen. Eerst tot Yaoundé en dan door Douala in het noorden van het land.

"Tot in november, maat."

"Yep, tot november."

Wat maakte dat er de komende weken haast niemand meer in Leuven was terwijl ik in een lege Gnorgl woonde. Elke morgen ging ik op leerschool bij Dr. Balbisiana om me de cryopreservatietechnieken eigen te maken. Hoe meristemen (groeipunten) uitsnijden, hoe voedingsbodems maken, hoe de verschillende planthormoonmengsels met gibberillines te bereiden die nodig waren om de meristemen tegen de temperatuurstress bij invriezen en ontdooien te beschermen, steriliseren in de autoclaaf. Na twee weken was ik er klaar voor.

Ik sliep die periode vaak bij Sering. Op het gelijkvloers waar ze woonde stond *Tori Amos* op. Het was er altijd donker, net als in haar ziel. Over haar verleden hing een schaduw, die ze nog altijd niet helemaal van zich had kunnen afschudden. Die schaduw drong ook onze relatie binnen. Zelfs als we seks hadden. Vooral als we seks hadden. Ze droeg haar seksualiteit in stille gratie, als een kleed van tristesse.

Als ze eens een avond doorzakte, dan zakte ze ook helemaal door, tot ze stomdronken was en amper nog kon lopen. Op de weg huiswaarts kreeg ik allerlei zatte onzin en verwijten naar mijn hoofd geslingerd. Als ze viel wilde ze niet opstaan, lag het ene moment in de goot te giechelen, om me het volgende moment de huid vol te schelden. Sering had al flink wat te verduren gehad in haar jonge leven, en in essentie was ze een frêle en kwetsbaar meisje. Ze wilde dat ik haar steun en rots in de branding was, zodat ze met haar troebele verleden in het reine kon komen. Dat wilde ik ook best voor haar doen, maar op die momenten in het holst van de nacht, waarin ik letterlijk de rots was waaraan ze zich vastklampte omdat ze anders niet thuis zou raken, vroeg ik me af hoe ver ik daarin zou kunnen gaan.

*

Baobab

De avond voor ik naar Thailand vertrok kon ik de slaap maar niet vatten. Mijn hoofd bleef het verhaal van het afgelopen jaar telkens opnieuw afdraaien. Het was een intens jaar geweest, een superjaar, maar ook met onaangename, onverwachtse wendingen. Weegbree. Ik herinnerde me de woorden die de Sjamaan me lang geleden had ingefluisterd.

"Je hebt nog zoveel te leren. De demonen zullen je in je nek komen bijten."

"Je had er wel kunnen bij vertellen dat de demonen zo dichtbij sluimerden," mompelde ik.

Hij verscheen, maar zijn hoofd was afgewend.

"Er zijn demonen nog veel dichterbij je."

"Waar dan?"

"Wat denk je dat er aan het gebeuren is met Baobab?"

"Dat weet ik niet."

Ja, er was iets veranderd met Baobab, maar wat? Soms leek het alsof we naar elkaar aan het toegroeien waren. Tot nog toe had niemand van de vrienden Baobab ooit gezien, en dat was prima, want Baobab had niet de behoefte om gezien te worden. Soms leek het alsof ik hem zelf amper kende.

"Hmm. Jij vindt het spel belangrijk, Trompet. Té belangrijk, volgens sommigen. Je bent een speelvogel, die afhaakt als het te serieus wordt."

Ik opende mijn mond om te reageren maar hij stak een vinger op, en vervolgde zonder adempauze.

"Baobab is anders, maar tot voor kort wentelde hij zich in een allesvernietigend cynisme, waardoor hij bleef stilstaan. Nu hij eindelijk naar buiten komt kan dat interessant voor je zijn."

"Waarom?"

"Je zou veel van hem kunnen leren."

"Zoals wat?"

"Dat weet ik niet. Het is aan jou om te bepalen wat je van Baobab in jezelf kan en wil opnemen."

Misschien had de Sjamaan gelijk, en was de tijd gekomen om de demonen rond de tafel te zetten, en een manier te vinden om Baobab te integreren in de Trompet die ik was. Was dit dan deel van het rijpingsproces van belhamel naar jongeman? De verschillende facetten van jezelf met elkaar in overeenstemming brengen. Misschien was dat wel wat de Sjamaan bedoelde. Hij draaide zijn hoofd naar me toe, en keek me rustig aan.

"Waarom neem je Baobab niet mee naar Thailand."

Sarie Marais

Ik was nog nooit buiten Europa geweest, dus zelfs de tussenstop in Istanbul en het wachten op de nachtvlucht naar Bangkok, in de transitzone tussen de rugzaktoeristen op weg naar een oosterse bestemming, waren een avontuur. Mijn hoofd stond wagenwijd open.

Toen het vliegtuig de volgende ochtend de landing inzette kon ik onder me, met de neus tegen het raampje geplakt, gebouwen, bomen en mensen onderscheiden, en meteen was duidelijk dat ik in een andere wereld was terechtgekomen. Het gras zag anders groen, er stonden andere bomen, vreemde tekens boven de gebouwen, aparte kleurencombinaties. Het was subtiel, maar onmiskenbaar anders. Hoe fundamenteel anders, en tegelijkertijd toch ook vertrouwd en vergelijkbaar, zou ik de komende maanden aan den lijve ondervinden. In Bangkok nam ik een binnenvlucht tot *Chiang Mai*, waar Cactus me aan de uitgang opwachtte.

"Dag Trompet."

"Hallo."

"Welkom in Thailand," voegde hij er met een grimmig lachje aan toe.

Cactus droeg een kaki tropenbroek, een bleek hemd en daarover een padvindersgilet. Cactus was een Belg die ook verbonden was aan het Labo Tropische Plantenteelt, en die een doctoraat aan een prestigieuze universiteit in Amerika had behaald. Balbisiana was op de vlakte gebleven over Cactus, maar andere collega's op het labo hadden veelzeggend gegrinnikt toen ze hoorden dat Cactus mijn plaatselijke thesisbegeleider zou zijn.

"*Wat is er dan?*", had ik gevraagd.

"*Niks, Trompet, je zal wel zien.*"

Uit die halve informatie kon ik afleiden dat Cactus een gedreven en briljante wetenschapper moest zijn, maar ook een wat vreemde vogel. Van de luchthaven reden we door het drukke verkeer van Chiang Mai langs de Mae Ping rivier en de restanten van de oude stadsmuur naar de universiteit. Ik zoog alle nieuwe indrukken gretig in me op, als een spons op reis. De stalletjes langs de straat, de anders uitzierende mensen, het verkeer, de overwegend Japanse auto's, pick-ups vooral, hier en daar een Mercedes of BMW met geblindeerde ruiten, de karretjes met houten wielen, en zelfs een olifant die links – er waren geen afgelijnde rijstroken – door de verkeerschaos werd geleid. Terwijl Cactus zijn blauwe Nissan door het verkeer loodste, vertelde hij honderduit over de stad.

"*Chiang Mai is met tweehonderdduizend mensen de tweede stad van het land, na de metropool van Bangkok met meer dan acht miljoen inwoners. Dat is volgens de laatste tellingen tenminste, want eigenlijk weet niemand het zeker.*"

We waren intussen de stad uit en kwamen op een brede boulevard terecht die naar het noorden leidde. Vijftien kilometer verderop lag Maejo University, mijn nieuwe thuis. We reden de witte poort van de campusingang binnen. Weer dat felgroene gras overal. En witte gebouwen. Ik wist het nu wel zeker: de kleuren waren hier anders, alsof dezelfde zon hier anders scheen.

We stopten aan een breed rechthoekig gebouw met vijf verdiepingen, waarvan het gelijkvloers een grotendeels open ruimte op pijlers was. Rechts naast de trap was een bureautje waar de conciërge zat, links een winkeltje voor snoep en fruit, en verderop de wasserette. Cactus troonde me naar de vijfde verdieping, waar Eucalyptus ons opwachtte. Eucalyptus was een hogerejaarsstudent en tevens de vloerverantwoordelijke voor de vijfde

verdieping. Hij was klein, een beetje gezet, met een brilletje, en een hoge schrille lach.

"Welcome to our home Trumpet. Come, I will show you your room."

In de gang liepen studenten kriskras kamers in en uit, die me nieuwsgierig aankeken. Door de openstaande deuren zag ik hoe er twee stapelbedden per kamer stonden, vier studenten per kamer. Beetje krap, leek me, maar ik kreeg de allerlaatste kamer rechts achteraan in de gang helemaal voor mij alleen.

"Pak je spullen uit, rust wat. Binnen een uurtje kom ik je oppikken, dan gaan we wat eten."

"Prima, tot straks."

Cactus en Eucalyptus sloten de deur achter me.

Hier was ik, als enige blanke in een studentenhuus van vijfhonderd Thai. Enkel jongens, want de studentenhuizen op de campus waren strikt gescheiden. Al kon je je van sommige bewoners afvragen of ze wel in het juiste huis zaten, zoals later zou blijken. Vanop een klein betonnen terrasje op mijn vijfde verdieping keek ik uit over mijn nieuwe omgeving.

"Hallo, Thailand," mompelde ik.

Een hagedis op de muur keek me met een rollend oog nieuwsgierig aan. In de verte liep de brede asfaltbaan naar het noorden, naar Chiang Rai en de Gouden Driehoek, het beruchte opiumbolwerk in de bergachtige grensstreek tussen Thailand, Laos en Myanmar. Minderheidsgroepen als de *Karen* en de *Shan* verbouwden er papaver, al was die activiteit de laatste jaren sterk aan banden gelegd, tenminste in het Thaise gedeelte, en vervangen door bekijs-eens-een-minderheid toerisme. Achter de campus kronkelde een roodbruin beekje naast een grote werf. In het westen staken de wazige contouren van

bergen tegen de pastelkleurige lucht af. Dit was het, dit was waar ik de komende vier maanden mijn tijd zou doorbrengen.

Vanaf de volgende dag trok ik elke ochtend naar het labo. Als ontbijt nam ik in de oosterse ochtendzon voor het studentenhuis een flesje cola en een dikke plak ter plekke gemaakte bananecake, of soms twee. Ik nam 's ochtends en 's avonds een douche. Er was geen warm water maar dat hoefde niet; de temperatuur zakte sowieso nooit onder de vijfendertig graden, en zelfs om halfnegen 's ochtends brandde de zon al tropisch heet op mijn slaperige ochtendsmoel. Het labo was gevestigd in een reusachtig gebouw dat minder dan een jaar geleden was afgewerkt. Alleen, afgezien van het labo waar Cactus en ik werkten, stond het helemaal leeg. We zaten in een hoek op de tweede verdieping, en de andere verdiepingen waren akelig leeg, hoewel er voor handenvol geld aan uitgeruste leslokalen en wetenschappelijk materiaal stond, inclusief trekkasten en hoogtechnologische vriezers voor opslag van plantmateriaal. Je kon makkelijk verdwalen in deze dikke witte olifant die leeg zou blijven, net als de leslokalen en de frigo's die op de vierde verdieping opgesteld stonden, zoveel was duidelijk. Een donatie van een ongetwijfeld goedbedoelende westerse overheid, maar buiten het verbruik van elektriciteit – want hoewel leeg draaiden de vriezers wel degelijk – gebeurde hier volstrekt niets. De leegstand had alles te maken met een recente machtsovername aan de universiteit. Dit gebouw was een project opgestart door de machtsgroep die net de macht had verloren, en dat was de groep waartoe ook Cactus' contactpersonen behoorden. Dit kreeg ik allemaal te horen en te zien van Cactus, want de Thai zelf repton hierover met geen woord. Thai lachen altijd, vermijden te allen prijze elke vorm van confrontatie of gezichtsverlies. Er is zelfs geen woord voor "neen" in het Thais. Je kreeg dus nooit een neen op een vraag, wel een brede glimlach, maar enkel de naïeveling geloofde dat je verzoek ook effectief zou worden ingewilligd. We hadden een ruimte met drie bureaus, daarnaast een gelijkaardige smalle ruimte zonder ramen waar Cactus zo goed en zo kwaad mogelijk groeikamers

had geïnstalleerd, naar het voorbeeld van de kelder in het labo in Heverlee. Het labo zelf waar de trekkasten stonden bood in principe makkelijk plaats aan vijftien mensen, maar ik zat er op mijn eentje in een hoekje dag in dag uit te werken. Mijn eerste opdracht was immers de Thaise bananenvariëteiten die Cactus had verzameld zien te vermenigvuldigen, tot ik voldoende materiaal had om er proeven mee uit te voeren. Alles wat ik in Heverlee van Balbisiana geleerd had repliceerde ik hier zo nauwgezet mogelijk. Groeimedium maken met gibberillines, de autoclaaf in voor sterilisatie, groeimedium in proefbuisjes, plantmateriaal steriel overzetten. Hoe belangrijk dit laatste was leerde ik als ik na enkele dagen zag hoe de groeibuisjes van een rekje waar ik het niet zo nauw had genomen vol schimmel stonden.

Het was regenseizoen wat inhield dat de lucht niet stralend blauw was zoals in januari en februari, maar halfvol gepakt met grijze regenwolken. Twee keer per dag stortten de wolken hun lading vocht ter aarde, in meestal minder dan een uur, en de rest van de dag bleef het droog. De paden tussen de asfaltstraten van de campus en onze witte olifant waren nog niet aangelegd – en zouden er meer dan waarschijnlijk ook nooit meer komen – waardoor je je een weg moest banen door geïmproviseerde paadjes die er door die dagelijkse plensbuien verraderlijk modderig bijlagen. Cactus schatte de draagkracht van de modder volledig fout in en in plaats van lichtvoetig tot het asfalt te trippelen, zakte de linkerkuit van zijn tropenbroek tot net onder de knie in de bruingele modder. Hoofden draaiden om bij het horen van de oervlaamse en gelukkig onbegrijpelijke vloek die over de campus schalde.

"Woeha! Cactus! Uw broek man, uw broek! Ik wilde nog zeggen, die modder is dat wel veilig, maar..."

Cactus keerde zich om en de uitdrukking op zijn gezicht snoerde me de mond. Neen, Cactus zag de humor van de situatie helemaal niet in. Even later bestelden we in stilte eten in het grote campusrestaurant, waar Cactus en ik elke middag gingen eten. Achter grote metalen bakken stonden Thaise

mama's die *nam plaa* (rijst met vis), *nam khai* (met kip) en *nam muu* (met rund) in gele, rode en groene curry's opschepten. Het kon ook allemaal met *kwittijauw*, noedels. Driekwart van de gerechten werd me met een resoluut hoofdschudden geweigerd. Mijn maag zou het niet aankunnen.

"*Too hot for farang!*"

Honderden studenten keken breed glimlachend toe hoe ik er absoluut niet in slaagde netjes met stokjes te eten. Als *kha-nom* (dessert) was er *sappa-rot*, verse ananas.

Voor de namiddag had Cactus twee Thai opgetrommeld die ons moesten helpen om nieuwe bananenvariëteiten en tropische boomsoorten te zoeken in het tropisch regenwoud. We reden een klein uurtje tot aan de rand van het woud en trokken eropuit. Als een bananenplant afsterft vormt zich een nieuwe identieke kloon aan de basis van de plant. Dit heet vegetatieve voortplanting, of voortplanting zonder bevruchting. Handig, zou je denken, maar de zwakte zit erin dat er op die manier geen genetische variaties plaatsvinden, en de soort dus alsmaar kwetsbaarder wordt voor nieuwe ziekten en plagen, naast de andere bedreigingen als kaalslag, pesticiden en milieuvervuiling. Wat meteen de belangrijkste bestaansreden van de genendatabank in de kelder van het Labo Tropische in Heverlee was; het bewaren van de bestaande genetische biodiversiteit.

Eens in het regenwoud verzamelde Cactus druk plantenweefsel, zonder te weten of we een nieuwe of een al in de databank aanwezige soort tegen het lijf liepen. Naast het bananenwerk was Cactus bezig aan een herindeling van enkele tropische boomsoorten, vooral van *Dalbergia*, en van elk exemplaar dat we tegenkwamen moesten monsters worden genomen. Nu zijn die bomen een stuk hoger dan de doorsnee bananenplant, en Cactus wilde bloemen en zaden. Hij vermoedde dat de huidige wetenschappelijk aanvaarde classificatie van *Dalbergia*, alsook van enkele andere tropische boomsoorten, niet correct was, en als volbloed-wetenschapper wilde hij dat graag persoonlijk rectifiëren.

Onze twee enthousiaste medewerkers wierpen met stenen naar de bloemen hoog boven hen, en als het niet lukte om zo het gewenste materiaal neer te halen, klom de lenigste van de twee de boom in. Nog voor Cactus of ik "Pas op" hadden kunnen zeggen was hij met gebogen knieën de hoofdstam aan het opklimmen en een zucht later zat hij tien meter hoog bloemen te plukken. We keken verbluft toe terwijl rond ons bloemen en twijgen neerdaalden.

*

Een kwalsoepje

Cactus nam me eens mee naar een Duitse bioloog, die bijen bestudeerde, en hier met zijn Thaise vrouw woonde. En in het weekend nodige Eucalyptus me uit in zijn ouderlijk huis, niet ver buiten Chiang Mai, in een klein huisje waar ik thee en een namiddag lang een dubbele glimlach van zijn ouders kreeg geserveerd. Maar afgezien van deze eilandjes van contact was mijn sociaal leven een eenzame oceaan. De opwindende van in een fascinerend land als Thailand te wonen maakte plaats voor een dagelijkse routine, en al bij al was mijn eerste maand behoorlijk saai. In het labo in Heverlee had altijd Studio Brussel opgestaan, maar in mijn grote witte labo was het ijzingwekkend stil. Liedjes die ik al lang vergeten was, welden in me op, en ik luisterde de hele dag naar de jukebox in mijn hoofd. Ik wist echt geen blijf met mijn energie, en vroeg me af hoe ik de komende vier maanden nuttig zou volmaken. Ik praatte veel met Baobab over vanalles en nog wat, en hij kwam met het plan om een boek te schrijven. Terwijl ik met mijn scalpel hormoonverzadigde bananenmeristemen in kleine stukjes sneed, vertelde Baobab me in grote lijnen het verhaal dat hij in gedachten had.

"Een avonturenverhaal met een vulkaan in de hoofdrol. Wat denk je?"

"Een vulkaan? Wordt het een kinderboek dan?"

Baobab keek me beteuterd aan.

"Eigenlijk niet, euhm... je vindt mijn vulkaan dus geen goed idee."

"Misschien moet je het nog wat verder uitwerken."

Terwijl Baobab op zijn verhaal broedde trok ik naar het noedelrestaurantje waar Cactus me de eerste dag uit eten had genomen. Het lag schuin tegenover de hoofdingang van de campus, waar de kraampjes met verse bananenpannekoeken stonden. Het verkeer raasde luid toeterend voorbij, terwijl boeddhistische monniken in hun oranje tuniek trachtten over te steken. Boeddhistische lotsaanvaarding betekende naast een verlichte geest ook een roekeloos rijgedrag. In vier maanden verongelukten vijf studenten op hun bromfietsen, zo kon ik opmaken uit de minuut stilte 's middags in de kantine, waarna iedereen voort de noedels oplepelde. Werkmannen zaten bovenop de lading van de vrachtwagens die tegen honderd per uur over de autowegen raasden. Maar het hardst van allemaal reden de bussen, met grommende motor en open deuren haalden ze alles en iedereen in. Ik raakte uiteindelijk aan de overkant en stapte de zaak binnen.

"Sa-wat dee-khrab."

"Sa-wat dee-kaa."

Achter een grote glazen toog lagen de verschillende gerechten uitgestald, met de naam netjes in het sierlijke Thaise geschrift. Ik kon natuurlijk geen letter Thais, en wees op het eerste het beste dat ik zag.

"Could I have some of this please."

Het meisje achter de toog lachte breed en vriendelijk en keek me met alle goede wil van de wereld aan, maar maakte geen aanstalten om me te eten te geven.

"This is what I want," zei ik nog eens, duidelijk wijzend op het overeenkomstige bordje. Het meisje keek naar haar collega, en nu keek een dubbele glimlach me verwachtingsvol aan. Een student hielp me uiteindelijk uit de nood.

"This says 'Open Monday to Friday, from ten to ten.'" Breed grijnzend bestelde hij een noedelsoepje voor me.

"Khap Khun Khrab."

Voor de Thaise studenten was ik een attractie. Voor zover ik wist was ik de enige buitenlandse student op de campus. Op mijn terugtocht van het labo, tegen de ondergaande zon, kwam een student in zijn kraaknette wit-groene universiteitsuniform op me toegelopen.

"Sa-wat dee-khrab!"

"Khrab."

"You Europe right? You Christian?"

"Euh.. yes."

Ik had geen zin om uit te leggen dat het feit dat je in Europa was geboren niet noodzakelijk betekende dat je ook een devote kerkganger was.

"Me Christian too! We brodda!"

De overgrote meerderheid van de Thai is boeddhistisch. Daarnaast zijn er minderheden van hindoes, moslims, en inderdaad, christenen, waarvan er nu eentje voor me stond.

"Brodda?"

"Yesyes. Me you brodda. You my brodda. We brodda. OK?"

"Brother! Sure sure, why not. Haha."

"Yesyes. Thankyou thankyou!"

Breed glimlachend stoof hij weg, de duimen in de lucht.

`s Avonds werd op mijn deur geklopt. Een student kwam me lychees brengen.

"Hello Trumpet. You not afreej here?"

"Why?"

"All alone in big room."

"What should I be afraid of?"

"Ghost!"

Ik dacht dat hij me in het ootje nam en begon te lachen, maar ik zag al snel dat hij niet meelachte. Ik stopte met lachen.

"Ghosts, you say?"

Hij knikte en keek me afwachtend aan, de schrik in de ogen.

"What kind of ghosts?"

Officieel mocht de Thaise meerderheid dan wel boeddhistisch zijn, in praktijk sluimerde net onder de oppervlakte nog steeds een sterk animistisch geloof. Op de campus, langs wegen en in bossen vond je stalletjes en minikapelletjes waarop giften voor de natuurgeesten werden achtergelaten. Een kopje rijst, een tros bananen, plastic bloemen.

"River ghost! Tree ghost! Forest ghost! Bridge ghost!"

"Quite an impressive gang of ghosts you got. And what do you do against the ghosts?"

"We four in one room. We together against angry ghosts."

Het begon me te dagen dat de Thai een gedeelde kamer verkozen boven een eigen plek. Nu ik erbij stilstond had ik haast nog nooit iemand alleen gezien. Er was altijd minstens iemand bij, het leek wel alsof ze niet alleen konden of wilden zijn.

"Trumpet, other thing. Can you help my English homework?"

"Of course."

Terwijl ik het huiswerk Engels nakeek kwam een andere student binnen voor een interview voor het campuskrantje.

"Hi, Mr Kluay!"

"Kluay" was Thais voor banaan dus gezien mijn werk hadden ze me Mr Kluay gedoopt. Sympathiek, dacht ik, tot ik erachter kwam dat "kluay", op een andere toonhoogte uitgesproken, ook penis betekende.

Tegen middernacht speelde het noedelsoepje op. Mijn lichaam ging in alarmfase rood en wilde alles eruit, liefst zo snel mogelijk, maakte niet uit langs waar. Ik strompelde met kleine pasjes naar het toilet helemaal aan het andere uiteinde van de gang om over te geven, of een potje plat te schijten, of allebei tegelijk. Geen toiletpapier, alleen een bakje water. Shit. En het bleef maar duren. Vaak was ik nog maar halfweg terug op weg naar mijn kamer of er leek een pijnlijke gasbel in mijn buik te ontploffen, en mocht ik omkeren. Mijn medegangbewoners, die op elk uur van de nacht kookten en tetterden op de vloer tussen de stapelbedden, keken me geamuseerd aan telkens ze me voor de zoveelste keer de gang zagen afdweilen. Na enkele uren van aanhoudende leegloop lag ik uitgeteld op bed. Het monotone gezoem van de ventilator maakte me slaperig maar afwisselend hoofdpijn, rugpijn en spierpijn hielden me uit mijn slaap. Plots begon ik als een gek te zweten, mijn voorhoofd gloeide als een kernreactor. Met het zweet parelend op mijn voorhoofd rommelde ik verward in de medische tropenkit, die ik op advies van de universiteit had meegenomen. Tussen de steriele spuiten en

compressen vond ik een thermometer, die ik in mijn aars stak. Ik wist niet waarom. Onder mijn arm had ook gekund, maar ik was suf en uitgeput en de laatste keer dat mijn temperatuur was gemeten was als kind, dus dat was het eerste dat in me opkwam. Ik stond in mijn potsierlijke houding met de handen op de knieën de thermometer zijn registratiewerk te laten doen, toen het ding eruitviel en brak. Ik kon nog net zien hoe de wijzer al boven de veertig graden stond. Shit. In paniek belde ik Cactus uit zijn bed, die me kwam ophalen en naar het ziekenhuis reed.

Nadat een man in een wit gewaad in mijn keel en oren gekeken had werd het benodigde medicijn vastgesteld op een handgreep uit een grote plastic zak vol honderden capsules antibiotica van diverse kleur. Ik voelde me als een kindje bij de Sint dat snoepjes uit de zak van Zwarte Piet kreeg.

"Niet innemen," zei Cactus toen we het ziekenhuis uit wandelden.

"Je hebt een voedselvergiftiging. Een dag of twee geduld, tot het uit je systeem is, en dan ben je weer de oude."

"Zou de noedelsoep slecht geweest zijn? Er zat vis in, en ook stukjes witte sla die wel wat raar smaakten."

Cactus grinnikte.

"Met de zee op tweeduizend kilometer hiervandaan kan je beter geen vis of zeevruchten eten. Te riskant want niet vers."

"Misschien had ik niet alles moeten opeten."

"En de witte sla was geen sla, maar kwal."

Ik voelde een nieuwe gasbel opkomen.

De ochtend nadien was de kwal blijkbaar grotendeels uit mijn lijf, en ik nam een koude douche die zweet en koorts van me afspoelde. Toen ik fris gewassen de trap afliep stonden talloze studenten in hun kraaknette groen en

witte universiteitsuniform voor de grote spiegel in de traphal, zoals elke ochtend minutieus talk op het gezicht aan te brengen om er witter uit te zien. De typisch Thaise bruingele huidskleur werd geminacht, net als zongebruinde landarbeiders in middeleeuws Europa. De overmatig witgepoederde smoeltjes werden aan de collega-student ter goedkeuring voorgelegd, gevolgd door een laatste toets ter afwerking, waarna de wereld met voldane ijdelheid kon worden tegemoetgetreden.

Mijn sociale leven stond nog altijd op een laag pitje. Een keer per week had ik Thaise les, en de andere avonden ging ik naar het universitaire sportcentrum, waar je je kon uitleven in basket en natuurlijk badminton, de nationale sport in Thailand. Ik die dacht een degelijke badmintonner te zijn, bleek al snel geen partij voor de Thai, en toen ik doorkreeg dat ze me vooral uit beleefdheid lieten meespelen, ging ik buiten voetballen. Dat niveau was dan weer bedroevend. Ze speelden eigenlijk vooral *takro*, een soort voetvolleybal met een rieten geweven bal, die met spectaculaire sprongen over het net werd getrapt. Tafeltennis dan maar, als Lotus er was. Telkens ze er was speelden we de ganse avond. Ze sprak geen Engels maar leerde me tellen in het Thais.

"Neung, song, saam, sii, ha, hok, tjet, pet, kauw."

Een tot negen. Tien was *sip*, elf *sip-et*, twaalf *sip-song*, dertien *sip-saam* enzovoort. Twintig was *ji-sip*, en verder reikte mijn kennis niet omdat een set maar tot eenentwintig ging.

Veel van de studenten woonden in afgelegen gebieden, tot tweeduizend kilometer in het diepe zuiden, wat te ver en te duur was om in de vakanties, laat staan in de weekends, naar huis te gaan, zoals op onze Belgische zakdoek de gewoonte was, en velen gingen pas naar huis als het academiejaar was afgelopen. In de weekends heerste op de gang een uitgelaten sfeer. Op zaterdagavond ging de ijdelheid nog wat de hoogte in en maakten de jongens met extra oog voor detail hun toilet om uit te gaan.

Sommigen gingen zelfs een stap verder. Eek was een van de vier jongens uit de kamer naast me. Hij had amandelvormige ogen, een wat vooruitstekende kin en een brede mond. Toen ik de gang inwandelde kwam hij opgemaakt als een vrouw de kamer uitgehold op zoek naar nog wat extra vulsel voor de borsten die hij onder een strak wit topje aan het construeren was.

"Misschien een verkleedfeestje." schoot het nog heel even door mijn hoofd, maar nee hoor, Eek was een ladyboy. Niemand die er iets van zei of er mee lachte, er werd zelfs vrijwillig hulp geboden bij de borstconstructie.

Op zondagochtend verbroederde ik met de kamer tegenover me. De Thaise studenten kookten en aten vierentwintig uur per dag. Er waren geen afgelijnde eetmomenten, op elk moment was er wel iemand aan het koken. Ook als ik 's nachts naar het toilet aan het andere uiteinde van de gang strompelde, stond altijd ergens een deur open waar op de grond, in kleermakerszit, een potje rijst of noedels werd gekookt. Er zat tien, vijftien man samen en het ging er vrolijk aan toe. Vanaf tien uur 's morgens aten ze rijst, chips en dronken *lao khao*, rijstwhisky die niet te zuipen was, maar met zijn veertig graden alcoholpercentage wel zijn werk deed, zeker op een zondagochtend. Na een uurtje slaagden we erin een eerste vraag en antwoord af te ronden.

"What kind of crisps are these?" had ik willen weten.

"Fried pork skin. You like?"

Het was lekker, eigenlijk. In de namiddag trok ik erop uit met de fiets van Cactus, door de rijstvelden waartussen waterbuffalo's graasden, en ik door honden werd achternagezeten. In het terugkomen klopte ik aan bij Hemlock, de Amerikaanse professor die op Maejo Engels en Geschiedenis gaf. Hij woonde in een huis op pijlers aan de rand van de campus. Zijn vrouw kon heerlijk koken, met *brownies* als dessert. Op de brede houten overloop aan de voorkant van het huis, met de krekels op de achtergrond, kwamen de

interessante discussies over de complexiteit der dingen aan bod. Hij zei hoe hij vroeger net als ik geloofd had dat alles kon opgelost worden met gezond verstand, maar dat hij met de jaren geleerd had dat dat niet klopte. De wereld, de wetenschap in relatie met alle sociale, culturele, politieke en economische aspecten van het menselijk web, zat eindeloos veel complexer in elkaar dan met enkel gezond verstand kon worden doorgrond.

"The more you know, the more you realise how little you know."

Interessante gesprekken, maar het probleem met Hemlock was dat het verhaal onveranderlijk bij Jezus moest uitkomen. Zijn boekenkast stond vol met titels als *"The light of the Lord"* en *"The path He showed us."*

Dan was het tijd om hem een welgemeende goedenacht te wensen en naar mijn kamertje af te zakken. `s Avonds stond ik met Baobab met de handen op de reling van het betonnen terras naar de Thaise nacht en de contouren van de bergen in het westen te staren.

"Vertel me je meest interessante droom."

"Ik heb je al gezegd dat ik niet droom."

Baobab zuchtte.

"Je bent koppig, Trompet."

En even later:

"Goed, dan vertel ik je mijn laatste droom."

"Ik luister."

"Ik wandelde in een ondergrondse gang die zich verbreedde tot een woonkamer waar drie mensen in een fauteuil zaten. Links een man, en ernaast twee vrouwen. Ik vroeg wie zij waren, en de vrouw rechts antwoordde met rustige stem. Ze leek groot en slank, had halflang donker

haar, lichte ogen en een rustige en intelligente uitstraling. Ze antwoordde op mijn vraag met drie namen. Zij wás die drie namen, ze vertegenwoordigde drie mensen. Ze zei: jij en ik, wij zijn... en toen zei ze een onwaarschijnlijk mooi woord, dat ik me niet kan herinneren. Het kwam erop neer dat we "verbonden zielen" of "verbonden geesten" waren. De twee anderen stelden zich ook voor, en zij waren ook elk drie mensen. Ik snapte er niks van en vroeg hoe dat kon. De vrouw in het midden, jonger, blond haar, iets gezetter dan de andere vrouw, zei niets en keek me alleen maar aan. Het leek alsof ze op stage was met de twee anderen. De man links in de fauteuil was een klein mannetje, niet veel haar, kort en gedrongen, misschien zelfs een brilletje, die me bitsig antwoordde dat het toch niet uitmaakte hoe dat kon, of hoe ze eruitzagen. Hij daagde me uit en vroeg of iemand me nog wel zou herkennen als ik er plots niet meer zou uitzien zoals ik er nu uitzie, alsof hij mijn innerlijke in vraag wilde stellen.

Stel dat ik je in een olifant veranderde, zou iemand dan nog weten wie je was?, zei hij."

"Je hebt maffe dromen, Baobab. De olifant is super."

"Ja, lach maar, maar ik vond het absoluut niet grappig. Ik was er helemaal van aangedaan en zat me maar af te vragen hoe ik als olifant aan vrienden zou kunnen duidelijk maken wie ik was. Ik begon half in paniek na te denken over signalen die ik zou kunnen geven om toch duidelijk te maken dat ik het was, tot de vrouw rechts opnieuw begon te praten en me tot rust bracht. Ze vertelde hoe ze me 's nachts in het oog hield, alsof ze over me waakte, en dat ze de inhoud van – mooi woord een – en – mooi woord twee – verwisselde als dat nodig was. De woorden kwamen erop neer dat het twee bewustzijnsniveaus, of plateaus in mijn hoofd waren, die zij van plaats verwisselde als ik dreigde te flippen of als die inhoud op het ene bewustzijnsniveau gevaarlijk kon worden."

"Wat betekent de droom?"

Een netwerk van bliksemschichten boven de bergen verlichtte de donkere hemel.

"Ik weet het niet, ik voelde me gerustgesteld door haar woorden, alsof ze me wilde duidelijk maken dat ze een soort beschermengel was, die me zei te vertrouwen op haar – en al de andere zielsverwanten met haar, die in haar verenigd zaten – als ik vastliep in mijn eigen gedachten of in één of ander probleem."

"Maar waarom kan je die woorden niet onthouden? Het lijkt wel een geheime taal die niet ontdekt wil worden."

Een tropisch hete wind stak op, als voorbode van de regen die uit het westen in aantocht was.

"Het feit dat die woorden me telkens weer ontglippen betekent dat ze via een andere taal werken dan onze spreek- en denktal. Het waren woorden die ik nooit eerder gehoord had. Ik denk eigenlijk dat het geen woorden zijn, maar een soort van beelden of sferen uitgesproken in de droomtaal, en die een sterke, oeroude kracht in zich dragen. Ik denk dat dat de onnoembare begrippen zijn die Jung archetypen noemt."

"En wat vind je van het concept van de drie mensen, gebundeld in een soort van verbondenheid waarnaar de rustige vrouw verwees. Als het klopt heb je dus eigenlijk een engelbewaarder."

De regen was gearriveerd en daalde luid kletterend uit de hemel neer.

"Hmm, het is uitnodigend natuurlijk. Ik zou graag geloven in een engelbewaarder die het lot kan sturen, zelfs al is het maar een beetje. Die de tegenligger, die op je zou zijn ingereden bij je onverantwoord manoeuvre, net twee seconden langer op zijn vrouw doet wachten. Die je benen plots bovennatuurlijke kracht geeft zodat je je uit een gevaarlijke situatie kan trappelen. Die je een seintje geeft om misschien toch eens bij de dokter langs

te gaan omdat er een kanker in je lijf groeit. Ik geloof er graag in, in een engelbewaarder of misschien zelfs een gans clubje engelbewaarders dat me vanop hun komeet in het oog houdt, zoals een kind graag in Sinterklaas gelooft. Maar ik weet dat de Sint niet bestaat, en engelbewaarders evenmin. Leven of dood is zo licht als maar kan zijn."

Baobab ging terug naar binnen. Het onweer trok langzaam weg. Morgenochtend begon opnieuw mijn werkweek in mijn grote lege labo, en mijn bananenplantjes wachtten al vol ongeduld om vermenigvuldigd te worden.

*

Bangkok

Als bij wonder kwam een avontuur zomaar uit de lucht gevallen. Ik had een werk- en verblijfsvergunning nodig en die moest ik in Bangkok persoonlijk bij de desbetreffende dienst gaan afhalen. Afgezien van mijn korte tussenstop had ik nog niets van het grote Bangkok gezien en ik besloot er een weekje te blijven. Cactus ging akkoord, en diezelfde vrijdag nam ik de nachttrein naar Bangkok, die enorme stad die wriemelde als een mierennest en waar je de straten niet over kon door het niet aflatende verkeer. Op de bus van het treinstation naar de *Khao San* wijk raakte ik aan de praat met een Duitse studente geneeskunde. Ze was op haar eentje door Zuid-Oost Azië aan het reizen. We kozen samen een hotelletje uit en de komende week zouden we samen tempels en de grote gouden liggende Boeddha bezoeken, ons laten masseren in een massagehuis, en filosoferen bij een slaapmuts op het dakterras van het hotel met zicht over het nooit slapende Bangkok.

Aan de steiger hielp ik haar op een bootje dat haar via de nauwe stadskanalen naar het busstation zou brengen. Zij trok naar Cambodia, en ik terug naar Chiang Mai. Ze zwaaide toen het kleine motortje de lange smalle boot vooruitstuwde. Ik zwaaide terug. Geen van ons beiden had aanstalten gemaakt om adressen uit te wisselen, dus we wisten allebei dat we elkaar niet meer zouden terugzien.

*

Een tweede Thailand

Toen ik terug op Maejo University aankwam, en 's avonds mijn pingpongsessie met Lotus weer opnam, vielen me onmiddellijk twee atypische verschijningen op. Twee niet-Thaise vrouwen poogden, met wisselend succes, het badmintonniveau van de Thai bij te houden. Eentje gaf het snel op en ging wat basketten. Ze waren hier net als ik voor enkele maanden studiewerk rond socio-economische ontwikkeling. Dankzij Rosehip en Fennel, respectievelijk Canadees en Engels, die samen in een universiteitsappartementje aan de rand van de campus woonden, ging een nieuwe wereld voor me open. Een drukker sociaal leven drong zich op, en Baobab verzette zich. Baobab had zich snel verzoend met de sociale isolatie van de afgelopen anderhalve maand, en had zijn zinnen gezet op het uitwerken van zijn avonturenverhaal. Wat gedachten beginnen opschrijven, zich terugtrekken in zijn fantasiewereld. Maar ik was ook een sociaal dier, dat niet te lang alleen wilde zijn. Misschien was ik ook in de ban van mijn eigen geesten, net als de Thais.

"Sociale contacten en nieuwe ervaringen geven ook inspiratie voor je verhaal en je fantasie," zei ik, en schoorvoetend ging Baobab uiteindelijk mee.

Enkele Thaise proffen waar Fennel en Rosehip mee samenwerkten namen ons in hun grote jeeps mee voor een uitstapje rond *Chiang Mai*. We aten gefrituurde kevers, bamboewormen met een pikant sausje en spoelden alles door met *Johnny Walker Black Label*, die enkel per fles kon worden besteld.

Rosehip moest niet veel van me weten. Ze zag de ironie van mijn uitspraken niet in, en dacht dat ik een gevaarlijke gek was. Daarbij kwam nog dat ik niet meeding naar de wekelijkse mis op zondag, waar de hele christengemeenschap – uitsluitend expats – samentroefte, en dat maakte me helemaal verdacht. Ik negeerde haar verwijtende blik. Rosehip was een in Canada netjes getrouwde vrouw die het hier wel vrolijk aanhield met een gespierde Thai, dus ik hoefde van haar geen lessen in moraliteit te krijgen. Met Fennel klikte het des te beter. Op zaterdag gingen we zwemmen in het grotendeels verlaten zwembad net buiten de campus, terwijl dikke druppels van de dagelijkse regenbui op het wateroppervlak kletterden, en 's avonds trokken we de stad in. We namen het aperitief rond de *Night Bazaar* of aan een straatstandje langs de rivier. Thaise *Mekong* whisky was goedkoop, en daar was ook een reden voor; het smaakte naar petrol. Als *farang* kreeg je tevens discreet doch ondubbelzinnig alles aangeboden wat er op de markt te krijgen was. En dat bleek verbazend veel. Een onschuldig uitziend type kwam naast je staan, opende een catalogus als van een meubelzaak. Maar in plaats van meubels stonden er foto's van vrouwen, meisjes en jongens in weinig verhullende poses, met de prijzen in dollars ernaast.

"You like? You want? Very pretty! Very young! And very cheap for you!"

Kinderprostitutie was inmiddels bij wet verboden in Thailand, maar was nog altijd wijdverspreid, het was simpelweg ondergronds gegaan. De klassieke prostitutie vierde dan weer nog altijd in alle openheid hoogtij. In de open bars zaten dikke Duitsers op hun kruk bier te slurpen, met aan elke kaaswitte arm een rijzige Thaise schoonheid.

*

Bubbles

Na het aperitief trokken we naar *O'Reilly's*, waar een oudere Schot ons had uitgenodigd om samen zijn vijftigste verjaardag te vieren. Hij woonde al vijftien jaar in Thailand. Met zijn drieën maakten we een oude fles *Glenlivet* soldaat, die hij speciaal voor de gelegenheid had besteld. Het was erg gezellig, maar het tafereel van deze man alleen in de tropen, die met twee halve vreemden zijn verjaardag vierde, had iets triests. Het voelde niet helemaal echt, als een poging om een gemis in heerlijke whisky te verdrinken. Maar over welk gemis ging het dan juist? Deze man wilde niet terug naar Schotland – hij voelde zich hier prima – maar tegelijk was hij hier nog altijd een vreemde, en dat zou hij ook altijd blijven, al woonde hij hier honderd jaar. Tegelijkertijd was hij ook in zijn thuisland een vreemde geworden, en op momenten als deze resulteerde die ongebondenheid in een melancholische troosteloosheid.

Prettig van de whisky trokken Fennel en ik naar Bubbles, de populairste nachtclub van de stad. Binnen was drank onwaarschijnlijk duur, dus Fennel en ik hadden een halfliterflesje *Mekong* whisky bij, en we bestelden cola waar we dan discreet een flinke scheut *Mekong* bijgoten. De zaak was goed gevuld, met Thai en voorts vooral westerse toeristen. Engelsen, Fransen, Israëli's. Fennel raakte met een knappe Israëli aan de praat, en ik struinde rond de dansvloer, mijn *Mekong*-cola in de hand. Je kon er donder op zeggen dat de knapste vrouwen prostituées waren. En als je te lang naar een van hen durfde kijken, kwam een andere op je af.

"You laai my fren?"

"She is very pretty."

"I can introduce you. Come."

Een seconde later stond ik bij de dame in kwestie.

"Hi."

Een bedwelmende parfum prikkelde mijn neus en ze keek me met zwaar opgemaakte amandelogen aan.

"Hi, where are you from?"

"Belgium."

"Ok, next to Holland right?"

"Right. No one speaks proper English here, but you do. How come?"

"I spent nine months in Copenhagen."

"Aha, cool, what were you studying?"

"I danced in a strip bar."

Ik ging nog een cola halen, en liep even bij Fennel langs voor een top-up *Mekong*, maar liet haar en haar Israëli dan snel weer met rust. Een stoere Engelse bink die hier met vakantie was en al flink wat gezopen had, kwam naast me staan.

"You see her?"

Hij wees naar een lange vrouw die sensueel stond te dansen.

"That totty is so hot, and she wants me!," brulde hij in mijn oor.

Hij keek me veelbetekenend aan, en wiegde zachtjes met zijn heupen om te illustreren wat hij van plan was.

"Good for you. Go for it."

Ik had de dame in kwestie hier al vaker gezien. Lange slanke benen, strak kontje. Maar als je iets langer keek waren de jukbeenderen net iets te uitgesproken, de schouders net iets te breed, de kuiten net iets te gespierd voor de elegante dame die ze wilde neerzetten. Zij was een hij, en zij wist dat ik wist wat de bink niet wist. Terwijl de Engelse bink even naar het toilet trok, kwam ze snel op me toegestapt. Met een zware stem siste ze me toe.

"You don't tell him nothing, ok? He likess me and he is mine tonight!"

"No worries, mate. My lips are sealed."

"Thanks."

Met haar neus in de lucht stapte ze weg.

Ik raakte aan de praat met Orchid, een klein meisje met kort pikzwart haar. Net zoals met andere Thai was het moeilijk haar leeftijd te schatten. Rond de vijfentwintig, dacht ik. Ze was verpleegster, en had lang voor een oude man gezorgd, een Fransman. Enkele maanden geleden was hij gestorven. Hoe ver die zorg juist was gegaan bleef onduidelijk.

Om drie uur sloot Bubbles, en ik had geen zin om al naar huis te gaan. Fennel was nergens te bekennen. Orchid stelde voor naar een andere plek buiten de stad te gaan die enkel bij Thai bekend was. Haar vriendin had zitten flirten met een Deen met een paardestaart. Orchid reed ons vieren naar de andere plek. Buiten de Deen en ik waren er geen buitenlanders. De Deen en de vriendin van Orchid zochten een rustig plekje op aan de zijkant van de club, en tongden alsof hun leven ervan afhing. Een Thais rockgroepje speelde loeihard en er was enkel *Bia Chang* te krijgen, het Thaise bier dat naar karton smaakte. Om halfzes ging ook deze keet dicht. Orchid vroeg of ik nog meeding naar haar flat, maar dat leek me geen goed idee. Ze reed weg, en ik kreeg een lift terug naar de stad achterop de grote chopper van een Thai. We raasden in de verlaten straten langs de rivier waarachter de zon opkwam. Het

was een heerlijk moment, en ik verwelkomde de wind die de alcohol uit mijn versufte hoofd blies.

Alles was nog gesloten dus ik wandelde doelloos door de langzaam ontwakende stad. Op een groot stenen plein voerden tientallen mensen, zoals elke ochtend, de *tai chi* bewegingen van tijger, hert, beer, aap en vogel uit die lichaam en geest in rust brachten, en een gezond en lang leven moesten garanderen.

Om halfacht ging *Tiffany's* open, de favoriete ontbijtplek op zondagochtend voor feestvierders, alsook voor westerlingen die er met de hele familie kwamen ontbijten na de zondagse kerkdienst. Aan een tafeltje aan het raam zat Fennel in haar koffie te staren. Ik ging tegenover haar zitten en bestelde *full English breakfast* en koffie.

"You ok?"

"I slept with the Israeli guy."

"No shit."

"I do all sorts of bad things when I get drunk like last night."

"Relax, Fennel. Sleeping with a strange man is not a criminal offence."

"Yeah you make fun of it. It's not the first time this happens, and I always feel bad afterwards. But no more, I tell you. I took a decision."

"Decision?"

"I will not drink a single drop of alcohol for the next forty days."

"Oh no! Are you serious?"

"Very."

"Hmm, that's a real shame. Why forty days?"

"Moses spent forty days on the mountain Sinai, and Jesus spent forty days in the desert. Now this will be my desert."

En zo verloor ik mijn feestmaatje voor de komende anderhalve maand aan religieus fundamentalisme.

Even verderop zat de Engelsman, die er met de langbenige travestiet was vandoor gegaan, verdwaasd voor zich uit te kijken. Om de zoveel tijd schudde hij ongelovig het hoofd, telkens hij de film van zijn persoonlijke *Crying Game* opnieuw zag afspelen.

De Fransman waarmee we bij het aperitief aan het whiskystandje aan de praat waren geraakt, stapte breed grijnzend de zaak binnen. Hij was klein met een breed hoofd en een petatneus als van *Gérard Depardieu*. Hij was heel erg in zijn nopjes omdat hij met een Thais grietje in bed was beland.

"We fuckz all nighz. Amazing what zese girls can do!"

Hij praatte luid en keek triomfantelijk rond, alsof iedereen moest horen hoe stoer hij wel niet was.

"Did you wrap it up?," vroeg Fennel ijskoud.

"Whaz do you mean?"

"Did you use a condom?" zei Fennel traag en geduldig, terwijl ze hem aankeek alsof hij achterlijk was.

"In the heaz of ze moment, you don` t sink abouz zese sings. I am very passionaz you know."

Hij grijnsde schaapachtig. Fennel interviewde dagelijks Thaise mannen en vrouwen voor haar onderzoek, en wist dat nagenoeg alle Thaise mannen regelmatig op prostitutiebezoek gingen. Vaak samen met alle nonkels van de familie. Als een zondaguitje, zoals wij taart met koffie bij ons bomma gaan eten. De prostitutie was er niet enkel voor de westerse toeristen.

"Do you realise Chiang Mai has the highest aids percentage of the country, estimated between forty and sixty percent. Not to mention the other sexually transmittable diseases."

"Erm.."

De grijns veranderde in een groene lach, om te eindigen in een nerveus gegiechel.

"Your passion might end in an unpleasant surprise, boy. You'd better go and see a doctor as soon as you can."

Zijn gezicht werd bleek.

"I neez a coffee."

"Yeah, you have a coffee. And some rubbers too!" riep Fennel hem na.

"Stupid French," mompelde ze, en we barstten allebei in lachen uit.

Nadien nam ik de groene taxi terug naar Maejo. De taxi's waren omgebouwde pick-ups, met plaats voor drie of vier mensen vooraan bij de chauffeur, en nog eens tien tot vijftien op de houten bankjes in het achtergedeelte waar oude vrouwtjes met groenten en fruit, mannen met kippen en eenden, en moeders met jonge kinderen op elkaar gepakt zaten. Mijn favoriete plek was rechtopstaand op de achterklep achter de pick-up, waar de warme ochtendbries me in het gezicht blies, en ik zicht had op de kaarsrechte asfaltstrook die door het landschap sneed, de hardnekkige rhododendrons die de wegbermen hadden overwoekerd, met daarachter de rijstvelden en nog verder de wazige bergen.

Op mijn kamer in Maejo viel ik als een blok in slaap en sliep een gat in de namiddag.

*

Zuid-Thailand

"Dag moeder en vader,

Alles gaat hier goed. Het weer is mooi, dag en nacht boven de vijfendertig graden. Ik eet drie keer per dag rijst, ook al eet ik dat niet zo graag. Het banaanonderzoek gaat traag. Het leven is hier gezapig. Hopelijk alles OK daar,

Thaise groeten van jullie zoon,

Trompet.

PS. Ja, ik ben voorzichtig. Nee, natuurlijk doe ik geen domme dingen."

Elke week schreef ik een brief naar Sering. En in een zwak moment ook een kort briefje naar Weegbree. Meer dan wat dan ook was het een smeekbede om een teken van leven, hopende op de melding dat ze af en toe nog aan me dacht. Er kwam geen brief terug, en ik kreeg al snel spijt dat ik de brief had gestuurd. In plaats daarvan arriveerden brieven van Quercus en Beuk.

"Beste Trompet,

Kameroen is onwaarschijnlijk! Heel mooi maar tegelijk zo geflipt en kaduuk.

Alles werkt hier anders, maar vooral tager of gewoon niet. Er zijn geen wisselstukken, zelfs geen bouten voor de wielen van de auto. Terwijl we door de brousse raasden, kwam plots het linkerachterwiel los. "Tiens een wiel, is dat niet vreemd", dachten we nog toen het ons vrolijk voorbijrolde. Het volgende moment plofte de auto in het mulle zand.

Voorzichtig daar en tot in november!

Quercus"

Het was leuk te horen dat Quercus grotendeels dezelfde ervaringen als ik beleefde. Primaire gevoelens die vroeger belachelijk leken, zoals het gemis van vrienden en familie, maar bovenal grote ogen trekken en avonturen beleven. Zo ook Beuk.

"Cher Trompette,

*L`Algérie c`est la folie! Je suis tombé avec ma moto dans le désert. Rot zand!
En ik heb geleerd couscous met kip en harissa te maken. Tot in november!*

Bises de Beuque, ton ami arabe."

En toen kwam er een fax uit het streng islamitische Maleisië.

"Trompet,

Hoe is Chiang Mai? Wij vervelen ons hier te pletter. Geen drank, geen feestjes, niks. We komen naar Thailand.

Hopelijk tot snel, Inshallah.

Groeten van Yucca en Tamarisk"

Yucca en Tamarisk waren twee collega-boerekotters uit mijn jaar die voor hun thesis op een universiteit in Kuala Lumpur zaten. Het noorden van Maleisië grenst aan Thailand, in een grensstreek waar etnische spanningen sluimerden met om de zoveel tijd een uitbarsting van geweld. Ik wilde graag met hen afspreken, maar diezelfde dag kwam er ook een e-mail van Sering. Intussen is e-mailen als ademen geworden, maar toen was het allemaal nog nieuw. Het was ook een omslachtig karwei om de verbinding tot stand te brengen. Het gepiep en gekraak dat aangaf dat de connectie met het wonderlijke internet was geslaagd leek wel alsof ergens in een grot diep onder de grond duizenden trollen – als internetslaven – aan hendels moesten draaien en schroeven tegenhielden om dit allemaal te kunnen bewerkstelligen. De trollen rolden de e-mail op het scherm en die zei:

"Ik heb gisteren een ticket Brussel-Bangkok geboekt. Vijftien oktober kom ik aan, en ik blijf drie weken. Ik zie je bij de luchthaven.

Kus, Sering."

Na twee maanden van saaie replicatie van mijn banaanmeristememen had ik intussen genoeg plantmateriaal om uit te testen hoe de verschillende genetische cultivars op de verschillende technieken reageerden. Normaal had al genoeg plantmateriaal beschikbaar moeten zijn zodat ik onmiddellijk aan de testen had kunnen beginnen, maar de logistieke problemen om het labo op te zetten, gecombineerd met een gebrek aan personeel, en dan nog de benarde situatie door de machtsstrijd aan de top van de universiteit, hadden voor de situatie gezorgd zoals ze was. Nu kwam dus alles samen; testen uitvoeren, Sering op bezoek, Yucca en Tamarisk. Ik kreeg van Cactus gedaan dat ik twee weken verlof mocht nemen in oktober, om met Sering rond te trekken, en als het even kon nadien naar *Surat Thani* af te zakken, een toeristisch kuststadje in Zuid-Thailand waar Yucca en Tamarisk zouden wachten om samen naar de paradijselijke kokoseilanden te trekken.

Ik rondde, voor het eerst helemaal op mijn eentje, een eerste reeks testen af, vermenigvuldigde nog wat meristeempjes voor de tweede reeks testen na de twee weken vakantie, en vertrok met een gerust gemoed naar het station van *Chiang Mai* voor de nachttrein naar *Bangkok*, waar Sering morgen arriveerde.

*

Hot hot hot

Het was drukkend heet toen we per *tuktuk* van de luchthaven door het hectische verkeer naar *Khao San* reden, waar ik intussen mijn weg kende. In het kleine hotelkamertje, met houten meubilair en een klein raampje dat

uitkeek op een blinde muur, volgde zwetende seks, snel en intens. Terwijl ik ons na de douche een drankje klaarmaakte, lag Sering naakt op het bed door haar reisgids te bladeren. Haar gespreide benen onthulden de schaamteloze aanblik van haar bloem. Ze zag me kijken, spreidde de benen nog wat meer en keek me aan.

"Nog 's?"

Nadien trokken we de nacht van het stomende en bruisende Bangkok in, en lieten ons opnemen in de stroom van wereldreizigers die vanuit India en China in Bangkok allemaal in *Khao San* leken samen te komen alvorens door te trekken naar Cambodja, Indonesië en Australië. Er hing een uitgelaten sfeer van plezier en nakend avontuur, en een soort verbondenheid in deze officieuze ambassade van de jeugdige wereldreisgemeenschap. Elk personage beschreven in *"Are you experienced"* van William Sutcliffe liep je hier in veelvoud tegen het lijf, en het was in een krakkemikkig hotelkamertje in *Khao San* dat Richard, in de verfilming vertolkt door *Leonardo di Caprio*, de handgeschreven kaart kreeg waarop de locatie van *"The Beach"* van Alex Garland, het verborgen paradijseiland in de Golf van Thailand, stond aangegeven.

We kuierden over *The Bridge over River Kwai* en door *Erawan National Park*, waar aapjes op je schouder kwamen zitten terwijl je kiekjes nam van de azuurblauwe watervallen in het tropische regenwoud. Dan enkele idyllische dagen aan de exotische stranden van *Krabi*, waar kleine vissersbootjes aanmeerden tegen een achtergrond van kalksteenrotsen die boven het parelgroene zeewater uitstaken als versteende soldaten in een oorlog tegen de tijd. In het centrum van *Surat Thani* vonden we, na veel verwarring en met enkele uren vertraging, Yucca en Tamarisk. Yucca droeg zijn reisrugzak op de buik.

"Waarom?"

Een pertinente vraag van Sering.

"Euhm.."

Yucca was gisteren op het strand op zijn buik in slaap gevallen, en zijn onbeschermd rug was in de tweede graad verbrand. Sering trok een wenkbrauw op.

"Ik moet hem tweemaal daags met hydraterende zalf insmeren," zei Tamarisk.

Yucca zelf stond er maar wat beduusd bij te kijken met zijn rugzak op zijn buik, als een kangoeroe die niet goed wist waarheen. We namen de ferry naar het eilandje *Ko Pha Ngan* voor meer exotisch delirium. Hutjes met zicht op het palmstrand, vijftig meter verderop, en de blauwgroene zee erachter. 's Ochtends sappige mango's en vers ananassap bij het ontbijt, op een kruk aan de open bar bij het strand. 's Avonds vers gevangen vis en scampi's op de grill, tot je erbij neerviel. In het zachte zand, met Sering in de ene, en een grote fles koud bier in de andere hand, toekijken hoe onze kant van de aarde de zon langzaam de rug toekeerde.

De volgende dag wilden we het eiland verkennen, en de makkelijkste manier bleek op een brommertje. Met Sering achterop, en worstelend met de versnellingen, snorde ik langs de kust tussen de kokosplantages door. Romantisch. Achter ons knalde Tamarisk, met Yucca achterop, eerst tegen een tuktuk, en even later ging hij tegen de vlakke op een zandweg. Drie hechtingen, geschaafde knieën, plus kosten aan de brommer.

De ferry terug naar het vasteland wilde niet uitvaren. De zee was te wild, al leek het ons vanop de kust nogal meevallen. Uiteindelijk voer de ferry uit, en kotste ik mijn ontbijt over de reling omdat het reusachtige schip als een dronkaard heen en weer zwalpte. Later zou blijken dat we in de voorbode van een cycloon zaten, die de komende twee dagen over Zuid-Thailand zou razen en ettelijke vissers over de kling zou jagen.

Sering ergerde zich mateloos aan het geklooi van Yucca en Tamarisk. Eerst de verbrande rug, dan het brommertjes-débâcle. Ik vond het eigenlijk best sexy als ze zich zo opjoeg, maar terug in *Surat Thani* stelde ze me voor een duidelijke keuze.

"Wat een pipo's! Ofwel kom je met mij mee, ofwel trek ik op mijn eentje voort."

Ik voelde me enigszins verantwoordelijk voor mijn collega-bio-ingenieurs, en ik ging met Yucca en Tamarisk praten. Ze begrepen de hint en trokken door naar Bangkok. Sering en ik namen de trein naar *Ayatthuya*, de voormalige hoofdstad van het land, waar je in alle rust tot bezinning kon komen in het uitgestrekte tempelcomplex.

Enkele dagen nadien nam ik op het perron afscheid van Sering. Terwijl de trein zich langzaam in beweging zette zwaaide ze vanuit het open treinraampje. Zij zou nog een week verder trekken in het oosten. De afgelopen twee weken waren te gek geweest, maar ik moest naar mijn labo waar intussen het plantmateriaal in proefbuisjes wachtte op mijn laatste reeks onderzoeken.

Terug in *Chiang Mai* was het erg druk, maar het waren ook mijn laatste dagen in Thailand, en ik ging met Fennel op afscheidsdiner in de stad. We trokken van kraampje naar kraampje. Aan de meeste straatstandjes kon je beter eten dan in het gemiddelde Thaise restaurant in Europa. Vanavond was het *Yi Peng*, het jaarlijkse boeddhistisch lantaarnfestival waarbij duizenden *Khom Fai* of luchtlantaarns werden opgelaten om symbolisch de zorgen van je dierbaren in rook te laten opgaan. Duizenden lichtjes flikkerden tegen de nachtelijke hemel.

"It's like I can't get enough watching it. It's so beautiful, transcendental almost," zei ik.

"Hmm. John Reader wrote that, in early times, probably in the African savanna, people were fascinated by the flames coming from lightning or volcanism. This fascination for flickering flames is believed by some to be the start of the spiritual soul of mankind," zei Fennel.

We dronken op zoveel wijsheid. Ik bier, Fennel water.

*

De levensvisie van Holle Bolle Gijs

De opstekende wind deed het muggengaas tegen de ramen trillen. De zon was bijna onder en uit het westen kwam alweer een tropische storm opzetten. Ik lag op bed te mijmeren. De kleine gele hagedissen schoten met plotse korte bewegingen over de witte muren, in posities die de gravitatiewetten tartten. Eerst vond ik het maar niks om mijn kamer met enkele dozijnen hagedissen te moeten delen, maar toen ik zag hoe ze vliegen, muggen en andere insecten opaten, sloten we een samenlevingscontract. In de tropen moest je ramen en deuren hermetisch afsluiten, en zeker geen voedsel, zelfs niet het miniemste kruimeltje, achterlaten, of daar kwamen de mierenkolonies, met in hun zog kevers en ander ongedierte. Er zijn simpelweg meer insecten in de tropen. Ik vroeg me af of gefrituurde bamboewormen, kevers en larven alledaagse ingrediënten in mijn keuken zouden worden als ik hier langer zou wonen. Baobab lag op het lege stapelbed boven. Hij las De Alchemist van Paulo Coelho. Paulo Coelho had een nogal sterke christelijke inslag, vond ik, maar Baobab was er gek op en zette een boom op over zijn persoonlijke zelfverwerkelijking.

"Dat boek is goed, Trompet! Ik begin nu pas te begrijpen hoe ik me telkens opnieuw in mijn eigen hoofd vastreed. Omdat mijn wensdromen zo

wispelturig waren zat ik vast tussen blinde storm naar voren en klamme analyse ter plekke. Ik was bang van de verzenging van de grote Versnelling, en trok me daarom terug in de verstilling van het grote Niets."

"Waar heb je het over? Je klinkt als een sektelid op speed. Ben je wel OK?"

"Snap je het dan niet? Thailand is nog maar het begin, Trompet. Nieuwe landen en mensen, nieuwe keukens, nieuwe kleuren en geuren. Aan oppervlaktes krassen die zaken in een mens naar boven brengen die anders begraven en verborgen zouden blijven, dat is wat ik wil. En jij ook trouwens, al besef je het nog niet."

Er was geen houden aan.

"Het leven moet geconsumeerd worden, Trompet. Met grote Holle-Bolle-Gijshappen. Zoals sommigen postzegels, bierviltjes of opgezette dieren willen verzamelen wil ik een collectie van exotische ervaringen en nieuwe indrukken aanleggen."

Zijn enthousiasme werkte aanstekelijk. Zo had ik Baobab nog nooit gehoord.

"Als een soort van bibliotheek in je hoofd," mompelde ik.

"Exact."

"Maar je hebt altijd gezegd dat iets heel hard willen je net gebonden maakt aan de uiterlijke wereld. De boeddhistische filosofie waar je zo hoog mee oploopt zegt dat je maar vrij kan zijn als je net ongebonden bent, en je je karma laat overkomen."

"Klopt, maar ongebonden betekent niet apathisch. Je hoeft niet gewoon af te wachten tot je iets overkomt, en je tijd op aarde simpelweg op een krukje uitzitten. Wat als er dan helemaal niets gebeurt? Je moet een richting kiezen, een weg, een route, dan pas komen de opportuniteiten op je af. Dat is wat Coelho zegt. Het lot komt diegenen die een route kiezen tot hulp. Het lot is

als een kurkentrekker die de opportuniteiten laat ontsnappen uit een fles. Anders sta je misschien je hele leven aan het tankstation andere mensen hun tank te vullen zonder er zelf ooit op uit te trekken. Dat zou pas erg zijn."

De regen klaterde als een aanhoudend salvo van regenkogels op het dak.

"Ik vind wat je zegt behoorlijk verwarrend. Dit is niet wat je me vroeger zei. De dingen nemen en aanvoelen zoals ze zijn, enkel zo kan je tot begrip van de totaliteit der dingen komen."

"Maar dat moest net, Trompet! Dat moest, en ook dat zie ik nu pas. We moesten door die fase om uit te kunnen komen waar we nu zijn."

Hij mepte zichzelf in de hand. Hij klonk als een bekeerling die plots het licht had gezien. Maar zijn licht klonk wel interessant..

"Zouden we nu in Thailand zijn als je gewoon had toegekeken? Waarom wilde je naar het buitenland. Waarom ben je naar het Labo Tropische gegaan voor een thesis in de tropen. Je had net zo goed een thesis in Leuven kunnen doen. Maar dat deed je niet. Je denkt dat je ongebonden handelt, maar eigenlijk volg je wat er in je zit."

"En wat zit er in me?"

"Hoe zou je jezelf in een woord omschrijven?"

Ik dacht een seconde na.

"Ongeduldig. Dat heb je me trouwens zelf niet zo lang geleden verteld."

"Hmm, interessant. En vind je dat goed of slecht?"

"Geen idee. Zeg jij het maar."

Ik hoorde zijn vinger op zijn kin tikken, terwijl hij nadacht als een dokter die net een interessante casus onder ogen had gekregen.

"Ik denk dat je ongeduld tegelijk je sterkte en je zwakte is. Je ongeduld begint al te zuchten bij de gedachte aan een werk van lange adem. Daardoor sta je soms liever stil. Maar dat breekt je zuur op, want je ongeduld is net je motor, die je continu voortdrijft om nieuwe dingen te doen. Bij anderen kan die motor ambitie, sociale druk of simpelweg hebzucht zijn, maar jouw fundamentele drijfveer is vreemd genoeg je ongeduld. Rusteloosheid, misschien zelfs. Je ongeduld ligt in je karma ingekapseld, of beter, je karma roteert errond."

"Dat begrijp ik niet. Je raaskalt."

"Denk er maar eens over na."

*

Dag Thailand

De volgende dag nam ik afscheid van Hemlock, de Thaise proffen en de medewerkers. Ik bedankte Cactus voor zijn goede zorgen, en stapte met mijn plunjezak in een taxi naar de luchthaven.

"Sanaarm-bin?"

"OK."

Pas tien jaar later, in pak en das voor een workshop van de Verenigde Naties, zou ik het vreemde groen van het Thaise gras terugzien, en zou de geur van het land me omhelzen als een oude vriend.

*

De wereldkeuken in de Schapenstraat

Netel had haar hele studentenperiode op kot gezeten in een groot huis in de Schapenstraat, net tegen de Leuvense ring. Elk jaar opnieuw hadden we geprobeerd dit huis in te palmen, maar telkens zonder succes. Tot vorig jaar, toen alle overige kotleden behalve Netel afstudeerden, en het hele huis in één keer vrij kwam. Frax en Wilg en Kastanje hadden het huis tijdens het begin van het academiejaar voor hen alleen gehad, tot vanaf november elke week iemand terug in het land arriveerde, en het huis zich gaandeweg vulde met verhalen uit alle hoeken van de wereld. Het was anders dan andere jaren. Het academiejaar was al uit de startblokken geschoten, en in tegenstelling tot de ultieme feestroes die normaal de eerste maanden eigen was, moest ieder van ons dagelijks aan zijn thesis werken. Wat niet betekende dat we ineens kamerplantjes werden, maar we brachten veel tijd door op kot, inclusief in de grote living op het gelijkvloers. In het voorste gedeelte aan het straatraam stonden groene en bruine zetels, en in een hoek naast de schouw een oude TV. In het middenstuk een lange tafel en tegen de muur een brede Jacobus-Korneel kast met vakjes met gordijntjes, waarachter elk zijn persoonlijke ontbijtgranen, fruit, chips en chocolade kon opslaan. In het kleine achtergedeelte stonden gasvuur en frigo.

Tot vorig jaar vonden we onszelf al een hele chef als we onze *croque-monsieur* met oregano afwerkten, maar nu kwamen vanuit alle hoeken van de wereld exotische gerechten aangewaaid. De Schapenstraat werd het toneel van de betere wereldkeuken. Elke woensdag was kotavond en Beuk maakte zijn couscous met kip, overgoten met een half potje kippekruiden, *harissa*, en een indrukwekkende resem Frans-Arabische vloeken. Ik maakte basmati-rijst en een gele curry met koriander en chilis – de stoom kwam Frax uit de grote neus en oren – en Quercus serveerde *poulet-yassa*, een typisch gerecht uit West-Afrika.

Het gezamenlijke kotleven was fantastisch, maar het samenwonen bracht die kleine kantjes naar boven die we na vijf jaar op elkaars lip leven nog niet ontdekt hadden. Omdat Netel hier al jaren op kot zat voelde ze zich verantwoordelijk voor de ordentelijke staat van de living en keuken, wat een van tevoren verloren strijd was. Als gefrustreerde matrone van het huis struinde Netel in een permanente staat van ontvlambaarheid door het huis, in zichzelf mompelend dat dit of dat niet opgeruimd was. Ze werd gek van het overdadig schaam- en ander haar dat zich in de douche-afloop opstapelde.

"Gotverdomme, nu ligt er weer een dood konijn in de douche! Kunnen jullie asjeblieft jullie haar weghalen na het douchen, want dit is echt niet meer te doen."

Netels regel werd niet bijzonder goed opgevolgd, en de konijnen bleven in groten getale opduiken. Het ging zelfs zover dat Wilg en Kastanje vrijwillig een onderzoek startten en de haren in kwestie nauwkeurig vergeleken met de haarkleur van de verschillende bewoners.

"Dat is een inbreuk op de privacy en persoonlijke levenssfeer!", riep Klaver verontwaardigd uit toen het onderzoeksdomein werd uitgebreid tot de schaamstreek.

Deze heftige reactie gecombineerd met haar weelderige hardos bombardeerden Klaver als vanzelf tot de hoofdverdachte, maar nooit heeft ze bevestigd – noch ontkend – dat zij wel degelijk de bron van zoveel konijn was.

Er werd overeengekomen om elke veertien dagen in teams van twee te dweilen, te stofzuigen en de benedenverdieping in het algemeen terug te brengen tot een toestand die de menselijke beschaving waardig was. Frax trok zich nergens wat van aan en stond, telkens het zijn beurt was om te kuisen, leunend op een kuisborstel in het rond te lullen.

"Ik vind het eigenlijk prima zo. Varkens dragen toch ook geen das?"

Netel ging door het dak.

*

De houtworm

Naar de les gingen we niet meer vaak, want overdag zaten we op onze respectievelijke labo's voor thesisonderzoek. Beuk en Quercus werkten met GIS-modellen om de evolutie van gewassen, bossen en watertafels te voorspellen, Frax optimaliseerde de kweek van katvissen, Klaver deed socio-economisch onderzoek van landbouwproductiemethoden, Netel zocht naar resistentie tegen de malariamug, en Boskoop probeerde via genetische transformatie een nieuwe appel te ontwikkelen. Boskoop was vaak op het kot want ze was sinds eerste kan nog altijd samen met Kastanje, de rugbyspeler die op de tweede verdieping in de kamer naast die van Beuk woonde, en die voor zijn thesisonderzoek hele dagen eekhoorns in Meerdaalwoud achternazat.

Er ontwikkelde zich een soort van verbondenheid per verdieping. Vooral met mijn buurman Frax leefde ik virtueel in dezelfde kamer. Frax had de onhebbelijke gewoonte om na een nachtje stappen allerlei rotzooi uit de stad mee naar huis te brengen, die zich dan in onze smalle gang gaandeweg opstapelde tot een ondoordringbaar labyrint van stadsmeubilair. Een verkeersbord, een kapotte stofzuiger, een kartonnen reclamebord in de vorm van een halfnaakte vrouw van de pizzazaak in de straat. Ik smiet het hele boeltje op zijn bed, terwijl hij in zijn groene zetel zat te lezen, met *Clarence Clearwater Revival* op de achtergrond.

"Nou nee, Trompet! Niet opnieuw!"

Ik torende alles zo hoog mogelijk op zijn zelf in elkaar getimmerde houten bed. Tot het plots leek alsof zijn bed reageerde.

"Zeg, hoor je dat?"

"Wat dan?"

"Knarsknarsknarsknars."

"Mja, ik weet het. Ik denk dat er houtworm in het bed zit. Vergeten te behandelen."

"Leuk voor je, dat geknars als je wil slapen, of ligt te stoeien. Mag ik een koekje?"

Ik wachtte zijn antwoord niet af en greep naar het doosje chocoladekoekjes dat uitnodigend op het salontafeltje lag.

"Nou Trompet, ik denk dat je beter niet..."

Ik verlekkerde me al op een heerlijk koekje, maar toen ik het doosje opentrok sprong er een prop gebruikte condooms uit. Ik deinsde achteruit.

"Jak, Frax. Lekker hoor."

"Nou, ik wilde je nog waarschuwen, maar je was me te vlug af."

"Doe-oei."

*

Chillen in de Fiesta

Die avond was er een R&B-fuif in De Blauwe Kater. Om in de stemming te raken waren Quercus en ik eerst naar het kot van Pinus afgezakt, net aan de

overkant van de ring rond Leuven. Het huis dat hij met enkele vrienden huurde was een recreatieoord van *reggae*, *djembe* en toverkruid. In de zetels in de donkere living op de kelderverdieping ontwaarde ik de rasta-contouren van kotgenoten Fluweel en Acacia. Even later viel ook Juniper binnen. De vredespijp ging van zetel tot zetel en toen we enkele uren later boven water kwamen om naar de Corso te vertrekken zag de wereld er anders uit. Trager en dieper. Pinus had tegenwoordig een auto, een oude rode driedeurs Ford Fiesta, en het was ietwat krap voor ons zessen. Pinus en Juniper kropen vooraan; Quercus, Acacia en Fluweel opgeplooid op de achterbank, en ik vouwde mezelf in de smalle koffer. Pinus plofte het kofferdeksel dicht, mijn neus drukte tegen het raam. De sfeer in de auto was prettig uitgelaten. De laatste resten van de vredespijp gingen rond, de achterbank wipte ritmisch op en neer op de tonen van *Israel Vibration*, en ik zette zo goed en zo kwaad als mogelijk een dansspasje in de koffer. De ring rond Leuven was verlaten en het asfalt glom door de lichte regen als een zee in de nacht. Pinus achtte het moment gekomen om een truukje uit te halen, rukte plots aan het stuur en trok tegelijkertijd de handrem. Het kleine autootje wist niet waar het het had, kreunde en draaide met gierende banden honderdtachtig graden rond zijn as. Vanuit mijn koffer draaide de wereld rond, zwaar en langzaam, als een verre planeet. Het ronddraaien leek wel een eeuwigheid te duren, als in een vertraagde film, met de bomen langs de ring als een roterende waas van takken en bladeren, en de volle maan tussen de wolken binnen handbereik. De hele auto kraaide van de pret. Pinus zoog het laatste beetje kruid uit de toverpijp, draaide de Fiesta terug in de rijrichting, en in de regen, zachtjes wiegend op de *reggae* en gehuld in een dichte vredeswolk, tufte het autootje aan dertig per uur over de Leuvense ring. We voelden ons de koningen van de wereld. Van de fuif in de Blauwe Kater kan ik me niks herinneren.

*

Afscheid van Sering

Sering zweefde sensueel over de dansvloer. *Throwing Muses* schalde uit de boxen.

"... and I think I need a little poison. To keep me tame, keep me awake..."

Ze was mooi, in haar strakke broek en haar ronde schoenen. Ik hield van haar schoenen. Ze was vanmiddag bij de kapper langs geweest; een nieuwe haarsnit voor de nieuwe start na onze crisis van enkele dagen terug. In de roes van emoties hadden we afgesproken om ons nog een tweede kans te geven.

"...I have no secrets, I have no lies, I have nothing to offer but confusion..."

Ze lachte naar me, het was een lach waaruit hoop sprak. Het was vijf uur 's ochtends, in een rokerig café op de Maria-Theresiastraat. Ik leunde tegen de muur met de zoveelste pint in de hand.

"... and the circus in my head, and the middle of the bed, in the middle of the night..."

Plots trok de mist in mijn hoofd op, onthulde de situatie zich in haar brute waarheid, en zag ik haarscherp dat dit nergens toe zou leiden. We hadden samen wel wat meegemaakt, inclusief een fantastische tijd in Thailand. Ik zag haar nog altijd graag, maar een gezamenlijke toekomst, die zag ik niet meer. En ik wist dat dat geloof niet zou terugkomen. Ik lachte niet terug, en schudde zachtjes mijn hoofd.

Ze stopte met dansen, kwam op me toegestapt en bleef op een meter afstand voor me staan. Die meter was zonet een lichtjaar geworden. Het onbegrip en de ontgoocheling stonden in haar ogen.

"Sorry," zei ik, en wendde mijn blik af.

Ze stak een sigaret op, pakte haar jas en stapte zonder een verder woord het café uit.

*

Space-ski

Januari was skimaand! Beuk en Kastanje skieden niet, en bleven achter in het voorts lege kot. Frax had de hele namiddag ruimte-cake zitten maken, die hij nu in de oven schoof. Binnen een halfuurtje moesten we vertrekken.

"Ik neem nog snel een douche, en dan gaan we."

Toen ik even later met rugzak en skischoenen terug beneden kwam hing er een verbrande geur in de living.

"Frax!"

Frax stond vrolijk zingend onder de douche.

"Had e spijker in me kop - auwauw!"

"Frax! De cakejes!"

"Zat e kikker bovenop – nouwnouw!!"

"Godverdomme, Fra-a-a-x!!"

Water en gezang stopten.

"Hallo, wat? Ja, wat?!"

"Je cakejes staan in brand!"

"Oh shit."

Met druipnat haar en voorts enkel een ovenhandschoen aan haalde hij de rokende cakejes snel uit de oven.

"Het valt nog mee. Relax."

De waardevolle voorraad werd in een plastic zak gepropt en we snelden met onze bagage naar het centrum, waar de skibus op ons wachtte.

De sneeuw in de Franse *Trois Vallées* was overvloedig. Het was berekend toen we 's ochtends om negen uur aan de skilift stonden, nog enigszins licht in het hoofd van de ijle lucht, en van de sterke drank gisteravond. We dronken het ganse jaar eigenlijk vooral bier, maar voor de skivakantie nam iedereen zijn favoriete sterke drank mee. Wat maakte dat in de krappe skiflat een indrukwekkende voorraad whisky, vodka, gin, cointreau, baileys en nog wat whisky stond.

Hoog boven de piste viel de skilift stil. Een ijzige wind stak op en slingerde de liftbakjes zachtjes heen en weer. In de sneeuw dertig meter lager waren de sporen van een winterhaas zichtbaar. Nu het geratel van de lift was weggevallen was het doodstil. Baobab zat naast me op het krappe bankje, onze hoofden dicht bij elkaar om elkaar te verstaan tegen de wind in.

"Trompet, ik heb zitten voortdenken over het verhaal."

"Verhaal?"

"Voor mijn boek, weet je nog."

"Over de vulkaan?"

"Ja, en je had gelijk. Een vulkaan in de hoofdrol is geen doen. Dus ik heb vier personages uitgewerkt. Er is een ex-kardinaal die uit het Vaticaan is gegooid omdat hij in de enorme ondergrondse archieven een belangrijk geheim had ontdekt, dan is er zijn leerling die eigenlijk heel fel astma heeft. En dan is er die vrouw, een heel mooie vrouw, die..."

De lift zette zich terug in beweging, en takelde zich langzaam over de laatste bergtop tot waar de piste begon.

"Baobab...", onderbrak ik hem.

"Wat, wil je het niet horen?"

"Weet je, al dat gepraat over je boek... Schrijf nu gewoon je eerste hoofdstuk, dan zal ik het lezen en kan ik mijn mening geven, OK?"

"Ah, maar ik dacht..."

"Wat?"

Het bleef even stil.

"Niks. Je hebt gelijk."

De lift ging open en weg was hij.

De anderen zaten verderop skischoenen vast te gespen en zich zo goed mogelijk in te pakken, want op deze bergtop woedde de ijzige sneeuwstorm in alle hevigheid. We moesten een befaamde zwarte piste af, en de aanblik van de steile sneeuw wand deed menige knie bibberen.

"Let's go, babies!"

Quercus sprong de diepte in en was in geen tijd uit het zicht verdwenen. Een voor een gingen we er achteraan. Als beloning voor de afdaling van *Le Mur* was afgesproken om onszelf vanavond op een cakeje te trakteren, maar toen we het appartement binnenstommelden zaten Frax, Quercus en ReINETTE al in de zetel te giechelen, als oude wijven aan de porto.

"Jullie zijn stiekem al begonnen."

"Jaaaaaa!"

Frax gierde het uit.

"Hoeveel mag je ervan eten?"

"Weet ik niet," hikte hij van het lachen.

"Maar ik pak voor de zekerheid nog snel een tweede!"

Quercus en ReINETTE proestten het uit. Kokos en ik maakten eten terwijl Wilg ons whisky-cola inschonk, en Quercus en Frax naar een virtuele Kunstzaken keken.

"Zie je dat kunstwerk tegen de muur, Quercus?"

"Ja."

"Het beweegt."

"Ja."

"En Régine Clauwaert is er ook."

Een nieuwe proestbui.

Na het avondeten nam iedereen een tovercakeje tot zich, dat zich een weg door het spijsverteringsstelsel baande. Een halfuurtje later begon een voor een iedereen om het minste te giechelen. Terwijl Quercus, Frax en ReINETTE bijna in hun zoveelste lachbui bleven, trokken wij naar een skibar. We stonden in een brede cirkel rond de skileraar van de *Ecole de Ski Française*. Larix, die het cakeje aan zich voorbij had laten gaan, was als enige tot een zinnig gesprek in staat, terwijl wij met een schaapachtige grijns naar een onzichtbare horizon staarden.

"T'es sur que tes amis vont bien. Ils sont OK?"

We waren niet echt OK, maar in mijn hoofd speelden zich interessante dingen af. Ik voelde dat ik me moest concentreren op de groene gloed in de verte. De gloed kwam uit een grot verderop in het magische bos. Gevleugelde boselfen en trollen met fleurige puntmutsen begeleidden me op weg naar de

grot. Tyra Banks was er ook, zwevend in een wit doorzichtig nachtgewaad. De gloed was van kosmisch belang, want in de grot lag de essentie van het hele universum zomaar voor het grijpen. Gedaan met alle hersenpijnningen en discussies over religie en filosofie, want in de grot lag het Antwoord binnen handbereik. Ik sprong over een snelstromend riviertje, de trollen en elfen en Tyra vlak achter me. De gloed werd feller, nog enkele meters...

"Trompet!"

Kokos schudde aan mijn schouder.

"Trompet!"

"Wat?"

De grot loste op en verdween.

"Jij ziet hem ook, he?"

"Wie?"

"De groene kabouter."

Kokos keek me dooernstig aan.

"Waar?"

Hij wees naar hetzelfde punt waar ik het afgelopen half uur naar had zitten staren. De groene schijn uit de grot waarin de heilige graal verborgen had gelegen, tevens de groene kabouter, bleek een lichtbord boven de deur waarop in witte letters "*Sortie*" stond. Plots had ik het gevoel dat iedereen naar me keek. Paranoia kon een neveneffect van ruimte-cake zijn, had Frax gezegd. Ook Boskoop keek verschrikt uit haar ogen.

"Wat is er?"

"De mensen hier zijn tegen mij."

"Wie dan?"

"Iedereen!"

Ze begon te wenen.

"Ik denk dat we beter naar huis gaan," zei ik.

Kokos knikte wezenloos, nog altijd in de war over de mysterieuze verdwijning van de groene kabouter. Met zijn drieën trokken we naar buiten. Het was hard beginnen sneeuwen en we zagen amper een meter voor ons uit. De koude lucht deed deugd, en wonderwel vonden we onmiddellijk de weg naar het appartement terug. Quercus, Frax en ReINETTE zaten nog steeds in de zetel elkaars fantasie te prikkelen. Er lagen enkel nog wat kruimeltjes op het salontafeltje.

"Daar is ze weer!", riep ReINETTE.

"Wie?," vroeg Quercus verbaasd.

"Régine Clauwaert!"

"Waar?"

"Net onder het plafond, in haar blootje!," vulde Frax aan.

"Oh nee!"

"Jawel!"

"Regientje."

"Hoera!"

"In die tijd..."

"In die tijd..." sprak Quercus als een papegaai.

"... zag ze er best goed uit!"

Ze wierpen hun armen ten hemel en gierden het opnieuw uit. Frax rolde over de grond van het lachen. Boskoop ging overgeven, en viel met beide armen rond het toilet in slaap. Kokos en ik kropen in het stapelbed, en sliepen, afgezien van wat bizarre dromen, een vredige slaap.

De volgende ochtend zag iedereen er nog wat mistig uit, en de stokbroden voor de lunch – met kaas en *chorizo*, tonijnsalade, kruidenkaas en choco – werden in volstrekte stilte gesmeerd. We zweefden als het ware over de skipiste, met de laatste resten van de ruimtecake nog in het hoofd, en volgden blindelings Kokos, die in zijn fluo-skipak het best zichtbaar was. Geen te moeilijke pistes vandaag.

Beuk en Kastanje hadden diezelfde avond op kot in Leuven ook de twee cakejes opgegeten die Frax voor hen had achtergelaten. Ze hadden elkaar urenlang volledig gek zitten maken met hun hallucinaties, en waren uiteindelijk in paniek naar de spoedafdeling op Gasthuisberg gefietst, omringd door een zwerm tropische vogels.

"Ik denk dat je onze maag moet leegpompen."

De verpleegster zette hen een uurtje in een kamer om hen van hun mentale safari te laten bekomen, en had hen dan opnieuw naar huis gestuurd.

"Straf spul toch die cake."

"Frax, had je de dosis wel gerespecteerd?"

Hij haalde zijn schouders op.

"Weet ik niet. Ik lees geen kookboeken. Heb er gewoon alles ingedraaid wat ik nog liggen had."

*

De choco-truuk

Boskoop en Kastanje, die al sinds eerste kan samen waren, zaten in een relationele crisis – iets met een duikinstructor in Guadeloupe – en Kastanje ging elke avond zwaar op stap in een poging de onrust in zijn hoofd in bier te verdrinken. Hij had met Beuk de afgelopen uren aan een hels tempo pinten zitten hijsen in de Bar, toen ze lallend het kot binnenvielen. Beuk rook destructieve krachten als een beer honing, en stookte Kastanje nog wat meer op.

"De GFT-bak!"

"OK!"

Kastanje kieperde de bak vol groente-, fruit- en tuinafval over zijn hoofd uit. Met de patattenschillen en koffiefilters in zijn haar maakte hij aanstalten om in de asbak op tafel te urineren, maar luid afkeurend gejoel uit de zetels deed hem hier nog net op tijd van afzien, waarna hij verbouwereerd en met een organisch afvalkapsel naar boven trok. Beuk stond wat te draaien, pikte dan de pot Nutella uit Netels kastje, en trok gniffelend naar boven. Uit nieuwsgierigheid volgden Frax, Wilg en ik hem de trap op. Kastanje lag uitgeteld en volledig naakt op zijn bed met enkel een enorme koptelefoon rond het grote, zachtjes wiegende hoofd. Beuk draaide de volumeknop helemaal open, maar dat leek Kastanje niet te deren. Beuk hield de chocopot grijnzend voor zich uit.

"Wat is je plan?"

Onze drie hoofden staken om de deur.

"Als je de hand van een slapende mens in een glas water steekt, zeikt hij zijn hele bed onder, ja?"

"Ja, dus?"

"Wel, als ik zijn hand in de chocopot steek, zou hij dus los zijn bed moeten volschijten. Wat denk je?"

We knikten.

"Proberen maar."

Beuk hief een bereepoot op en stak die in de chocopot, maar er gebeurde helemaal niks, zelfs niet na minutenlang wachten. Beuk was diep ontgoocheld en smeerde uit frustratie de choco over Kastanje's gezicht uit. Kastanje werd wakker, legde de koptelefoon naast zich neer en stond op. Kastanje was een kast van een vent, een rugbyspeler van een vlotte honderd kilogram met armen zo breed als benen. In zijn blootje zag hij er zo mogelijk nog indrukwekkender uit, en we deinsden achteruit. Maar hij leek ons niet eens te zien, stapte naar de lavabo, waste de choco van zijn gezicht, de schillen uit zijn haar, en leek dan Beuk te herkennen.

"Aha Beuk, daar ben je! Ik moest even bekomen, gaan we nog op stap?"

En daar gingen ze, naar de Oude Markt, voor de tweede ronde.

Ik had morgenochtend op mijn labo een presentatie over de tussentijdse resultaten van mijn thesisonderzoek. Beuk wist dat ik om zeven uur moest opstaan, en op het moment dat mijn wekker afliep stormden ze de kamer in. Ze zongen en dansten en trokken aan mijn pyjamabroek terwijl ik mijn tanden poetste. Om Beuks mond speelde een verdacht venijnig lachje.

"Het stinkt hier, Trompet!"

Er hing inderdaad een vreemde geur in de kamer, sterker nog dan de bierwalm die mijn twee ochtendgasten verspreidden. Toen ik de gordijnen opentrok belemmerden twee volle vuilniszakken me het zicht.

"Godverdomme."

Beuk en Kastanje konden hun jolijt niet op en gierden het uit. Met de zware veiligheidskabel die in de kamer van Netel op de tweede verdieping lag, had Beuk de twee meest rotte zakken opgehesen tot voor mijn raam op de eerste verdieping. De stank kwam zelfs door het nog gesloten raam, en mijn kamer zou nog twee weken lang stinken.

*

Lavendel en de houtworm bis

Het kot was nu meer dan ooit onze thuis. Het was intussen maart, we zaten achter onze computers de ruwe versies van de onderzoeksresultaten uit te schrijven en kwamen amper nog buiten. Ook tijdens het weekend bleven we op kot doorwerken, en gingen slechts om de paar weken naar huis. Als vroeger op stap gaan de voor de hand liggende avondactiviteit was, werd een avondje uit nu vooraf duidelijk afgesproken en strak gepland. Donderdag trokken we nog eens als vanouds naar de Gnorgl. Frax was intussen iets begonnen met Tijm, een biologe waar hij op zijn vislabo mee samenwerkte. Tijm was een mooi meisje met wat oosterse trekken, en voorts ook een interessante dame met een scherpe geest. Tijm had twee vriendinnen naar de Gnorgl meegebracht. De ene, Tulp, had ik al eens ontmoet en zij stelde me voor aan de mooie onbekende.

"Trompet, dit is Lavendel."

"Hallo."

"Hallo."

"Ze is single," voegde Tulp er aan toe.

"Net als jij," zeiden haar ogen. *"Waar wacht je op."*

De situatie had een hoog "*me-Tarzan-you-Jane*" gehalte, maar dit was mijn enige avond uit deze week, dus het was nu of nooit. En waarom ook niet, geen van ons beiden had relationele verplichtingen, zoals Tulp fijntjes had aangestipt. En bovendien, of bovenal; Lavendel was een heel mooie meid. Donker krullend haar, mooie ogen, mooie mond. Lange slanke benen in een eindeloze jeans, met een suggestief streepje blanke buik dat af en toe verscheen. En zo kwam het dat we in de vroege uurtjes in het voorgedeelte van een voorts lege Gnorgl een trage dans inzetten. Nog voor *Grant Lee Buffalo* het refrein van *Fuzzy* kon zingen waren onze tongen al als natuurlijk verstrengeld geraakt.

Enkele weken later zagen we elkaar op een chirofuij opnieuw, en nadien trokken we naar de Oude Markt, en praatten en dronken de rest van de nacht. Lavendel was een ziel op zoek. Ze deed me aan Dotterbloem denken, maar dan complexer. En nóg mooier. Diep in de nacht in mijn bed doken we nog mijn bed in, maar er waren te veel pintjes gepasseerd, en met mijn hand in een nochtans verwelkomend slipje viel ik als een blok in slaap. 's Ochtends was ze verdwenen.

Het was al middag toen ik de volgende dag naar de woonkamer afzakte. In de gang bleek dat ik niet de enige was die de afgelopen nacht een stapje in de wereld had gezet. Om tot bij de deur van de woonkamer te raken klauterde ik over een verkeersbord dat "*doodlopende straat*" zei, alsook over de meterslange slang van een bezinepomp. In de woonkamer begroette ik Beuk en Wilg. Wilg was een bourgondiër, die zichzelf al eens graag verwende. Op zijn stoel, een halve meter van de tafel zodat zijn buik ertussen kon, strekte hij zijn armpjes uit naar de drie soorten kaas, de gerookte hesp, de twee soorten paté, de krulsla met kerstomaatjes, het stokbrood en de pistolékes die voor hem lagen uitgesteld.

"Ziet er lekker uit, Wilg. Alles in orde?"

"*Perfect,*" smekte hij terwijl hij zichzelf nog eens rode wijn inschonk. Hij hield het glas monsterend voor zich uit.

"*Een Bordeaux! Een mooie, harmonieuze wijn. Tannines duidelijk aanwezig. Pittige afdronk,*" zei hij, vooral tegen zichzelf.

"*Tannines? Afdronk?*"

"*Jaja! Wil je ook een glaasje?*"

"*O nee, dankjewel,*" zei de bonkende kater vanuit mijn achterhoofd.

"*Misschien later.*"

"*Jij Beuk?*"

Beuk wuifde van de andere kant van de woonkamer van niet. De deur zwaaide open en Netel kwam de woonkamer binnen. Ze was al in een rothumeur en vond daarbij in de grote Jacobus-en-Korneel kast niet direct wat ze zocht.

"*Wie heeft mijn choco gepikt?*"

"*De nachtvlinders waarschijnlijk, he Netel, zoals altijd, wat had je gedacht,*" haalde Beuk zijn schouders op.

"*Verdomme, klootzakken.*"

"*Ik kan je een stukje stokbrood en wat kaas aanbieden,*" trachtte Wilg Netels humeur te ontmijnen.

"*Ik wil choco.*"

Ze stooft naar de winkel, en ik plofte naast Beuk in de zetel.

"*Proficiat Trompet, met je nieuwe relatie.*"

Hij was vanochtend Lavendel op de gang tegen het lijf gelopen op haar weg naar buiten, en had conclusies getrokken.

"Bedankt Beuk, maar zover zijn we niet."

Zelfs zonder de seksuele apotheose die dit soort avonturen volgens de literatuur zou moeten kenmerken, was de afgelopen nacht heel gezellig geweest. Ik vond Lavendel echt een mooie en leuke meid, maar nee, het zou niets worden tussen ons.

Van boven klonk plots een vervaarlijk dreigend gekraak, dan een enorme dreun, even later een zachte kreun en uiteindelijk een luide vloek. De houtworm had dan toch de strijd gewonnen tegen Frax' met liefde gemaakte bed.

*

Het lot in een karmijnrode jurk

Sommige dingen laten zich niet sturen. Ik was niet op het jagerspad, want ik had een thesis te schrijven, en dus geen tijd voor vrouwen, hoe mooi ook, laat staan voor een relatie. Maar als je perfect voorbereid zat te wachten op die ene kans, gebeurde er doorgaans helemaal niets. En als je er eigenlijk niet voor openstond, kon je er donder op zeggen dat het lot een opportuniteit uit de meest onverwachte hoek op je zou afvuren die je eigenlijk niet wilde, maar ook niet kon afslaan.

Vanavond wilde ik me gewoon amuseren. Wat tateren met mensen, wat te veel drinken, rustig de twintig centimeter lange *Havana* oproken die we deze namiddag in het sigarenwinkeltje op de Naamsestraat waren gaan kopen. Dit was tenslotte ons laatste galabal als student, en daar moest van genoten worden. Eindelijk als laatstejaars, leunend op de sjeke toog met een Duvel in de hand, omgeven door studiegenoten waarvan velen het afgelopen halve

decennium vrienden waren geworden, beschouwden we gelouterd en nostalgisch de dwaasheid van de nieuwe generatie.

Tot het lot, voor de gelegenheid in een strakke karmijnrode jurk gehesen, zachtjes heupwiegend op me kwam afgestapt.

"Dag Trompet."

"Dag Marjolein, hoe gaat het."

"Prima, en met jou ook, hoor ik. Je gaat er met mijn vriendinnen vandoor."

Ze grijnsde haar brede grijns. Lavendel en Marjolein hadden samen op school gezeten, en de tamtam had blijkbaar mijn avontuur met Lavendel de wereld ingestuurd. Om drie uur 's ochtends volgde de kus, in het maanlicht voor het kasteel van de burgies. Haar ranke lijf drukte door de dunne stof van haar jurk tegen me aan. We spraken af om elkaar zondag terug te zien. Ze verdween op haar fiets, de lange benen op en neer op de trappers over de kasseien, de jurk wapperend in de wind. Sommige dingen laten zich niet sturen. In een aangename roes trok ik terug de zaal in, en zette mijn initieel plan voor de avond voort. Wat tateren, wat te veel drinken, sigaar.

*

Elk zijn trofee

's Ochtends kietelden groene blaadjes tegen mijn neus me wakker. Ik keek over de reling omlaag en daar prijkte een enorme plant die tot over de mezzanine reikte. Mijn achterhoofd bonkte. Ik snelde naar beneden, waar de anderen in vegetatieve toestand de galabal-kater verteerden.

"Wat doet die plant op mijn kot?"

"Zeg doe niet belachelijk he," zei Quercus met raspende stem, terwijl hij een zak ijs tegen zijn rechteroog hield.

"Wat dan?"

"Je hebt die kutplant helemaal van het Arenbergpark langs de Kardinaal Mercierlaan naar hier gesleurd. Je hebt er zelfs een sprintje mee getrokken. Niemand die begreep hoe je met die zware plant zo snel kon lopen."

"Aha."

Enkele flarden kwamen terug. De plant in de nacht langs de lange muur. Bijna gevallen.

"Maar waarom? Ik hoef die plant helemaal niet. Veel te groot."

"Ga dat maar aan de galabalorganisatoren uitleggen. Ze waren ziedend dat je er met hun duur gehuurde plant vandoor ging. Er is vijf man achter je aan gekomen, maar ze konden je niet inhalen. Je bent door het halve park gesprint."

Weer enkele flarden. Uitglijden in de dauw van het ochtendlijke gras. Iemand achter me die viel en daarbij zijn kostuumbroek scheurde. Een lelijke vloek.

"Bij het ontbijt in de Bar stond je zo fier als een gieter naast je drie meter hoge plant. Tot er iemand van de galabalorganisatie binnenkwam die de plant opeiste. Toen ging je er opnieuw als een pijl vandoor."

Ik herinnerde me mijn hysterische lach in de ochtendlucht, met mijn hoofd in mijn nek. Het was toen al licht en de vogels floten hun ochtendlied. Ik had me op dat eigenste moment intens gelukkig gevoeld. Plezante avond met de vrienden, wat te veel gedronken, sigarenpeuk in de mond, met het mooiste meisje van Boerekot gekust, en de grote plant in mijn armen, als de trofee die het allemaal samenbracht. Quercus stond op om nog wat vers ijs te halen. Zijn rechteroog zag paarsblauw, met al wat opkomend geel aan de randen.

"Wat is er met je oog?"

"Ik liep naast je, maar met mijn hoofd naar beneden, en op de ring was er plots die verraderlijke buspaal die er tevoren niet was."

"Auw."

Beuk hing in de zetel, de ogen half gesloten, nog na te grijnzen van zijn avontuur. Hij had op het Galabal flink staan kussen met Zegge, een meisje van ons jaar met een splijtend décolleté en een sensuele mond.

"Ongelooflijk zoals zij kan kussen. Een tong als een adder!"; aldus Beuk.

Nadien waren ze in haar auto naar de immer inspirerende Zoete Waters gereden, waar ze hem leerde wat *"Paradise by the dashboard light"* eigenlijk betekende.

"Niet in mijn haar," fluisterde ze nog, de lippen rood van de inspanning, maar het was te laat.

*

De Leuvense jetset

Sinds de eerste kennismaking, jaren geleden, had ik Marjolein mooi en intrigerend onbereikbaar gevonden. Groot, slank, lange benen, bruine ogen achter blond sluijk haar, ontwapenende grijns. Een totaalpakket waaraan mijn moedig doch naïef jongenshart onmogelijk kon weerstaan. De onuitgesproken regel was dat er geen openlijk commentaar werd gegeven als iemand een nieuw lief aan de groep voorstelde. Er was altijd iemand met een hartelijke verwelkoming, en iedereen deed zijn best om de onwennige in kwestie op het gemak te stellen. Althans dat was de regel. Want natuurlijk werd er nadien

flink geroddeld. In het geval van Marjolein was niet iedereen even opgezet met de laatste ontwikkelingen. Vooral Madelief keurde het hele gebeuren openlijk af; ze kende Marjolein van vroeger.

"Ik snap je niet, Trompet. Ik ken jou – en haar ook trouwens – al lang genoeg om te weten dat jullie geen toekomst hebben."

"Waarom niet?"

"Jullie zijn op elkaars imago verliefd. Zij op het beeld van de stoere Gnorglman die lak heeft aan het klassieke studiepatroon, met de bijhorende druk voor grote tot grootste onderscheidingen. Jij op dat van de mooie, intelligente en onbereikbare studente uit het betere milieu."

"Uptown Girl van Billy Joel, bedoel je."

"Zoiets ja."

"Noem me voortaan dan maar Billy," zei ik, en trok me voorts niks van Madeliefs visie aan.

Frax vond het allemaal prima. Met zijn arendsoog voor mooi vrouwvolk had hij Marjolein zelf trouwens ooit over een Leuvense cafétoog gelegd. Ook Beuk had geen bezwaar. Quercus en Larix hadden zo hun eigen idee, maar lieten me begaan. Want ik was betoverd door de mooie Marjolein, en ook gefascineerd door die andere wereld van gerenommeerde dokter-specialisten, proffen en decanen die in de mooie villa's rond Leuven woonden.

"De Leuvense jetset," noemde Kurk hen smalend. Jetset of niet, er was een specifieke en onweerstaanbare eigenschap die al die proffen en dokters gemeen leken te hebben: bijzonder mooie dochters. Tijms vader was decaan, en die avond trokken Marjolein en ik naar Tijms ouderlijk huis in Oud-Heverlee. Frax was er natuurlijk ook, en Tulp met haar vriend, alsook nog enkele meiden. Na een duik in het ijskoude zwembadwater renden Frax en ik de sauna in, een gezellig vierkant houten bouwsel achterin de tuin, en keken

toe hoe de meisjes een voor een uit het zwembad kwamen. *Ursula Andress* taferelen, maar dan beter. Even later zaten de mooie meisjes in hun nakie naast ons in de krappe sauna. Frax grijnsde breed.

Ik kwam geregeld bij Marjolein thuis, waar altijd een gezellige drukte heerste. Haar vader was naast een vooraanstaand specialist een belezen man met een brede interesse. Gezeten tussen het zwembad en de vijver bediscussieerden we in zijn perfect aangelegde tuin politiek-historische boeken als "Het Menselijk Web" en "Arm en Rijk", over de noord-zuid verhoudingen in de wereld, en welke natuurlijke en geografische redenen daaraan ten grondslag zouden liggen. Hij stopte me tevens zijn exemplaar van "Het Goddelijke Monster" van Tom Lanoye in handen.

"Lees het maar. Ik ben zeker dat je het goed zal vinden."

Net als Madelief had ook hij door dat het sprookje niet zou blijven duren. Ik was al haast een jaar aan het werk toen ze uiteindelijk hun gelijk haalden, en Marjolein en ik uit elkaar gingen.

*

In tandem over de banaan

Het was april en de spanning nam toe, want binnen minder dan een maand moest de volledig afgewerkte thesis netjes gedrukt zijn. Het kot werd een centrum van stille bedrijvigheid, waar enkel het getokkel op computerklavieren en af en toe een gesmoorde vloek te horen was. Als Frax nog iets wilde nalezen bleef hij niet aan zijn bureau zitten maar plofte hij in zijn brede groene zetel voor het raam. Het begon al wat te schemeren dus ontstak Frax de achthonderd watt sterke lamp die in een halve boog over de zetel hing. Waarom achthonderd watt nodig was om een artikel te lezen wist

niemand, maar de zekering begaf het en op ons gedeelte van de gang doofde plots het licht en nog erger, het computerscherm.

"Je had je laatste versie toch wel opgeslagen?"

"Nee."

"Nou, ik ook niet."

"Kut he."

"Kut ja, een halve dag thesiswerk kwijt."

"Leuk hoor, die lamp van je."

Ik haalde enkele interessante resultaten uit mijn onderzoek, maar al bij al veel te weinig om wetenschappelijk significant te kunnen zijn. Het irritante was geweest dat ik uit *Chiang Mai* moest vertrekken op het moment dat er – eindelijk – genoeg plantmateriaal in het labo beschikbaar was om nog meer testen uit te voeren. Maar op dat moment had ik terug naar België gemoeten, en Cactus had geen tijd om de testen voort te zetten. Terug in Heverlee had ik opnieuw de Thaise variëteiten, waarvan ik maar enkele proefbuisjes had kunnen meenemen, twee maanden lang moeten vermenigvuldigen om genoeg materiaal voor een volgende reeks invriestesten met vloeibare stikstof uit te voeren. Wat maakte dat ik vier maanden lang banaanmeristeempjes – groeipunten – had zitten vermenigvuldigen, in plaats van testen uit te voeren. Ik hield sowieso al niet van het pietepouterige werk, een ganse dag met scalpel onder de binoculaire, en het geheel van traagheid had me mateloos gefrustreerd. Cactus en Balbisiana susten me dat dit niet mijn fout was, dat de omstandigheden tegenzaten en dat dat in rekening zou worden gebracht bij de beoordeling van mijn thesis.

Nu, los van de praktische tegenslagen in mijn onderzoek was ik ook niet direct 's werelds grootste theoretische wetenschapper, en omdat ik wist dat ik amper noemenswaardige resultaten zou hebben stortte ik me op de

literatuurstudie, en deed dat in een interessante tandem met Baobab. Ik praatte met Balbisiana en anderen op het labo, netwerkte, las en onderzocht alles. Verspreid over mijn kotvloer lagen tientallen wetenschappelijke artikels en rapporten, waaruit Baobab vervolgens de essentie destilleerde en het tot een samenhangend geheel smeedde. Schrijven, of het nu artikels, analyses, papers, rapporten, strategienota's, beleidsstudies of fictieverhalen waren, daarbij was van zijn typische cynisme niets te bespeuren. Hij deed dat graag, met liefde en overtuiging zowaar, wat tot een vlotte samenwerking leidde, en meteen onze professionele toekomst zou bezegelen.

Het resultaat van de tandem was vijftig pagina's over de genetische implicaties van langdurig *in vitro* werk op plantmateriaal, en over de ontstaansgeschiedenis van de banaan. De oorspronkelijke, wilde banaan – *Musa* in het Latijn – beschikte wel over een bevruchtingsmechanisme, via vleermuizen die de zwarte zaden in het vruchtvlees verspreidden. De voorouders van de banaan zijn *Musa Acuminata* (het A-gen), uit Papua Nieuw-Guinea, en *Musa Balbisiana* (het B-gen) uit Sikkim, in het noordoosten van India. De A- en B-genen waren met elkaar in contact gekomen, hadden talloze nieuwe soorten gevormd, en werden door de mens gecultiveerd tot de vegetatieve, "geslachtsloze" variëteiten van vandaag, met de *Cavendish* soort – de *Chiquita* banaan – als de in het westen meest populaire variëteit. Pas veel later, toen handelsbetrekkingen tussen India en Oost-Afrika ontstonden, was de banaan op het Afrikaanse continent gearriveerd. Uiteindelijk kwam mijn voldoening vooral uit die literatuurstudie, en het was ook dat stuk – enkel dat stuk – dat op de thesisverdediging lof zou oogsten van de jury.

*

De Nachtegalenstraat

Ik tapte nog elke zondagavond- en nacht in de Gnorgl met Pinus. Het was al na vier uur 's ochtends en het café was grotendeels leeg, op een man of zeven na die aan de toog Duvels waren beginnen hijsen. Pinus was al naar huis, en Larix was mee achter de toog op een kruk komen zitten. Larix was intussen aan een andere universiteit gaan studeren, maar arriveerde onveranderlijk elke donderdagavond in de Schapenstraat, meestal tot maandagochtend. De tooghangers vonden het moment gekomen om al hun kleren uit te trekken, en met hun blote kont op de kruk zaten ze netjes op een rijtje aan de toog. De semi-serieuze gesprekken werden onderbroken door gegiechel telkens de hilariteit van dit bijzondere beeld opnieuw tot hen doordrong. Larix en ik schonken onszelf in navolging van de toogblooterds ook wat te drinken in.

"Trompet, ik moet iets vertellen."

"Ja?"

"Ik denk dat ik verliefd ben op Vossestaart."

"Het meisje dat naar al je optredens komt?"

De naam was de afgelopen weken al enkele keren gevallen.

"Ja."

"Dus?"

"Dus moeilijk he."

Larix en Netel waren een verworvenheid binnen de groep, al zes jaar lang, al leek het soms alsof ze uit gewoonte dan wel uit bewuste keuze nog samen waren.

"Weet Netel er al vanaf?"

"Nee."

"Wat wil je doen?"

"Ik zie Netel graag, maar... pff ik weet het niet."

"Je wil voor Vossestaart gaan?"

Hij keek me aan, haast verontschuldigend.

"Ik denk het wel."

"Dan moet je het aan Netel vertellen."

"Ja."

"Ja."

"Morgen."

Er stopte een auto voor de Gnorgl. Een oudere man stapte het café binnen. Hij was gehaast, en leek niet te zien dat er een rij mannen in hun blote vogel aan de toog zat.

"Hallo goeieavond, weet iemand van jullie misschien waar de Nachtegalenstraat is?"

De Nachtegalenstraat was een zijstraat van de Waversebaan hogerop in Heverlee, maar dat deed er op dit moment niet toe. De toogblooterds keken elkaar een fractie van een seconde aan, dachten allemaal hetzelfde en riepen uit volle borst.

"Hier!"

"Maar..."

Nu pas drong het volledige beeld van de toog onder het gedimde licht tot de man door, en zijn ogen gingen wijd open.

"Hier zeg ik u! Hier is de Nachtegalenstraat!," krijste de toog.

Verschrikt zette hij enkele stappen achteruit, viel bijna achterover over de deurmat, en maakte zich toen snel uit de voeten. De toog kwam de komende drie kwartier niet meer bij van het lachen.

"Doe nog eens zeven Duvels, Trompet. Dit moet gevierd worden."

Het was al licht toen ik de cafédeur achter me sloot en met Larix naar de Schapenstraat wandelde, een douche nam en in bed kroop.

Pas laat in de namiddag verscheen ik op het Labo Tropische om mijn laatste reeks onderzoeksresultaten te verzamelen en te analyseren. Balbisiana keek me vertwijfeld na toen ik mijn labojas aantrok. Hij schudde het hoofd en geloofde geen seconde dat ik mijn thesis op tijd zou afkrijgen.

*

De laatste cantus

Met een oude T-shirt aan en de codex in de hand trokken we naar de Columba, een café op de Naamsesteenweg met achterin een grote zaal waar Boerekot traditioneel zijn cantussen hield. We gingen wat vroeger om eerst een pintje te drinken in het café vooraan bij Hyacint, een kranige vijftigster die de vaste stamgasten dag in dag uit, jaar in jaar uit van hun quotum bier voorzag.

"Nog een pintje, jongens?"

Natuurlijk. Met de versleten houten banken en de jukebox tegen het raam zag het café er al jaren hetzelfde uit, net als de stamgasten. Wilg zette zowaar een dansje neer met Hyacint op een nummertje uit de oude doos.

Intussen liep het achterzaaltje langzaam vol met laatstejaars. Wilg en Larix, hoewel geen van beiden op dat moment nog aan de faculteit studeerde, werden algemeen beschouwd als het Senior-en-Procantor koningsduo. Voorts was ons hele kot aanwezig, alsook Goudenregen, Zomer, Winter en Pinus. Beuk en ik stonden achter de tap, en voorzagen de lange tafels van grote kannen vol bier. De cantus werd op gang geblazen met *Gaudeamus igitur*, *The Wild Rover* en *Span de wagen aan*. De Beethoven-versie van *Aan de oever* werd ten berde gebracht.

"Aan de oever van de Dijle

Diep verscholen in het riet

Zat een kleine jonge kikker

Bij zijn moeder op de schoot.

Ziet ge daar, zo sprak..."

Dit gebeurde verbazingwekkend ingetogen, en in zijn geheel werd het een ongewoon beschaafde cantus. Geen rondvliegend bier, geen Senior die om de haverklap zijn *commilitones* tot de orde moest roepen, alsmäär zwaardere straffen moest uitdelen, tot zelfs de te zatte deelnemers uit de zaal laten verwijderen. Dit was dan ook de cantus voor derde-irrsers, en iedereen leek maar al te goed te beseffen dat dit onze laatste cantus als student aan ons geliefde Boerekot was. Al zingend doorliep ieder voor zich de tijd aan de faculteit. Eerste kan, groene schachten die we waren. Wisten we toen veel. Wisten we nu veel?

"Trink, trink, Brüderlein, trink

Lass doch die Sorgen zu Haus!"

Het decadente, maar o zo plezante tweede kan. Veel bier, wiet en Dotterbloem. Niet geslaagd.

"Au claire de la lune,

Mon ami Pierrot,

Prête moi ta plume

Pour écrire un mot..."

Tweede kan-bis. Toch weer bio-ingenieur willen worden. Weegbree.

Het *Io vivat* werd voorgezongen en iedereen stond op.

"Io vivat! Io vivat!

Nostrorum sanitas!

Hoc est amoris poculum!

Doloris est antidotum!

Io vivat! Io vivat!"

Bloedserieus met Zomer. Dansen op de Revue. Beetje minder snotneus.

Iedereen ging weer zitten, behalve Zomer, die met de handen in de time-out houding bleef rechtopstaan, omdat hij iets wilde zeggen.

"Peto verbum."

"Habes."

"Beste Senior, geliefde corona, met zoveel schoon volk hier aanwezig lijkt het me gepast om een heildronk uit te brengen op onszelf, derde ir, bezig aan hun laatste maanden aan Boerekot."

Een instemmend gebrom steeg op uit de zaal, en iedereen stond opnieuw op.

"Prosit senior. Prosit corona. Ad fundum!"

Iedereen dronk zijn glas in een keer leeg. Het gezang zwol aan, luider en luider door het alsmaar sneller stromende bier, en bij het volgende nummer sprong hier en daar een krop in de keel.

"Hoe schoon is het student-zijn aan ons Boerekot.

Dat is hier in Leuven ons grootste genot.

Hoe schoon is de band

Die ons aller hier bindt

Dat dees' hier op aarde

Geen einde meer vindt."

Beuk en ik wiegden vanachter onze toog schouder om schouder zachtjes mee, en dachten aan ons jaar boven de Gnorgl. De vertrouwde geur van verschaald bier. Kapotte pissijnen. Balsemientje en Ranonkel. Weegbree en de kapotte spiegel. Beuk tapte ons nog eens twee pintjes.

"Schol."

"Schol."

En bij Sarie Marais kwam de nog verse herinnering aan het buitenland naar boven.

"O bring my trug naar die ou Transvaal

Daar waar my Sarie woon

Daar onder in die mielies bij die groen doringboom

Daar woon my Sarie Marais"

's Avonds aan een kampvuur op een strand in Zuid-Afrika. Uitkijkend over de verkleuring van de woestijn in Algerije. Duizenden lampjes in de lucht in *Chiang Mai*. Op de brommer op *Ko Samui*, de wind in de haren.

En dan was met *Tom Dooley* het moment van Senior Wilg gekomen. Het nummer werd ingeleid door een kortverhaal, waar Wilg zijn eigen toneeltje bij opvoerde.

"There are stories and many songs, written about the trouble triangle."

"This next one tells the story of a Mrs. Greeson, a beautiful woman, and a condemned man, named Tom Dooley."

Zijn handjes gingen dramatisch heen en weer. De corona zuchtte van verwachting.

"When the sun rises tomorrow, Tom Dooley has to be hanged..."

Wilg opende opnieuw zijn ogen, en zette de corona aan tot zingen.

"En allemaal, commilitones. Rustig alstublieft."

Hij hield een hand omhoog om aan te geven dat het ingetogen moest blijven.

"Hang down your head, Tom Dooley

Hang down your head and cry..."

De corona zong ingetogen, met een onderdrukte spanning die langzaam opbouwde. Gaandeweg werd het gezang luider, tot de Senior uiteindelijk de handen in de hoogte wierp ten teken van alle-remmen-los. De zaal ontplofte na de emotionele hoogspanning, en iedereen brulde zo hard als mogelijk, het refrein opnieuw en opnieuw en opnieuw.

"... hang down you head, Tom Dooley!!

Poor boy you're bound to die!!"

Er werd op de tafels gedanst, bier vloog alsnog in het rond. Er werd gedanst en geknuffeld. Ik danste vanachter de toog mee, Beuk deed *en passant* Myosotis binnen.

*

De laatste examens

De laatste loodjes wogen het zwaarst. Het studeren ging moeizaam, en elke pauze, hoe klein ook, was levensgevaarlijk.

"Heel even naar beneden, koffietje halen. Kwartiertje, direct terug," hield ik mezelf voor.

Als een van de anderen toevallig net ook snel een heel kleine pauze aan het nemen was, zat je gegarandeerd twee uur later nog altijd in de woonkamer te lullen. Het was een kwestie van karakter natuurlijk, maar dat hadden we niet, en vooral Wilg, Beuk en ikzelf waren de zwakste schakels. Beuk praatte over Krokus, waarmee hij net voor de blok iets was begonnen. Ze zouden een hele tijd samenblijven, zelfs even samenwonen, tot Beuks beslissing om naar Afrika te trekken uiteindelijk hun einde zou inleiden. Telkens ik me voornam om weer naar boven en de wachtende hoofdstukken te trekken kwam er net weer iemand anders even een koffie of een fruitsapje halen, was er een grap, een gil of een kreun, en ging ik toch weer zitten om te horen wat hij of zij voor nieuws te vertellen had. Zonder het te beseffen kreeg ik op die manier ook een samenvatting van verschillende hoofdstukken te horen. Klaver kon zich afzonderen, opsluiten op haar kamer en studeren op een monnikmanier die geen van ons kon opbrengen. Als wij 's avonds bij wijze van slaapmuts een pintje dronken in de zetel, kwam zij de trap afgestommeld.

"Heej Klaver, waar ga je heen?"

Ze stak haar neus heel even door de deuropening.

"Een pint kopen."

En dan trok ze naar de nachtwinkel om de hoek, om er een of twee van die marginale halfliterblikken bier te kopen, en er mee naar boven te trekken, terug achter de boeken. Netel en Klaproos waren minder monnik, maar slaagden er toch vrij goed in om aan de lokroep van de living te weerstaan. Frax was bewonderenswaardig in de zin dat hij in zijn groene zetel rustig maar zeer geconcentreerd blad per blad een cursus kon doornemen, en die nadien ook in detail kon navertellen. Enige nadeel was dat hij geen lange periodes in die zetel kon blijven zitten, en dus ook om de zoveel tijd in de poel van verderf op de benedenverdieping terechtkwam. Wilg veinsde een lichte griep, trok zich terug onder een dekentje in de zetel en keek de ene film na de andere.

"Want ik ben ziek."

Met bambi-ogen slaagde hij er zowaar in Netel rond zijn zieke vinger te draaien, die hem dan koffie en koekjes bracht, wat Beuk en ik pertinent vertikten. Bij Kastanje was vorige week operatief een ingegroeide aarshaar verwijderd.

"Lachen jullie maar mooi ja."

"Wees gerust."

Om hem als een gestrande walvis op zijn buik in de zetel te zien liggen met zijn langzaam genezende reet in de lucht, was eigenlijk al voldoende attractie om de rest van de namiddag in de living te blijven zitten.

*

Bio-ingenieur

De examens en thesisverdediging waren voorbij. Madelief, Kokosnoot, Larix en Schietwilg waren vandaag al officieel afgestudeerd aan andere universiteiten, en daar werd vanavond in onze living op gedronken en gedanst. Dit was ongetwijfeld het laatste feestje in de Schapenstraat, morgen was de proclamatie, en uit het grote open raam kwam op de zwoele tonen van *Manu Chao* met de zomerlucht ook de toekomst de living binnengewaaid.

*

Derde Ingenieursjaar – Faculteit Landbouwkundige en Toegepaste Biologische Wetenschappen – Proclamatie Eerste Zittijd in Aula Pieter De Somer, centrum Leuven

...

"Dames en heren,

Men zegt wel eens dat de burgerlijk ingenieurs de meesters van de dode materie zijn. Wel, wij bio-ingenieurs zijn de meesters van de levende materie, en het is met bijzonder veel vertrouwen dat ik vandaag, als decaan van deze warme faculteit, een nieuwe lading bio-ingenieurs de wijde wereld instuur. Ik ben er immers van overtuigd dat..."

...

"... wordt hierbij namens de faculteit het diploma van bio-ingenieur toegekend aan ..."

"Brandnetel"

"Gestreepte Klaver"

"Grote Klaproos"

"Goudenregen"

"Oranje Reinette"

"Schone van Boskoop"

"Tamme Kastanje"

"Quercus palustris"

"Fraxinus excelsior"

"Zomereik"

"Wintereik"

"Pinus longifolia"

"Rode Beuk"

"Trompetboom"

...

En toen waren we bio-ingenieur.

**

Crescite et multiplicamini

De vrolijk opzweepende gezangen van het gospelkoor galmen nog na tegen de muren als alle aandacht opnieuw naar het pronkende paar vooraan in het krappe kerkje gaat. Beuk in zijn klassieke kostuum, en naast hem Fleur, in witte traditionele kledij. Ze is even groot, misschien zelfs iets groter dan hem, een rijzige schoonheid, *une vraie bobolaise*. Ze hebben twee dochters die als bruidsmeisjes in hun kraaknette outfit staan te blinken, fier als een gieter. De rest van onze klik was vanochtend met huurauto's vanuit Ouaga gearriveerd, en op de bankjes voor het podium zit iedereen foto's te nemen, kinderen in toom te houden of simpelweg te grijzen bij de aanblik van dit unieke beeld.

Na de kerk trekt de stoet naar het eerste deel van het trouwfeest, dat de hele dag en nacht zal duren. Beuk rijdt zelf de grote witte jeep voor, opent het portier voor Fleur, en zet zijn ouders alsook *tonton* Moabi op de achterbank. Wij volgen achter de jeep, waarvan de laadbak zich met neven en kennissen vult. In de enige grote ruimte in het dorpje net buiten *Bobo Diulasso* waar Fleur is opgegroeid, is alles in Afrikaanse gereedheid gebracht voor het heuglijke feest. Op een podium staat de eretafel met naast de beider families ook Frax en Kokos, die als getuigen van Beuk fungeren. Voor het podium staan rijen stoelen opgesteld als in een cinemazaal, waar we plaatsnemen. Voor ons zitten de oude wijzen van het dorp, die eerder hun goedkeuring aan het huwelijk hebben gegeven. Rond ons zitten de talloze neven en nichten, en daarachter de rest van het dorp. We kijken toe hoe de ober, voor de gelegenheid in een paasbest pinguïnpakje gestoken, vergeefs probeert de champagnefles te openen. Beuks vader draait en keert op zijn stoel, en wordt zienderogen ongemakkelijker.

"Ze kunnen het niet, he. Nee, ze kunnen het niet die gasten."

"Rustig maar," tracht Beuks moeder de zaak te sussen.

"Nog efkes en ik ga het zelf doen. Ze kunnen het niet he."

Hij maakt aanstalten om op te staan.

"Laat ze nu maar doen, rustig."

Zijn vrouw legt een hand op zijn schouder en drukt hem zachtjes terug naar beneden.

"Manmanmanman toch."

"Dit is Afrika, pa," sist Beuk hem toe. *"Relax, OK?"*

Beuk-Senior blijft het hoofd schudden, kruist de armen in stil protest maar houdt voorts zijn mond, ook als hij drie kwartier later de lauwe champagne krijgt ingeschonken. Intussen is een tweede paasbeste ober achter de microfoon op het podium verschenen.

"Bienvenue mesdames et mess.."

Een oorverdovend gekraak raast door de zaal, en iedereen slaat de handen om de oren.

"Excusez-moi. Je ne comprends pas..."

Opnieuw een gekraak door merg en been. Kinderen beginnen hysterisch te huilen, en de honden lopen met de staart tussen de poten de zaal uit. Beuk-Senior loopt rood aan en begint opnieuw hevig op zijn stoel heen en weer te wiebelen, de lippen op elkaar geperst.

"Rustig, rustig," sust zijn vrouw.

"Ik word hier zot he. Hoe is dat nu toch mogelijk..."

"Sssjt, pa," sist Beuk terwijl hij gebaart dat de speech niet verder hoeft.

"Merci chef, c'est bon, merci."

Na een laatste blik op de vermaledijde microfoon druipt de ober beteuterd af.

"Ouvre les bouteilles!", roept Beuk als de obers flesjes cola en fanta aan de zaal uitdelen. Beuk weet dat, als de flesjes niet ter plekke worden geopend, ze worden meegenomen om later door te verkopen. Beuk rommelt wat aan de microfoon en gebaart dan naar Frax om als getuige een woordje te komen zeggen.

"Maar Beuk, je weet toch dat ik geen letter Frans kan...", begint Frax.

Beuk zet zijn meest ernstige blik op en probeert verontwaardigd te kijken.

"Frax, je bent hier als mijn getuige, je gaat me toch niet zeggen dat je niks hebt voorbereid. Mijn getuige, alsjeblieft..."

"Iets voorbereid.. ja natuurlijk.."

"Je hier komen volsteken is allemaal goed, en als ik dan iets terugvraag..."

"Jaja, het is al goed," zegt Frax snel. *"Shit.."*

Beuk loopt voor het podium langs en schenkt ons een hemelsbrede grijns, en neemt dan terug plaats om Frax te zien spartelen in zijn Frans avontuur. De microfoon doet het deze keer wel.

"Bonjoer ladies and gentlemen. Moi Frax et moi parle pas beaucoup le français..."

Niemand die snapt wat Frax de komende tien minuten in een onbegrijpelijke mix van onbestaande woorden vertelt maar de sfeer is gezet, en cola en fanta, bier en champagne vloeien rijkelijk.

*

Dolo onder de mangoboom

Tot het avondfeest vanavond is er niets gepland, en we nemen plaats onder de enorme mangoboom waarrond de hutjes staan, en die schaduw biedt aan het halve dorp. Het hele dorp wil vandaag onder de boom en we schudden duizend handen, en lachen terug naar duizend rijen witte tanden.

"Bonne arrivée!"

"Merci."

"Bonne arrivée!"

"Merci."

"Bonne arrivée!"

"Merci."

De halve maan van houten bankjes onder de mangoboom is eigenlijk de lokale *maquis*, het dorpscafé. Dit is de plaats *où on partage le calebas*. Op die houten bankjes onder de grote mangoboom zullen we de namiddag doorbrengen, *dolo* slurpend uit grote kalebassen. *Dolo* is sorghumbier, er gaat ook wijn rond (uit tetrablik), en een soort *eau de vie* op basis van rietsuiker. Frax heeft intussen de smaak te pakken en aangedreven door de rietsuiker zet hij zijn eerste stapjes in het Frans.

"Encore un peu d'eau de vie et je parle comme un cheval!"

En meteen overdrachtelijke onzin in zijn nieuwe taal. De *dolo* smaakt organisch, en gist rustig verder in de kalebas en in je lichaam. *Dolo* wordt aangevoerd in plasticen vaatjes van vijf liter. Een tweede, een derde en een vierde vaatje worden opengetrokken. De neven *Acajou* en *Cocobolo* hebben zich recent met hun familie op een leeg stuk savanne in de brousse gevestigd. Ze plannen gewassen te verbouwen terwijl ze de arme grond beetje bij beetje verrijken met meststof en organisch materiaal van hun kleine veestapel van geiten en koeien. Hier zijn geen aktes van grondeigendom, er is enkel

gewoonterecht. Ieder kiest zijn eigen lap grond; er is toch genoeg en de grond is overal even arm. De neven gebruiken hier zeven hectare, en zijn zat nog voor het tweede vaatje open is. *Jamalac*, de apotheker, vraagt ons uit over België en droomt hardop van zijn eigen apotheek in Brussel. *Tonton Moabi* raakt gaandeweg in de wind en begint Duits en Frans door elkaar te vallen. Er worden stukjes varken met brood aangeboden, met scherpe mosterd en een mengsel van ajuin en pepers dat menig Belgisch oog doet tranen. Onder deze boom zitten alleen mannen. De vrouwen zitten verderop en komen enkel om meer *dolo* of eten te brengen. De setting van dit gebeuren is hallucinant, besef ik als ik even de brandende hitte van de savanne trotseer om een lading *dolo* uit te plassen, en zo het tafereel kan aanschouwen. Een piepklein dorpje gedropt in de leegte van de savanne, het is niet meer dan een handvol lemen hutten zonder enige vorm van (westers) comfort. In dat schilderij zit een groep Burkinabés onder een grote mangoboom te tateren met een groep witneuzen die ongemakkelijk aan hun kalebas lurken. Deze kleine gemeenschap leeft samen als één geheel rond de waterput en de akkers, waarvoor ze gezamenlijk zaaizaad en meststoffen aankopen, en het gebruik van lastdieren in een beurtrol verdelen. Elke man van de familie bouwt met zijn ingetrouwde vrouw een lemen hut, bestaande uit één gemeenschappelijke ruimte. Aan de centrale koer van het dorp ligt de waterput – ernstig bedreigd door bodemvervuiling – alsook de fetisj, een heilig symbool waar dieren worden geofferd. In een ander dorpje had Beuk per abuis de grote jeep bovenop de fetisj geparkeerd. Geen agressie, maar wel verschrikte ogen vanuit het hele dorp bij zoveel onbeschaamde heiligschennis, en *Kooboo*, Beuks nachtwacht die mee was, had hoofdschuddend gejammerd.

"Mais patron, qu' est-ce que tu fais maintenant, patron?"

Veertig procent van de bevolking in Burkina Faso hangt een animistisch geloof aan, vijftig procent is moslim en tien procent katholiek. De rivier *Mouhoun* – de Burkinabese naam voor wat vroeger de Zwarte Volta werd genoemd –

treedt in het regenseizoen tot ver buiten haar oevers waardoor vruchtbaar slib wordt afgezet. In het regenseizoen regenen soms hele lemen hutjes weg of storten ze simpelweg in.

De meesten onder ons hebben wijselijk de kroost thuisgelaten, bij grootouders, of bij de thuis achtergebleven man of vrouw in kwestie, om nog eens als vanouds een onbezorgd feestje te kunnen bouwen. Enkel Boskoop en Kastanje, en Wilg en zijn vriendin Parelgras hebben de kinderen, waarvan de oudsten intussen al wat groter zijn, meegebracht. Kastanje neemt nog snel een grote slok *dolo* en gaat dan Boskoop helpen om hun kinderen te lokaliseren die in het dorp volop vriendjes aan het maken zijn. De stoutmoedigste jonge gastjes komen van dichtbij naar de witneuzen kijken, en we krijgen onze eerste les *Dioulla*, de taal van *les bobolais*, het handelsvolk. *Nou* is neus, *ni* is tanden, *da* is mond, *si* is benen, *moussou enchenemani* is mooie vrouw. *Samara* sandalen, *negeni pipi*, *bo kaka*.

De jaren in Afrika hebben voorlopig geen effect op Beuk; hij is nog altijd zijn eigenste zelf en voorzien van een overdaad aan energie, kapoenerij en verbale bruutheid. Maar we worden allemaal wat ouder en wijzer, en ik sta met open ogen te kijken hoe Beuk erin slaagt om alle lagen van de Burkinabese bevolking rond zijn vinger te winden. Grappend waar het kan, serieus en diplomatisch waar het moet. Beuk lijkt wel een kameleon, die zich afhankelijk van het milieu in taal en gedrag aanpast aan de situatie. Hij is meesterlijk in zijn contact met de mannen, en zijn humor en vriendschappelijk venijn worden geapprecieerd.

"Je moet er wel in mee, in de stroom van handen schudden", zegt Beuk. *"Vragen naar de familie, iedereen aanspreken met "chef" en "mon ami" en begroeten met "bonne arrivée" en "t'es invité", netwerken opbouwen."*

Maar als je alleen met hem bent wordt de naakte bruutheid van weleer de vrije loop gelaten. Dan blijkt dat er misschien zelfs een streepje is bijgekomen. Daar hadden sommigen het af en toe moeilijk mee, maar het

gaat erom hoe je Beuk interpreteert. In de periode dat we samen boven de Gnorgl woonden golfde zijn teveel aan energie over me heen als water over een eend, en sloot ik Beuk definitief in mijn hart. Ook toen al was Beuk impulsief, als een raket zonder doel. Zijn opinies en gedrag werden gevoed en gestuurd door wat er vanuit de directe omgeving op hem afkwam. Opinies en gedrag durfden bijgevolg meerdere keren per dag van richting te veranderen. Hij vertelt graag verhalen met zin voor rijkelijke overdrijving, en drukt zich dan eerder te sterk dan te diplomatisch uit. Als je de inhoud van zijn verhalen met het scalpel van de gangbare moraal dissecteert, kan je tot schokkende conclusies komen, maar als je bereid bent te begrijpen dat hij vooral wil entertainen, moet je gewoon achteroverleunen en worden het hilarische avonturen.

Na dertig liter *dolo* loopt het avontuur onder de mangoboom langzaam op zijn eind, en wordt het tijd voor de grote woorden.

"Merci beaucoup mes amis belges de venir ici, on apprécie beaucoup votre volonté de partager le calebas avec nous et de vouloir expérier la vie quotidienne en Afrique."

De gevallen strijders *Acajou* en *Cocobolo* knikken enthousiast bij de woorden van *tonton Moabi*, terwijl ze met bloeddoorlopen ogen heen en weer op hun bankje wiegen. Ook bij Beuk vloeien de juiste woorden hem als Afrikaanse honing uit de mond. Hij bedankt uitgebreid *tonton Moabi* voor zijn bijdrage aan de hele trouwpartij, wat niet onderschat mag worden als symbool van aanvaarding van de relatie van Fleur en Beuk. *Tonton Moabi* was immers de boodschapper geweest voor de raad van oude wijzen die het huwelijk moesten goedkeuren. Er volgt een laatste collectieve heildronk op het kersverse paar.

*

Club français

De avond begint al te vallen als we naar *le club français* in centrum *Bobo* trekken. Ik kruip ook in de laadbak van de jeep, eerder dan in de airco van de cabine, in de hoop dat de frisse lucht de *dolo* zal verdrijven die intussen mijn brein vergist. Vanuit de laadbak passeren prachtige beelden; de rechte drukbereden asfaltweg omgeven door rode savanne en groene rijstvelden. Je raakt automatisch gefascineerd door de manier waarop de zaken hier verlopen. De openheid van de mensen laat je ook toe om een beeld te krijgen van wat er leeft en gebeurt. Die fascinatie is de reden waarom zoveel mensen verliefd en verslaafd raken aan het zwarte continent. Tegelijkertijd wordt de openheid gedwarsboemd door de onderliggende complexiteit van de familiale relaties, de mysteries van het fetisjisme en de krachten van de onderwereld die zich op een onzichtbare manier manifesteren in het gedrag van de mensen. De klassieke wetmatigheden van de psychologie en een basis emotionele intelligentie leiden hier niet noodzakelijk tot een groot begrip.

In de open bar staat een indrukwekkend buffet uitgestald, en er hangt een relaxte sfeer. De oude krokodillen, zoals Quercus ze noemt, zijn er ook. Het zijn de blanken die hier al decennia lang wonen, die werken voor de internationale donors, of in de katoen- en fruitbusiness zitten, camions in- en uitvoeren, of hier een restaurant open houden. Bij hen lijkt de fascinatie afgesleten, en is een soort van troosteloosheid in de plaats gekomen. Je kan die onderstroom van *tristesse* zich voelen roeren, als een soort haat-liefde verhouding. Deze oude krokodillen lijken gestrand, lusteloos, vastgeroest, artificieel en op de foute plek, en toch op één of andere manier nog altijd verslingerd aan het zwarte continent.

Na het hoofdgerecht is er tijd voor wat entertainment. Een Belgische vrouw, erelid van de club van oude krokodillen, biedt bij wijze van trouwcadeau een buikdansoptreden aan, naar verluidt haar persoonlijke hobby. Iedereen kijkt

gefascineerd toe, zij het niet helemaal om de verwachte reden. De act is zo pijnlijk dat geen van ons weet of hij moet lachen of huilen. Beuk-Senior denkt er het zijne van, maar omdat de dame in kwestie uit Antwerpen afkomstig is, besluit hij zijn mond te houden. De slechtste buikdansact van West-Afrika zou nog op mijn sympathie kunnen rekenen, maar dit gedartel gedraagt zich als een Hollywoodster die de ingebeelde égard met veel poespas in ontvangst neemt. Het wordt zo mogelijk nog pijnlijker als een tienjarig Libanees meisje ingaat op de vraag naar vrijwilligers op het podium. Ze is nog wat kinderlijk onhandig en verlegen, maar met enkele spontane en sierlijke bewegingen overklast dit meisje moeiteloos het zeltogend gekronkel van de Antwerpse hark. De ster van Libanon wordt snel van het podium afgevoerd maar het kwaad is geschied. Het lachen wint het op de valreep van het huilen.

Het is tijd voor dessert. De lichten gaan uit en in kaarslicht wordt een enorme bruidstaart met profiterolles binnengedragen. Erbovenop staan twee beeldjes, een man en een vrouw, allebei blank. Zoek er niets achter, een zwart beeldje kon simpelweg niet worden gevonden. Net voor de reusachtige taart aan de hoofdtafel arriveert, valt het ene beeldje om, tegen het andere aan en in hun gezamenlijke val veroorzaken ze een lawine van profiterolles die uiteindelijk de helft van de taart tegen de grond keilt. Aan onze tafel wordt gesmoord gegiecheld. Aan de hoofdtafel proest Kokos het uit, en ook Frax heeft het bijzonder moeilijk om zijn gezicht in de plooi te houden, maar Beuk-Senior kan er niet mee lachen.

"Niks kunnen ze, die gasten. Maar niks he. Verdoeme toch!"

Hij wordt nu helemaal gek en beent weg om de frustratie van zich af te wandelen, onderwijl lelijk vloekend. Beuk rolt met de ogen, kijkt in onze richting en spreidt zijn handjes in de bekende jezushouding.

"Wat wil je dat ik eraan doe," zeggen de handjes.

Het gesmoord gegiechel is intussen een collectieve proestbui geworden. Toch heel lekker, die kleine portie profiterolles. Na het dessert wordt de dansvloer plechtig door het trouwpaar geopend, en verspreiden de groepjes zich over de sportclub, rond het zwembad en de tennisvelden. Met de zwoele tonen van *Magic System* op de achtergrond scharen we ons in een grote cirkel aan de overkant van het zwembad als Goudenregen, met haar pasgeboren zoon aan de borst, een vergeeld en vertrouwd uitzierend bierkaartje uit haar zak haalt.

"En wie kent dit kaartje nog?"

"Miljaar, Goudenregen, dat je dat zolang hebt bijgehouden. Het befaamde trouwprognosekaartje uit eerste ir!"

"Zullen we eens kijken wat er van geworden is."

"Wie stond er op een?"

"Op een stonden Boskoop en Kastanje," declameert Goudenregen plechtig.

"Aanwezig!"

Kastanje steekt een brede rugbyarm de lucht in, en gaat dan voor de zoveelste keer vandaag op zoek naar zijn kinderen, die vandaag de tijd van hun leven beleven en er telkens weer op uit trekken. Boskoop en Kastanje waren enkele jaren geleden getrouwd.

"Op twee: Reinette en Kokos."

Reinette en Kokos waren na meer dan tien jaar uit elkaar gegaan, maar bleven wel de beste vrienden. Met hun nieuwe partners zijn ze allebei een huis en kinderen aan het kopen.

"Op drie: Quercus, met Koekoek."

Op de trouw is het vooralsnog wachten, of een feest *tout court*, maar ja hoor, Quercus is nog altijd met Koekoek, en ze bouwen op dit eigenste moment in de heimat een huis voor hun twee zonen.

"Op vier: Madelief."

Madelief heeft in Zambia, Zwitserland en Amerika gewoond en is sinds enkele jaren terug in Europa, om langzaam uit te groeien tot de toponderzoekster in haar domein, inclusief publicaties in de meest vooraanstaande wetenschappelijke tijdschriften. Haar huidig liefdesleven is ietwat complex.

"Ja Madelief, misschien moet je maar eens uitleggen hoe het nu juist zit met..."

"Schol!", onderbreekt Madelief, het glas voor zich uitgestrekt, waarmee een niet mis te verstane streep onder de sluipende discussie werd getrokken. Whisky en bier worden bijgevuld.

"En wie stond op vijf?," roept Madelief luid, al enigszins prettig.

"Op vijf: Klaver!"

"Hoera!"

Klaver werpt haar armen in de lucht, maar drinkt niet, want zwanger van een tweeling. Haar vriend Dalbergia is er ook, en beiden timmeren aan een succesvolle academische carrière.

"Op zes: Trompet met Weegbree."

Ik ben getrouwd ja, drie jaar geleden, met Ballerina bij een knallend feest. Ballerina is een bundeling van schoonheid, intelligentie en een portie temperament, die op dit eigenste moment onze pasgeboren dochter in Londen te eten zit te geven. Ik woon nog altijd niet in Afrika, maar net als Quercus en Klaver heb ik onder de Sahara een aantal projecten lopen waarvoor ik vaak op het zwarte continent mag verblijven. Missies naar

plekken als Madagascar, Kameroen, Darfoer, Tsjaad, Senegal of Ivoorkust, dat zijn het soort ervaringen die een plaats verdienen in de bibliotheek van Baobab. Een mens wordt er niet altijd even vrolijk van, maar het zijn wel onwaarschijnlijke avonturen met eindeloos veel nieuwe indrukken.

"Op zeven: Wilg, toen met Viooltje!"

Waar is Wilg? Niet met Viooltje maar met zijn vriendin Parelgras is Wilg in België een huis aan het verbouwen en twee zaken aan het opzetten, en *en passant* de zwerm kinderen aan het opvoeden. Op dit eigenste moment laat Wilg aan de overkant van het zwembad de dikke buikdanseres alle hoeken van de dansvloer zien.

"Op acht: Goudenregen!"

"Ziehier het resultaat," grinnikt Goudenregen, en richt haar kin naar haar verwoed borstzuigende zoon.

Vijf jaar geleden heeft Goudenregen een spetterend trouwfeest gegeven aan een mystiek meer in het westen van Ierland, waar we met zijn allen waren gaan meevieren. Goudenregen had een doctoraat in moleculaire biologie behaald, en was daarna in de farmaceutische sector beland, maar heeft recent besloten haar carrière om te gooien en dokter te worden.

"Op negen: Klaproos!"

Klaproos woont na jobs in Zuid-Afrika, Namibië en Oeganda tegenwoordig met vriend en kroost in Zimbabwe, en de onrust daar hebben haar verhinderd om er vandaag bij te zijn.

"Op tien: Beuk, maar dat verhaal is bekend, en op op elf: Larix en Netel."

Er valt een ongemakkelijke stilte. Larix en Netel hadden na hun breuk niet echt contact gehouden. Beiden waren indirect altijd nieuwsgierig gebleven naar hoe het met de andere ging, maar rechtstreekse communicatie is er

sindsdien amper nog geweest. Netel heeft intussen een dochter met haar Amerikaanse vriend, en Larix heeft uit Oost-Afrika, waar hij intussen woont en werkt, zijn mooie vriendin *Ayanna* meegebracht, zwanger van hun tweede kind. Met Larix heb ik de afgelopen jaren de wereld rondgereisd. In Zimbabwe, op weg naar Botswana in een klein Japans autootje van het Ministerie van Landbouw, moesten we omringd door rustig blaadjes grijpende olifanten de vastgelopen auto uit het slop duwen. Tussen de grote trucks en witte jeeps reden we in ons kleine autootje de grens met Namibië over. De grenspost was een rechtop staande staalpijp met een uitgerafelde vlag om aan te geven dat deze barak een officieel gebouw was, teken van nationale soevereiniteit. Maar het weidse en verlaten landschap met hier en daar een apebroodboom was als van een andere planeet in een post-nucleair tijdperk, en deed het begrip grenspost teniet. Hier waren geen grenzen, hier was enkel leegte. In Latijns-Amerika hadden we rommelende vulkanen beklommen, en in *Sulawesi* waren we Klaver gaan bezoeken, die daar onderzoek deed in dorpen die enkel te voet en per ezel bereikbaar waren. We hadden overnacht bij het dorpshoofd, tussen de rijst- en koffievelden, en waren nadien verloren gelopen in de jungle, overtuigd dat we *Bilharzia*, een tropische wormziekte, hadden opgelopen door de urenlange blootvoetse wandeling door modderplassen en koeiestront.

Het blijft en blijft maar stil, tot Beuk uiteindelijk begint te giechelen.

"Wat?"

Netel bijt haast zijn neus eraf. Beuk richt zich afwisselend tot Larix en Netel, de handjes omgekeerd uitgestrekt.

"Serieus, dat ging toch nooit blijven duren tussen jullie."

De anderen steken snel de neus in het glas, terwijl Larix en Netel ongemakkelijk op hun stoel draaien, onwennig om iets te zeggen dat de ander in verlegenheid zou brengen. Dus zeggen ze maar wijselijk niets.

Quercus verlost hen uit hun lijden, en daarmee ook ieder van ons, met een uitgestrekte arm.

"Schol!"

"En op elf: Frax! Toen nog met Rabarber."

"Ging jij niet met Rabarber trouwen dan, Frax?"

"Nou jongens, moest je even luisteren. Het draaide anders uit. Maar met deze vrouw ga ik trouwen! Kennen jullie Morgenster al?"

Hij stelt ostentatief zijn mooie vriendin Morgenster voor, die we natuurlijk allemaal al jaren kennen. Morgenster rolt met haar ogen en steekt, om Frax en haarzelf verdere ongemakken te besparen, een glas wijn voor zich uit.

"Op de volgende generatie gekken. Want jullie bio-ingenieurs zijn allemaal even gek."

*

Maar waarom

"Pijn, Trompet?"

Ik voel aan mijn knie, die stram en stijf voelt, want om een of andere reden zijn de Londense winters kouder, venijniger en vooral donkerder dan de Brusselse. De anderen zijn ofwel Wilg gaan verwoegen op de dansvloer, ofwel kinderen in bed aan het steken, en ik zit met Kokos op de zwembadrand, onze voeten bengelend in het koele water

"Oud worden zeker?"

Kokos en ik spelen nog wekelijks voetbal, ook al zijn we intussen de ouderdomsdeken in onze ploegen, waar de jongsten tot anderhalf decennium jonger zijn. Als je vroeger de dag na de match al terug kon sjotten, duurt het tegenwoordig twee dagen voor de pijn uit enkels en knieën is weggetrokken. Kokos snapt perfect waarover ik het heb.

"Thee?"

"Graag."

Ik schenk hem uit de grote pot een kop thee in. Kokos staart voor zich uit in het water, dat lui rimpelt in de weerspiegeling van de kleurensplots boven de dansvloer.

"Aan het mijmeren?"

"Mja, gewoon. Ik blijf me afvragen hoe een groep van vrienden ontstaat, wat de basis is, en waarom blijft het duren."

Kokos en ik hadden deze discussie al eerder gevoerd, op skivakanties, in cafés in Brussel, Leuven, Antwerpen en Londen, maar hadden tot dusver nooit een bevredigend antwoord gevonden. De vraag laat ons niet los, als een vos met zijn poot in een klem. Waarom zien wij elkaar nog altijd even graag, en doen we de moeite om elkaar te blijven ontmoeten, soms in de meest bizarre uithoeken van de planeet, en vragen we elkaar zelfs als trouwgetuige en peter of meter van onze kinderen. Wat is dan de onzichtbare rode draad, buiten het feit dat we samen gestudeerd hebben en de sleutelfase van puber naar volwassene samen hebben doorlopen? Want we zijn een heterogene groep, waarvan de carrières enorm uiteenlopen; van academische en onderzoekswereld, over consultancy of de financiële sector, internationale organisaties tot media en journalistiek, en daarbovenop zijn we nog eens verspreid over alle werelddelen, vooral in Afrika. Van sommigen hoor je soms maanden of jaren niks, anderen staan onverwachts aan je deur, en van een handvol probeer je bij te houden waar ze dagelijks mee bezig zijn, maar door

tijdsgebrek – want carrières, kinderen en huizen – is zelfs dat moeilijk. Het monster van het cynisme steekt zijn lelijke kop op als je merkt dat je zelfs van je beste vrienden vervreemdt, dat je een barrière over moet telkens je hen terugziet, omdat je intussen in verschillende werelden leeft. Dan fluistert het monster dat je alleen staat, dat de intieme band niet meer is dan een kronkel in je hersenen, en dat de status die deze mensen in je hart hebben niet strookt met de realiteit.

"Dat is wel erg cynisch, Trompet. En ik denk niet dat het klopt. Je mag ook niet blijven vergelijken met de situatie als student, waar we elkaar elke dag zagen en dus perfect wisten wat de ander dacht en voelde. Dat is niet langer het geval, en dat kan ook niet. Tenzij we met zijn allen in een reusachtige commune zouden gaan wonen."

"In het spookhuis."

In de Vandenbemptlaan in Heverlee had een enorm huis lang leeggestaan, en dat was het spookhuis. Het had de omvang van een klein kasteel, met tientallen kamers en een grote tuin, en we hadden wel eens gefantaseerd om het huis in groep te kopen en er met zijn allen te gaan wonen. Maar dat was voor de immobiliënmarkt uit haar dak ging.

"We zijn een kar met veel wielen, die elk al eens een andere kant uit willen draaien waardoor de kar makkelijk zou vastlopen of overkop gaan. Maar wonderwel blijft het blinde paard voor onze kar maar doordraven, al weet niemand waar de kar heen gaat, en houdt niemand de hengsels vast."

We zouden er ook vandaag niet uitraken.

"Misschien hoeven we er niet zo hard over na te denken, Trompet. En als de rode draad een naam moet hebben, laat het dan maar humor zijn."

"Humor?"

"Welja, zonder gevoel voor humor, als je jezelf te serieus zou nemen, overleef je toch geen halve dag in deze bende? Daarvoor zijn er teveel klootzakjes, die de andere te graag aanpakken op de zwakke plekken."

"Maar met liefde!"

"Met liefde ja, ergens diep verstopt, verpakt in een laagje grijnzende smeerlapperij."

Larix komt er net aangeslenterd, een whisky in de hand. Geen thee voor Larix.

"En als de zesjarencyclus-theorie van Larix klopt, komen er weer interessante tijden aan."

"Wat is de zesjarencyclus-theorie?"

"Hallo jongens, kaasvoetjes in het water."

"Vertel op, die theorie van je."

Hij trekt op zijn beurt zijn schoenen en kousen uit, en plonst de voeten in het water.

"Aha, de theorie houdt in dat een mensenleven in fasen van zes tot zeven jaar verloopt. Zes jaar lagere school, zes jaar middelbare school, zes jaar bio-ingenieur – als je een keer bist. Relaties lopen quasi parallel, ik was zes jaar met Netel, zeven jaar met Vossestaart, en nu twee jaar met Ayanna."

"Dus volgens de theorie verander je binnen een jaar of vier, vijf, weer van lief."

"Als de theorie klopt wel ja, of van werk, maar ik weet het niet. En we zitten ongeveer op het eind van de tweede cyclus sinds het afstuderen, dus we zullen zien."

*

De bollendraaier

Achter de *club français* ligt een resort met bungalows langs de rivier. Ik slaap met Larix, Quercus en Frax in de kamer. Het wordt een onrustige nacht, bloedheet en met allerlei rondfladderend ongedierte, tot zelfs in het muskietennet. Ik vecht met een grote mot, Larix snurkt als een buitenboordmotor, en Frax kraamt allerlei onzin uit, onder invloed van Lariam, het medicijn tegen malaria.

"*Feu maake!*" roept hij plots als een gek uit terwijl hij kaarsrecht in zijn bed zit, zwetend als een paard. Larix, die naast Frax slaapt, besterft het bijna, maar ook hij kan niet ontkennen dat onze Frax langzaam Frans leert. Frax en Larix vallen onmiddellijk opnieuw in een diepe slaap, maar ik voel me niet op mijn gemak in deze claustrofobische hitte, en ik trek naar buiten in de warme nacht. De houten vloer kraakt als ik in de schommelstoel op de veranda ga zitten, en me limoenwater inschenk. Tien meter lager rimpelt het zwarte water in het maanlicht. Uit de brousse aan de andere kant van de rivier weerklinkt de zoemende cadans van krekels op hun twijg, vogels op hun tak, kikkers op hun blad en af en toe een groter dier door het struikgewas. Ik ga achterover hangen en kijk naar de sterren. Baobab zit naast me in de krappe stoel. We drinken tegenwoordig uit hetzelfde glas, en hebben dezelfde dromen.

Als ik mijn hoofd terug laat zakken staat de Sjamaan met zijn rug naar me toe, de beide handen leunend op de balustrade.

"*Wat zeggen de sterren, Trompet?*"

Het was lang geleden, en ik ben blij hem te zien.

"Ze zeggen me veel, al weet ik niet juist wat. Eigenlijk zeggen ze me veel minder dan ik wel zou willen. Soms denk ik dat ze me maar een beetje zitten uitlachen."

"Dat denk ik ook vaak."

Dat verbaast me.

"Wat? Ik had gedacht dat jij me net meer zou kunnen vertellen over de taal van de sterren."

"Je dicht me meer krachten toe dan ik heb of verdien, Trompet. Ik sta een trede dicht bij de sterren, maar ook niet meer dan dat. Ik ben niet meer dan een bollendraaier."

Ik wist niet dat de Sjamaan gevoel voor humor had. Hij draait zich naar me om.

"Een bollendraaier?!"

En misschien heeft hij dat ook niet, want zijn gezicht blijft strak in de plooi.

"Al wat ik weet is dat alle mensen een bepaald aantal levens hebben. Sommigen hebben er maar een of twee, anderen drie of vier, en een enkeling soms nog meer."

Hij fluistert in de nacht, met de rug opnieuw naar me toegekeerd. Er komt een mist opzetten die het geluid van de krekels dempt, en het universum wordt herleid tot de Sjamaan en ik.

"Telkens de loop der dingen in een mensenleven een punt van leven of dood bereikt, begint de bollenmachine te gloeien, en dan weet ik dat ik aan de knop moet draaien."

"En dan?"

"Als de bol die eruitkomt wit is, mag ik ingrijpen. Is de bol zwart, dan niet. De zwarte bol betekent dat je net je laatste leven hebt opgebruikt."

"Als Super Mario in Nintendo," zeg ik.

"Dat ken ik niet."

"Hoeveel witte bollen zitten er in een bak? Kan je dat zien?"

De Sjamaan schudt het hoofd, en wuift met zijn hand.

"Ik zie waar je naartoe wilt, maar het is in realiteit natuurlijk veel complexer, en ik gebruik de beeldspraak enkel maar om het bevattelijk voor je te maken. Stel het je voor als een ondoorzichtige bollenbak, met daarin een aantal witte bollen en één zwarte, die bovenaan ligt en er altijd als laatste uitkomt."

En na enkele seconden.

"Jij mag niet klagen, Trompet."

"Hoe bedoel je?"

"Denk eens na."

Ik denk na.

"Leuvensesteenweg."

Hij knikt, en steekt een eerste vinger op.

Jaren terug, ik zat nog in de kandidaturen, had net een jaar mijn rijbewijs. Op een namiddag terug naar huis had ik een binnenweg genomen nadat ik mijn zus Bies voor een voetbalmatch in Tervuren had afgezet. Ik dacht dat het nog een eind was voor ik de steenweg zou kruisen, maar de weg liep omhoog en ik zag het niet goed, remde veel te laat en het volgende moment stond ik dwars op de steenweg. Als er op dat moment een auto, een bus of een vrachtwagen was komen aangereken was ik vol in de flank geramd. In plaats

daarvan was de steenweg, die ene cruciale seconde, helemaal verlaten geweest. De lucht had getrild, dik en metalig, alsof een extra seconde aan de tijd was toegevoegd.

"De kolkende Zambezi."

Op weg van Zimbabwe naar Botswana hadden Lariks en ik ons ertoe laten verleiden om door in de buurt van de Victoria watervallen op bodyboards de Zambezi-rivier af te drijven. Dat was de laatste nieuwe trend, en de *rapids*, waar het water kolkt en versnelt, waren levensgevaarlijk. *"If you do not stay right behind me, you will hit the rocks and get pulled under. The proper path is very narrow, and yes, you could die,"* aldus onze breedgeschouderde gids. We lagen in lijn achter elkaar plat op het water en eens in de *rapid* doken we pijlsnel een reusachtige kom van water in. Overweldigd door het oorverdovende gedruis en de oerkracht van het water ging ik rechtdoor, terwijl de anderen scherp naar rechts afbogen. Ik ga dood, dacht ik, en verwachtte elk moment de impact van de scherpe rotsen. Tot mijn benen autonoom besloten om als gek te beginnen trappelen. Ik slaagde erin terug aan te sluiten achterin de rij en schoot de *rapid* uit, stijf van de adrenaline.

De Sjamaan steekt een tweede vinger de hoogte in.

"OK, wat nog?"

De Sjamaan haalt zijn hand op buikhoogte heen en weer, en ik voel het grote litteken over mijn buik. Drie vingers. Plots dringt het tot me door dat dit gesprek te veel over mij gaat. Ik denk dat de Sjamaan mijn aandacht probeert af te leiden. Maar van wat? Zou het kunnen...

"Hoeveel levens bestier je zo?"

"Het jouwe tenminste, maar wat doet het er verder toe. En ik bestier helemaal niks, ik doe enkel wat de bollenmachine me opdraagt."

Het klinkt defensief.

"Beuk met Frax en Kokos, eergisteren?"

"Witte bol."

De jeep was voor ons op de lange rechte weg tussen *Ouga* en *Bobo*, na veel tolleren en schuiven in het mulle zand naast de weg tot stilstand gekomen. De schade was beperkt gebleven tot een kapot voorwiel, een zwaar gehavende flank en veel adrenaline voor de rest van de dag. Als de katoentruck in tegenovergestelde richting de jeep net iets harder had geraakt, waren Beuk – de dag voor zijn trouwdag – alsook Frax en Kokos, er nu niet meer geweest. Het leven hangt aan tien centimeter asfalt op een weg in Afrika.

"Hoe grijp je in?"

"Zoals de bal het me opdraagt."

Ik had nog nooit de minste vorm van emotie op het gezicht van de Sjamaan gezien. Ook nu niet, want hij staat nog steeds met zijn rug naar me toe, maar zijn stem klinkt triest. Een loden stilte hangt tussen ons in. Ik durf het bijna niet te vragen, maar het is alsof de hitte van het smeltende lood me verstikt. Mijn hartslag klopt in mijn keel.

"Bestierde je ook Zomers lot?"

"Natuurlijk."

Zijn stem is nauwelijks hoorbaar, maar hij antwoordt onmiddellijk, alsof hij op de vraag heeft zitten wachten. Mijn goede vriend Zomer. Hij was één van de eersten geweest om me in Boerekot te verwelkomen. Filosofische discussies in de kandidaturen, zoveel dat we allebei moesten bissen. Bloedserieus in eerste ir. De burgies met de kerstman in tweede ir. In derde ir discussies met *Talisker*, uitgezakt in de ouwe zetel t.erwijl de geur van verbrande turf recht uit Sky ons meevoerde naar tijden van ridders en paarden, en kastelen in de ochtendmist. Ook nadien was ik Zomer verschillende keren gaan bezoeken, en had ik met eigen ogen kunnen zien hoe hij zich met een eigen mix van

trots, ambitie en bescheidenheid geliefd en gerespecteerd had gemaakt in een van de meest prestigieuze instellingen ter wereld. In een café op een halfopen dakterras in Washington DC, en later in een winters zonnig New York met zicht op de Hudson-rivier, hadden we gefantaseerd over wat de toekomst brengen zou.

Geen toekomst meer voor Zomer, na die vervloekte lentedag vorig jaar, alle mooie plannen met zijn vriendin ten spijt. Op het moment dat de jeep op de weg naar Nakuru in het westen van Kenia overkop ging in de aflopende grindberm, werd Zomers zwarte bal gedraaid.

"Ik kon niets doen."

Het klinkt verontschuldigend. Ik ben later op die exacte plek geweest. Ik had de weg gezien, een kaarsrechte streep asfalt gloeiend in de zon, iets hoger dan het omliggende landschap. De hutten, de boompjes langs de kant, de dorpelingen die met een stok vee voor zich uit joegen, kinderen nog. En ik had niks gevoeld, buiten misschien een verdovende stilte in mijn hoofd, alsof de geluidsknop was uitgezet. Wat had ik dan verwacht. Als Zomer al ergens ter wereld iets had kunnen achterlaten – een sfeer, een gevoel, een teken – dan was het zeker niet op die verdoemde plek geweest.

"Is hij OK?"

"Ook daar weet ik het antwoord niet op."

De Sjamaan zucht.

Ik zucht terug.

"Maar ik denk het wel."

Het zijn zalvende woorden, ook al weet ik dat hij het eerder zegt om me gerust te stellen dan op basis van kennis. Maar de Sjamaan staat een trede dichter bij de sterren dan een gewone sterveling – dat had hij zelf gezegd –

en als iemand op die volgende trede gelooft dat het goed is, is dat hoopgevend.

We zijn nu helemaal omgeven door de dikke mistbel, en buiten onze stemmen is er geen enkel geluid hoorbaar. Er schieten duizend vragen door mijn hoofd over Zomer, over de vergankelijkheid en ultieme lichtheid van vriendschap en liefde tegen in het licht van de eeuwigheid. De Sjamaan lijkt mijn verwarring aan te voelen.

"Je mag het belang van je herinnering aan Zomer niet kapotredeneren, die heeft wel degelijk een blijvende waarde, op meer manieren dan je je kan inbeelden."

"Hoe dan?"

"Dat weet ik niet precies, maar je idee dat de herinnering aan Zomer voor altijd verstaend is, is te simplistisch. Energie gaat niet verloren. Er zijn gedachten en emoties, verbonden kennis en hogere cycli, die ons begrip te boven gaan."

De uitspraken van de Sjamaan over ondenkbare gedachten en buitenwereldse cycli bieden troost, maar ik besef dat ik, alle uitspraken over onthechting ten spijt, heel erg aan het leven ben gehecht. En er is zo weinig tijd, het kan elk moment voorbij zijn, net als bij Zomer. De zwarte bal kent geen genade. Ik begin als gek te trillen. De Sjamaan draait zich opnieuw om en glimlacht. Zijn lichtblauwe ogen staan zacht.

"Wat?"

"Ik wil nog zoveel doen," fluister ik, trillend als een blad in de wind.

"Je was toch ongeduldig? Waar wacht je op?"

De Sjamaan draait zich om en wandelt in de richting van de vreemde standbeelden in de verte, groen van de patina. Het lijkt wel een tuin voor

oude goden. Het trillen neemt af. Ik besef dat we elkaar niet meer zullen zien, en dat ik er voortaan alleen voor sta. Maar dat is niet erg.

"Dag Sjamaan."

Hij steekt een hand op zonder om te kijken. Terwijl hij uit het gezicht verdwijnt trekt de mist op en sijpelt het geluid van de krekels, vogels en kikkers opnieuw de wereld in.

***